Diana Dorth

Titokzatos menyasszony

Betty Spingler élete nagy napja előtt áll: Arthur Kinghez, az ifjú polgármesterhez készül hozzámenni. A templomban az egész város várja, hogy oltár elé álljon. Mindenki őrá kíváncsi, őt irigyli, őt csodálja. Betty gyönyörű menyasszonyi ruhájában méregeti magát a tükörben, de amikor önmagával kell szembenéznie, hirtelen elbizonytalanodik... Azt senki sem tudja, hogy valójában mást szeret, akiről örökre le kell mondania. Vagy mégsem? A lány gondolkodóba esik, miközben a szívét mardossa a bűntudat. Vajon helyesen cselekszik-e, ha hozzámegy egy olyan emberhez, akit nem szeret igazán? Hiszen az igazit már elszalasztotta... Vagy nem? Lehet így boldog egyáltalán? Tíz perc múlva kezdődik az esküvő és Bettynek tíz perce van arra, hogy eldöntse mit tegyen: hozzámenjen a város első emberéhez vagy most gondolja meg magát, míg nem késő? Hogy tisztázza érzelmeit, ahhoz vissza kell térnie a múltba. Betty elmerül az emlékeiben, mialatt a templomban izgatottan morajlik a tömeg, mert a menyasszony már húsz perce késik...

© Pallas Antikvárium Kft., 2009
Minden jogot fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a nyilvános előadás,
a rádió- és televízióadás,
valamint a fordítás jogát,
az egyes fejezeteket illetően is.

ISBN 978-963-7524-96-7

Kiadó: Pallas Antikvárium Kft.,
3200 Gyöngyös, Kossuth L. üt 42. (06-37/311-028)
Felelős kiadó a Kft. vezetője.
Borítóterv - tipográfia • Míroe Design, 2009
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 290024
Felelős vezető Pogány Zoltán igazgató
Készült Caxton betűvel, 15 ív terjedelemben

ELSŐ FEJEZET

Betty Spingler amikor belenézett a tükörbe és megpillantotta magát benne emberi nagyságában, azt hitte káprázik a szeme. Fantasztikusan nézett ki közel négyórányi készülődés után tökéletes sminkkel és frizurával, a selyemből és csipkéből varrt menyasszonyi ruhájában, amit kizárólag neki terveztek. A szoknya tele volt fodrokkal, mintha habfelhőben járt volna, a felső része pedig rátapadt a testére, követve vékony derekának és dús dekoltázsának ívét. A vállán két fehér, ugyanabból az anyagból készült rózsa fogta össze a ruhát és tette különlegessé. És ha ez még nem lett volna elég, a szabó rengeteg apró gyönggyel és drágakővel is feldíszítette, melyek csodás játékot játszottak a fényben, amint a viselője megmozdult. Betty álmában sem gondolta volna, hogy ilyen különleges darabot fog viselni az esküvőjén. Beérte volna sokkal egyszerűbbel is vagy egy szolid kosztümmel, azonban a családtagjai hallani sem akartak róla. Az anyja és az anyósa is azt akarta, hogy Betty szenzációsan nézzen ki, hogy az embereknek leessen az álluk, mikor meglátják a templomban, csodálják szépségét, eleganciáját, előkelőségét. Mert egy előkelő hölgynek előkelő ruha dukál. Betty nem akárkihez készült férjhez menni: Arthur Kinghez, a város újonnan megválasztott fiatal polgármesteréhez. Éppen ezért sok szempontnak kellett megfelelnie, nagy nyomásnak volt kitéve, nehéz teher nyomta a vállát. Azonban most az elmúlt napok illetve hetek felgyülemlett feszültsége hirtelen szertefoszlott,

mikor a tükörképe visszamosolygott rá.

Nehéz időszak állt mögötte tele izgalmakkal, idegeskedéssel és bizonytalansággal. A stressz rányomta bélyegét a mindennapjaira, Betty nem szerette a nyilvánosságot, vőlegénye oldalán mégis helytállt a kimerítő kampányban, mely aztán meghozta gyümölcsét. A szavazás napja volt a legmegterhelőbb, amikor nem lehetett tudni, hogy a polgármesterséghez vagy a vereséghez kerültek karnyújtásnyira. Abba bele se mertek gondolni, mi lesz akkor, ha hosszú hónapok kemény munkája egy pillanat alatt kárba vész, mikor kihirdetik az eredményt. Mert hiába tettek meg minden tőlük telhetőt, azt az emberek mégsem értékelték, és nem tüntették ki a bizalmukkal. Az urnák lezárásakor ott ült az egész család a nappaliban, és lélegzetvisszafojtva bámulták a televíziót. Arthur megfogta a menyasszonya kezét, Betty felnézett kedvesére, akinek az izgalomtól izzadtságcseppek gyöngyöztek a homlokán, az arca kipirosodott, a hátán folyt a veríték, átáztatva az ingét. Betty egy szót sem szólt, elég volt egy nézés, hogy együttérzéséről biztosítsa a nagy jövő előtt álló férfit. Miután összenéztek, tekintetük ismét a televízió képernyőjére tapadt. Kapcsolták a stúdiót, ahol a műsorvezető bejelentette, hogy elkezdték számolni a szavazatokat és a nézőket folyamatosan tájékoztatni fogják a beérkezett adatokról. Aztán a műsorvezető az elemzőkkel kezdett el beszélgetni a jelöltek esélyeiről, mely még jobban borzolta a család idegeit. Betty érezte, hogy liftezni kezd a gyomra. Felesleges szócséplésnek tartotta, mondjuk valahogyan húzniuk kellett az időt, de akkor is. Bosszantotta, hogy egyik elemző sem tartotta Arthurt befutónak. Aztán mindegyiknek leesett az álla, mikor meglett a végeredmény: a polgármester-választást Arthur King nyerte! Szoros küzdelemben, de sikerült megfosztania

a székétől a több cikluson át tevékenykedő elődjét.

Arthur győzelme megdöbbentő és csodálatos is volt egyben. Vajon mit tudhat ez a fiatal ügyvéd, amit a versenytársai nem?

Mindenesetre jó beszélőkészsége, kiváló tervei, ötletei voltak, és az emberek hittek neki. így Arthur történelmet írt, harmincegy évesen ő lett a város legfiatalabb polgármestere. És nem csak okos volt és sikeres, három diplomával a tarsolyában, hanem elképesztően jóképű is. Mindenki róla beszélt, a bámulatos győzelméről, és ha eddig nem is, mostantól kivétel nélkül minden háztartásban a figyelem középpontjába került. Az újságírók úgy tapadtak rá, mint a legyek a légypapírra, egyre több fotó és cikk készült róla, s Arthur fürdött a népszerűségben. A sikerei csúcsára ért, és úgy döntött, hogy az álompozíció elfoglalása után kitűzhetik az esküvőjük napját.

Minden lány szeretett volna Betty helyében lenni, ellenben a menyasszony azt kívánta, Arthur bárcsak nem a politikai pályát választotta volna. Tudta jól, hiába voltak túl egy nehéz időszakon, a java csak ezután következett: Arthurnak valóra kell váltania a választóknak tett ígéreteit. Az ellenzék pedig azt leste, mikor és hogyan akadályozhatják meg benne. Arthurnak résen kellett lennie, dolgozott éjjel-nappal, s Betty már most alig látta szerelmét. Elege lett a túlhajszoltságból, egyszerűbb életet szeretett volna élni a férje mellett és nem olyat, ahol szinte minden mozzanatát figyelemmel kíséri a média. Lefotózták az áruházban, amint tolta a bevásárlókocsit, az étteremben, ahová beült ebédelni, a parkolóban, amint aprópénzt dob az automatába. Mindegyik képen gyönyörű volt kifogástalan alakját kiemelő csinos ruháiban, angyali szőke hajával, amelyről csak a fodrásza tudta, hogy festett. Egyelőre. Mert Betty úgy érezte, hogy az újságírók olyan

kíváncsiak és gátlástalanok, hogy lassan a melltartója méretét is meg fogják írni. Bettynek állnia kellett a sarat, bármilyen napot írtak, nem léphetett úgy ki az utcára, hogy ne legyen elegáns, azonban nem öltözött túl puccosan, sem túl kihívóan, s az emberek ezt szerették benne. Mint ahogy Arthurnak is az egyszerűsége, félszegsége, természetessége fogta meg a választópolgárokat, ezzel lopta be magát a szívükbe. Nála jobb példaképet el sem képzelhettek volna. Arthurnak sokan megjegyezték, Bettynél jobb feleséget nem is találhatott volna, és a férfi nem akart sokáig habozni, hiszen már régóta tudta, ebben az egyszerű lányban megtalálta az igazit. Amikor a szüleinek bemutatta, nem gondolta volna, hogy az anyja az első találkozás után megkedveli őt, holott Donnának voltak fenntartásai. Nagyon jól tudta, hogy a fia politikai pályára készül és nem mindegy, milyen asszony áll majd mellette. Kezdetben magasabb körökből szánt valakit Arthurnak, aki tudja, hogyan kell viselkedni, befolyásos körökben mozogni, azonban amint megismerte Bettyt rádöbbent, milyen csodálatos teremtés. Mert volt valami különös varázsa, kicsit kislányos, kicsit nőies bája, egyszerűsége, természetessége hódította meg az emberek szívét, s mondhatni jó fegyvere lett a kampányban. A városiak azt látták, akit látni akartak, magukat - mintha Betty közülük jött volna. Nem volt hivalkodó, még csak ki sem akart tűnni a többiek közül. Arthur mellett ő is elnyerte az emberek szimpátiáját és a lapok szerkesztői addig győzködték, míg beadta a derekát és készítettek vele egy interjút, melyben fény derült a szokásaira, hétköznapjai menetére, s betekintést engedett a magánéletébe. Mindezt akkor jelentették meg, amikor Arthur King bejelentette, hogy kitűzték az esküvőjük napját. Mondani sem kell, szép számmal adták el a lapot, a címoldalon Betty mosolygott,

alatta a piros felirat, mely eleve szenzációt sejtetett: „Közkívánatra! A leendő polgármesterné őszintén vall önmagáról.”

Az olvasóknak nem kellett több, rekord példányszám kelt el azon a héten, majd Betty csak azt vette észre, útonútfélen megállítják, hogy gratuláljanak neki. Sokan kértek tőle autogramot, általában férje választási szórólapjaira és a semmiből érkezett lány úgy érezte magát, akár egy filmsztár. A népszerűség eme részét élvezte is, de azt már nem, ami utána következett. Az emberek egyre kíváncsibbak lettek, a firkászok pedig egyre tolakodóbbak. Úgyhogy a fiatal párnak nem volt nyugta tőlük, imádták fotózni őket, hiszen csodálatos párt alkottak, azonban a magánéletük mintha megszűnt volna létezni, mert minden a nyilvánosság előtt zajlott. Kettesben sosem tudtak elmenni sehova, ahol kis idő elteltével ne jelent volna meg egy fotós, nem tudtak kikapcsolódni, együtt lenni csak maguk, kizárva a külvilágot. Úgyhogy inkább azt a taktikát választották, hogy azokon a kevés napokon, amit egymásnak szentelhettek, nem mozdultak ki otthonról.

Azonban egy bizonyos idő elteltével Betty aranykalitkának érezte az otthonát. Egyetlen vágya volt: a szabadság. S egyik este azzal állt a vőlegénye elé, hogy szökjenek meg. Úgy szeretett volna elbújni a világ elől és olyan hétköznapi életet élni, mint bárki más. Azonban mindketten tudták, hogy ez lehetetlen. Arthur mindenesetre jó ötletnek tartotta és megígérte a jövendőbelijének, a nászútjuk színhelyét titokban tartják, hogy legalább a mézesheteket tölthessék el úgy, mint a többi fiatal házaspár. Arthur mindig megértő volt, kedves, jó humorú, ahogy a pályatársai mondták, a legklasszabb pasi a világon. Betty tudta, milyen szerencsés, hogy éppen őt szúrta ki az egyetem bálján és felkérte táncolni. Most

pedig itt állt menyasszonyi ruhában és „mindjárt” feleségül megy hozzá. Őrület!

Más részről viszont megdöbbentő és hihetetlen, azok után, ami történt. Már örökre lemondott a boldogságról, amikor egyszer csak megjelent Arthur és addig ostromolta, míg az a szerény lány beadta a derekát. Ki gondolta volna, hogy tartós kapcsolat kerekedik belőle? Aztán jött az eljegyzés, a kampány, most meg az esküvő. Arthur eddig mindenben sikeres volt és Betty tudta, házastársként sem fog csalódást okozni. Csodálatos férj lesz belőle, társ egy életen át. Mondjuk, egyszer már ezt elhitte valakinek, és mégis, mi lett a vége? Nem akart csalódni, és bele se mert gondolni, mihez kezd majd, ha újra megismétlődik? Ha a tökéletesnek tűnő élete ismét romba dől egy szempillantás alatt? Mert hamar megvan a baj, senki sem tudhatja, mikor kivel történik... és miért... Sokan tették fel a kérdést, miért ennek az egyszerű lánynak sikerült kifognia a nők százai által vadászott aranyhalat? Ki ez a Betty Spingler?

Se vagyona, se rangja, tulajdonképpen semmije sincsen a szépsége, szerénysége és jósága mellett. Azért, mert Bettynek egyszerűen kijár a boldogság. Eleget szenvedett már.

Szerette Arthurt, mégis néha elbizonytalanodott. Vajon nem csak azért szerette, mert a sok hányattatás után ő volt az egyetlen férfi, aki kedvesen bánt vele? Aki mellett biztonságban érezte magát? Mert nem volt más, akit szerethetett? A szerelem megmagyarázhatatlan jelenség. Jól ismerte, s ennél nagyobb szerelem már gyűlt a szívében, mint amilyet most érzett. Úgyhogy tudott különbséget tenni, jobban mondva érezte a különbséget, ami egy kicsit aggasztotta. Vajon tényleg ő a legmegfelelőbb feleség Arthur King számára? Lehet, hogy Arthur jobbat érdemelne. Aki sokkal jobban szeretné, nagyobb

szenvedéllyel, odaadással... Őszintébben! Aki ezekben a percekben a világ legboldogabb menyasszonyának érezné magát, és nem azon gondolkodna, belenézve a tükörbe, hogy helyesen cselekszik-e? Vajon ez az alacsonyabb fokozatú láng elég lesz ahhoz, hogy boldoggá tegye és leélje mellette az életét?

Hazudna, ha azt állítaná, nem szereti Arthurt. Nagyon szerette, de ennél sokkal jobban kellene szeretnie - mint azt a másikat... Vagy az igaz szerelem valóban csak egyszer jön el? És ha elmúlik, utána nem lángol az ember annyira egy másikért, akit neki szánt a sors? Most mégis Arthurhoz készül hozzámenni. Biztos, hogy valóban őt szánta neki az ég? És egyáltalán: alkalmas lesz Betty arra az életre, ami egy polgármester feleségeként vár rá? Hiszen már most fuldoklott az árban, melybe belesodródott, összerezzent a vakuk villanásától, tartott az újságíróktól, hogy ízekre szedik őt és legfőképpen attól félt, az ezzel járó stressz össze fogja roppantani. Arthur egyelőre jól bírta, kiválóan vette az akadályokat, azonban a politika nem egy tisztességes szakma, ezen a pályán sosem lesznek az emberrel elégedettek. Lehet, hogy az elején úgy érzik, de az idő elteltével... Nem lehet olyan döntéseket hozni, hogy mindenkinek jó legyen. Egyik kézzel adsz, a másikkal elveszel. Amit valakiktől megvontál, azt adod másoknak. Azonban azok a valakik megharagudnak rád, megvetnek érte, utálni fognak. És a ciklus végére az lesz a nagy kérdés, kik maradnak többen?

Betty nagy dilemma előtt állt. Mit tegyen? Mondja el Arthurnak az igazat, hogy szereti őt, de nem eléggé? Attól tartott, hogyha telnek az évek, a férfi rá fog jönni, hogy Betty csak az anyja elvárása és a rá nehezedő teher miatt ment hozzá. Visszagondolt a kezdeti időkre, amikor megpillantotta azon a bálon, szimpatikusnak tűnt a fiú.

Megkedvelte és szerette volna megszeretni, azonban nem gyűlt a szívébe az az elsöprő, lángoló szerelem, mint amire már volt példa az életében. És ha komolyan elgondolkozott rajta, maga sem tudta eldönteni a szerelem és szeretet közti különbséget. Arthur viszont oda volt érte, s Betty mindig nagyon jól érezte magát vele. És Arthur olyan lelkesen udvarolt neki, hozta a virágcsokrokat, ajándékokat vásárolt, elvitte azokra a csodálatos külföldi nyaralásokra és Betty olyan élményekkel gazdagodott, melyben azelőtt sosem volt része. Arthurt nem érdekelte a származása, nem érdekelte, hogy szegény, csak egy dolog érdekelte: maga Betty. Büszkén mutatta be a szüleinek és látta a szemében azt a hatalmas boldogságot, amit azelőtt egyetlen férfiában látott csak, akinek sikerült megdobogtatnia a szívét. Az anyja, aki valahogy mindig késztetést érzett, hogy beleszóljon az életébe, azt mondta, ő lenne a világ legostobább libája, ha ezt a fiút elszalasztaná. A szerelem egy idő után úgyis elmúlik, szeretet lép a helyébe, és az közel sem jelent gondot, ha Betty szívében induláskénti szeretet van csupán. Vera emlékeztette lányát, hogyan éltek az apjával. Joe hat éve meghalt ugyan, de még most is végigfutott a hideg a hátukon, ha rágondoltak és azokra a viszontagságos időkre. Verának mindig sikerült meggyőznie a lányát az igazáról. Betty általában úgy tett, ahogy az anyja kívánta. Talán mert szerény volt, hallgatag és sosem mert kiállni az igazáért az érzései mellett. Egyszer kiállt értük és mi lett belőle? Szörnyű volt visszagondolni rá... Az emlékek hatására el is fehéredett, látta az arcán az ijesztő változást a tükörben. Meg kell adni, borzalmasan festett. Így nem állhat ki a nyilvánosság elé, ilyen fancsali képpel nem mehet hozzá Arthurhoz. Úgy nézett ki, mintha nem is az esküvőjére, hanem az akasztására készülne.

A bizonytalanság a legszörnyűbb dolog. Betty nehezen

tudott dönteni, mindig megfontolt volt és sokat gondolkozott egy- egy döntésen. Illetve gondolkozott volna, ha az anyja hagyta volna. Vera egész életében irányította a saját elvei szerint, ráerőltette az akaratát. Befolyásolta a lányát, akiből időközben hiába lett felnőtt, az anyja nem volt hajlandó levenni a „kezét" róla. Ugyanúgy egy gyámoltan gyermeknek tartotta, akit a helyes útra kell terelnie, mert képtelen önálló, felnőtt életre. Mondani sem kell, hogy Vera imádta ezt a szerepkört, Betty pedig fuldoklott tőle. Sosem volt elég bátorsága ahhoz, hogy szembeszálljon az anyjával és a saját lábára álljon. Egyszer megtette, egyetlen egyszer: mikor a gondok elől menekülve elment két évre Afrikába. Önkéntesként dolgozott egy misszióban. És mit tapasztalt? Jólesett a környezetváltozás, de a hirtelen jött szabadsággal nem tudott mit kezdeni. Egy idő után honvágya lett, és nem csak az otthona hiányzott, hanem az anyja is. Nem volt testvére, az apja meghalt, a rokonokkal sosem tartották a kapcsolatot, s az iskolában sem sikerült igaz barátokat szereznie, így hamar rádöbbent arra, mennyire egyedül van a világban. Csak az anyja maradt neki, akitől hiába szeretett volna távol lenni, be kellett látnia: nem megy. Mert egyedül pokolian nehéz. És amikor elolvasta Vera leveleit, legtöbbször összeszorult a szíve. Egy elkeseredett asszony beszélt hozzá írásain keresztül, aki jól tudta, hogy sokszor túllőtt a célon, hogy nem kellett volna mindig annyira akaratosnak lennie, hogy követett el hibát, de mindezt azért tette, hogy egyetlen lányának jó legyen. A soraiból kitűnt, mennyire szenved, mert azt hitte, örökre elvesztette a lányát. A leveleit mindig azzal zárta, a legfőbb vágya, hogy Betty visszatérjen az Államokba. Vera nagyon szerette a lányát, sosem akart rosszat neki, csak a túlzott igyekezetében nem vette észre, hogy nem engedte felnőni. Mert nem akarta, hogy felnőjön.

Attól tartott, ha Betty a saját lábára áll, elveszíti őt és majdnem el is vesztette. Úgyhogy kész csodaként élte meg, amikor a lány egyszer csak azt a választ írta: hazajön.

Verával madarat lehetett volna fogatni, izgatottan várta a repülőtéren, és amikor bemondták, hogy késik a járat, azon imádkozott, nehogy lezuhanjon a gép. Mert más nem állhatott volna közéjük, csak egy szerencsétlenség akadályozhatta volna meg őket abban, hogy anya meg a lánya újra egymásra találjon. S amint Vera megpillantotta gyermekét a terminálban, a könnyei útnak indultak. Betty mégis beváltotta az ígéretét? Hazajött hozzá. Végre visszakapta őt. Elindult és szaladt felé, majd szorosan ölelte magához és az első mondata az volt, hogy „bocsáss meg!!!" Aztán nem győzte hangsúlyozni, mennyire hiányzott neki és mennyire szereti. Vera sosem kérdezte meg, Betty miért döntött úgy, hazatér. Vera pedig szentül hitte, hogy miatta, talán mégsem volt olyan rossz a nevelése...

Betty nehéz feladatra vállalkozott, amikor elutazott Afrikába. Az ott látott szegénység, a közeg, az emberek felfogása, életvitele és a két év alatt szerzett tapasztalat sok mindenre rádöbbentette a lányt. Túl fiatal volt, túl naiv, és ahhoz, hogy megtalálja önmagát, az a két év bőven elég volt. A misszió munkatársai - civilek és apácák - egyaránt mondogatták neki, kár lenne veszni hagynia a tehetségét. Még előtte az élet, bármi lehet belőle. (Mondjuk azt álmában sem gondolta volna, hogy egy polgármester felesége.) Betty különben sem akarta bennszülöttek mellett leélni az életét, és mivel a honvágya egyre erősödött, úgy érezte, visszamegy oda, ahová tartozik. Vera ezt a döntését sem értette, azt hitte, amit hinni akart, ami anyai szívének kedves volt. De nem is kellett megértenie. Betty ismét az Államokban volt és ez a lényeg.

Új életet kezdtek. Betty bizonytalansága, jóhiszeműsége

és önzetlen alázata cseppet sem változott. Érzelmileg továbbra is befolyásolható maradt, s inkább mások boldogságát tartotta szem előtt, mint a magáét. Látta, hogy Arthur mennyire boldog mellette, tulajdonképpen ő is az volt. Vagy csak bebeszélte magának? Tulajdonképpen szerette őt, de nem olyan elszántan, mint Arthur a lányt. Vera azt mondta, nem baj. Betty viszont úgy érezte, ez igenis baj. Hogy nem tisztességes vele szemben, mert hiába teltek az évek, nem tudott túljutni legelső szerelmén, akit valószínűleg örökre elveszített. Esze ágában sem volt visszaszerezni, viszont szabadulni sem tudott tőle. Azt hitte, idővel Arthurnak sikerül elfeledtetnie vele egykori kedvesét. Így senki sem tudta, de ketten osztoztak Betty szívén. Betty képtelen volt eldönteni, mit tegyen. Megmondja Arthurnak, hogy néha másról álmodozik, néha az jár a fejében, vajon hogyan alakult volna az élete, ha annak idején nem hallgat az anyjára? Nem volt szíve elkeseríteni Arthurt és ezzel megmérgeznie a kapcsolatukat. Más, aki megcsalja a párját, az is képes titokban tartani és tovább folytatni. Betty esetében viszont nem ez történt, csak gondolatban volt hűtlen Arthurhoz. Az pedig nem bűn. Betty nem mert őszintének lenni vele, éppen ezért furdalta a lelkiismeret.

Közben zajlottak az események, s már nem volt visszaút: Arthur megkérte a kezét és Bettynek nem volt szíve visszautasítani egy olyan férfi miatt, akit már vagy hat éve nem látott, aki csak egy fantomként volt jelen az életében. Betty boldognak érezte magát, mikor megtartották az eljegyzést. Aztán jött a kampány, kitartott a vőlegénye mellett, és ha akart volna, sem tudott volna visszakozni. Tudta, úgysem találja meg az igazit, mert az igazit már elszalasztotta... S Vera is úgy gondolta, hogy Arthurnak nem kell tudnia róla.

Bettyre csak néha tört rá a kétely, pontosan azokban a pillanatokban, amikor nem kellett volna. Néha korholta is magát, hogy lehet ilyen érzelgős, ostoba nőszemély? Más mit meg nem tenne, ha az ő helyében lenne! Legalább ötszáz ember várta őt odakint, a templomban és az a nagyszerű férfi, aki megérdemelt egy olyan csodálatos teremtményt, mint ő. Miért ne mehetne hozzá, ha csak egy kicsit szereti? Na és? Majd megszereti jobban. Vagy ha nem, az se baj. Az a lényeg, hogy boldoggá tehet egy olyan embert, aki csak őrá vágyik, s közben Bettynek jó élete lesz. De vajon végig tudja-e csinálni? Vajon valóban olyan életre vállalkozik, amit szeretni fog a jövőben? Úgy érezte, összeszorul a gyomra. Egy polgármester feleségének lenni nem könnyű feladat, hiába gondolják mások, hogy az. Betty rosszul volt a nyilvánosságtól. Nem szerette a felhajtást, egy kis esküvőre gondolt, szűk családi körben, azonban a város ifjú polgármesterének a menyegzőjére minden ember fia kíváncsi volt. Lehetetlen lett volna kizárni a sajtót és Arthur nem is akarta. Hiszen ez jót tett a népszerűségének és ezáltal a karrierjének. Betty megértette, és ismét beadta a derekát. Inkább lemondott saját vágyáról, hogy másnak jobb legyen. Úgy látszik, örökre megpecsételődött a sorsa, mindig alá kell rendelnie magát mások érdekeinek. De vajon ki rendeli alá magát Bettynek? Egyszer régen, valaki megtette. Nagy árat fizetett érte. Éppen ezért volt most Bettynek bűntudata. Nem ezt érdemli, nem itt lenne a helye, mialatt az a férfi, aki megtanította a szerelemre, most szenved, mert pokoli sora van Betty miatt.

A lányt a sírás környékezte, és valószínűleg a könnyei kipotyogtak volna, tönkretéve ezzel a sminkjét, ha az ajtón nem nyit be az anyja.

- Milyen gyönyörű vagy! - kiáltott fel örömében Vera. Határtalan boldogság ragyogott a szemében, s a büszkeség

legnagyobb fokozata lepte el a szívét. Betty, az egyetlen lánya, a szeme fénye végre révbe ér, hamarosan hozzámegy ahhoz a férfihoz, akit Vera megálmodott neki. Arthur minden tekintetben megfelelt a számukra, túlságosan is. Arthur megérdemli, hogy egy ilyen gyönyörű feleséget kapjon magának, mint Betty - gondolta Vera.

Nem titkolta, nem bírt magával izgatottságában, muszáj volt meglesnie a lányát, mielőtt kilép a közel ötszáz vendég elé. Vera talán jobban izgult, mint ő. Tudta, mennyire fontos nap ez a mai. örökre meghatározza az ember életét. S Bettynek jó élete lesz Arthur mellett, olyan, amit Vera szeretett volna saját magának. S hogyha már neki nem jött össze, legalább a lánya járjon szerencsével. Vera nem akarta elhinni, hogy Bettynek mégis sikerült. Rögös út vezetett idáig, meg kellett szenvedni érte, de mostantól minden rendben lesz. Arthur az a fiatalember, akire nyugodtan rábízhatja gyermekét, gondoskodik róla, és szeretni fogja élete végéig. Alig hitte el, de elérkezett a pillanat, s tulajdonképpen búcsúzni jött. Amikor benyitott a szobába, azt hitte, egy boldog arát talál majd odabent. Betty háttal állt neki ugyan, azonban a tükör nem hazudott, az asszony egyből megérezte, nincs minden rendben. Betty egy erőltetett mosolyt csalt az arcára, ellenben az anyját nem tudta becsapni. Sosem tudott hazudni neki, a tekintete mindig elárulta vagy Vera rendelkezett egy különleges képességgel, hogy megérezte? Elvégre úgy ismerte a gyermekét, mint a tenyerét.

- Mi a baj? - lépett közelebb hozzá. Betty hátrafordította a fejét és belenézett az anyja szemébe. Mikor a tekintetük találkozott, a lány elhullajtott egy könnycseppet. Más valószínűleg azt hitte volna, hogy az öröm könnye folyik végig az arcán, nem a bánaté.

- Semmi - rázta meg a fejét gyorsan a lány. Vera

odalépett hozzá és ráemelte aggódó tekintetét, mialatt gyengéden megfogta mindkét kezét.

- Tudod, hogy rám mindig számíthatsz. Miért nem mondod el, mi bánt?

Igen, mindig számíthatott rá, éppen ezért volt állandóan a befolyása alatt, ezért vált bizonytalanná, mert sosem engedte egyedül dönteni. Mindig másra kellett hallgatnia, történetesen az anyjára, aki nélkül nem létezhetett, mert ő irányította az életét. Tudta, nem érdemes titkolóznia előtte, Vera addig úgysem nyugodna, míg ki nem szedne belőle mindent. Különben sem árt, ha könnyít a lelkén.

- Elbizonytalanodtam - vallotta be őszintén, és szomorúan hajtotta le a fejét.

- Miért? - Verába belehasított a félelem. A lánya úgy látszik nincs tudatában annak, mekkora mázlista. Csak nem akarja elpuskázni élete legjobb lehetőségét? - Arthur nagyon szeret téged.

- Hát éppen ez az. Jobbat érdemelne nálam.

- Egy fenét! - Verát nagyon megijesztették gyermeke szavai. Képes lenne visszalépni? Nem, az nem történhet meg, semmi esetre sem.

- Dehogynem. Egy olyat, aki rajongásig szereti.

- Hiszen te is szereted. Nem mondhatod, hogy nem!

- Csak nem eléggé. Nem biztos, hogy hosszútávon jó társa lennék. Nem tudom, végig bírom-e csinálni mellette mindazt, amit kell... izé... amit elvárnak tőlem, anya. Elegem van a politikából, hogy nem mehetek ki az utcára úgy, hogy ne bámuljanak meg az emberek. Mindig ügyelnem kell a ruhámra, a hajamra, a sminkemre. Egyszerűen nem létezhetek úgy, ahogy szeretnék. Mert nem lehetek az az egyszerű lány, aki annak idején. Túl nagy a nyomás és fogalmam sincs, meddig bírom még, mikor roppanok össze.

- Eddig is csodálatosan viselted a nyilvánosságot, meg a vele járó stresszt. - Vera rémületét fokozta, hogy Bettyt még sosem látta ennyire bizonytalannak. Mindig terelgetnie kellett a helyes út felé, azonban az asszony most érezte először, ezúttal talán nem fog sikerülni. Éppen most, amikor ott állt a századok által irigyelt, ígéretes élet kapujában?

- Azt hittem, ha Arthur megnyeri a polgármester-választást, akkor a média leszáll róla. Vagyis rólunk. Ahelyett, hogy lankadt volna az érdeklődés, egyre inkább a figyelem középpontjába kerültünk. Már ott tartok, hogy összeugrik a gyomrom, ha meglátok egy fotóst vagy egy újságírót. A vakuk villanásától meg egyenesen megrémülök és reszketek, mint a nyárfalevél.

- Nem kell. Ezek az emberek csak kíváncsiak rád, mert csodálnak és szeretnek. Ebben a városban minden nő rád akar hasonlítani, mert szép vagy, okos, intelligens, varázslatos... Példaképpé léptél elő a szemükben, azért szeretnének a lehető legtöbbet megtudni rólad.

- Mialatt ízekre szednek. És mi lesz, ha fény derül a múltra, anya? Attól rettegek, vajon mikor szagolják ki a titkunkat a firkászok? Vajon melyik újságíró teszi fel az első kínos kérdést Chuckkal kapcsolatban?

A Chuck szó hallatára Verát kirázta a hideg.

- Ne! Kérlek, ne ejtsd ki a nevét előttem még egyszer! Megígérted nekem, hogy örökre el fogod felejteni azt a fickót.

- Képtelen vagyok rá, anya. Olyan bűntudatom van miatta! Ez nem igazság. Nézd meg, hová jutottam, itt állok a világ legszebb menyasszonyi ruhájában, és férjhez készülök menni, miközben ő meg...

- Ne gondolj rá! Főleg ezen a napon ne... Verd ki a fejedből végre, a fenébe is! - Vera nem szokott káromkodni,

csak hát ezúttal akkora haragra gerjedt Chuck nevének említésére, hogy kicsúszott a száján. Bármennyire szerette volna, sosem fog megszabadulni tőle. Ha testileg nem is jelent veszélyt, a szelleme örökre kísérteni fogja.

- Évek óta azon vagyok, hidd el anya, de nem megy. Tisztában vagyok vele, mit kaptam a sorstól Arthur személyében, de nem tudom úgy szeretni őt, tiszta szívemből, mint ahogy Chuckot szerettem. Érted? Így hogy menjek hozzá? Úgy érzem, becsapom.

- Nem csapod be. Arthur imád téged, te pedig képes vagy arra, hogy boldoggá tedd és ez a lényeg.

- Hogyan tehetném boldoggá? És ha évek múltával rájön? Vagy megérzi, hogy szerelem helyett szeretetet érzek iránta?

- A szeretet sokkal többet ér, mert a szerelem így is úgy is elmúlik. Mit számít, ha nem is létezik? A szeretet viszont a legfontosabb, az tartja össze a házasságot az idők végezetéig - érvelt Vera. Mindenféleképpen meg kell győznie a lányát, különben oltári botrány lesz, nem oltári esküvő. - Benned óriási szeretet van. És ha egy parányira is, de szerelmes vagy Arthurba.

- Az nem biztos, hogy elegendő egy házassághoz.

- Én nagyon szerettem az apádat, amikor hozzámentem és mit értem vele? Milyen életünk volt? Idővel kiölte belőlem a szerelmet és minden jóra való érzést, mely először utálatba, majd gyűlöletbe torkollott.

- Megbántad, hogy hozzámentél. Attól tartok, egy napon majd én is meg fogom bánni.

- A te helyzeted egészen más, Betty. Arthur mindent megad neked, többé nem lesz gondod semmire. Nem úgy. mint nekünk volt. Talán elfelejtetted, honnan jöttünk?

- Nem anya, nem felejtettem el - Betty nagyot sóhajtott. Kezdett felmenni benne a pumpa. Már megint ide

lyukadnak ki, az anyagiakhoz? Azok a mocskos anyagiak! Csakhogy Bettyt nem érdekelte a pénz, sem a szegénység. Nem úgy, mint az anyját.

- Albérletről albérletre vándoroltunk. Sokszor a saját kenyeremről mondtam le, hogy neked enni adhassak.

- Amiért örökre hálásnak kell lennem, igaz? - vágott vissza a lány.

- Nem úgy értettem. Egy anya minden áldozatra kész a gyermekéért, hogy annak jobb legyen. - Csakhogy Vera esetében ez az áldozatvállalás túllőtt a célon. - Azt szeretném, ha nem követnéd el ugyanazt a hibát, amit én.

Őszinte percek voltak ezek és Betty aljas húzásnak tartotta ugyan, de úgy érezte, meg kell kérdeznie.

- Ezért ellenezted Chuckot?

Döbbent csend keletkezett, mielőtt az anyja válaszolt volna.

- Istenem, még most is rá gondolsz? - Holott hat éve nem látta. Vera belenézett Betty szemébe és akkor olyasmit fedezett fel benne, amitől az asszonyt az ájulás környékezte. - Ugye, nem azt akarod mondani, hogy még... mindig őt szereted?

Vera levegő után kapkodott. Bettyt pedig elöntötte a forróság.

- Az a baj, hogy fogalmam sincs, anya. Teljesen össze vagyok zavarodva és nem tudom, mi lenne a helyes.

- Hogyhogy mi? - Vera szemei kidülledtek. Talán elfelejtette, miben áll előtte? Egy menyasszonyi ruhában! - Ha hozzámész Arthur Kinghez.

- Szerinted. Eddig mindig úgy tettem, az alapján cselekedtem, mi lenne mások szerint a helyes. Legfőképpen te szerinted. És mi van velem? Az ugye senkit nem érdekel, mit szeretnék én!

Vera sápadt arca hamuszürkévé változott.

- Betty... kislányom... Csak nem akarsz meghátrálni? Odakint ötszáz ember vár rád és a város első embere, a legtökéletesebb férjjelölt, aki halálosan szerelmes beléd. Mi kell ennél több? Nem hagyhatod cserben Arthurt az oltár előtt!

- Az életemet sem tehetem tönkre.

Vera nem értette, mi ütött a lányába.

- Mit akarsz tenni? - Képes lenne visszamondani az esküvőt az utolsó pillanatban?

- Nem tudom. - Úgy beszélt, mintha inába szállt volna a bátorsága. - Alaposan át kell gondolnom.

- Átgondolni? Mit?

- Mindent. Magamra hagynál egy kicsit, anya?

- Na de... - Vera rémülten pillantott az órájára. - Tíz perc van az esküvődig, Betty!

- Talán annyi elég is lesz.

- Mihez? Hogy megszökj?

- Hogy eldöntsem, valóban akarom-e azt, amit rám erőltettetek: te, Arthur, az anyósom, apósom, meg a politika... hogy tudok-e kirakatban élni, mások elvárása szerint...

- Betty kérlek, ne csinálj ostobaságot!

- Nem fogok, ne félj. Szeretnék egyedül maradni - mondta, majd kitessékelte az anyját az ajtón.

Vera remegett az idegességtől. Ha nem csinál butaságot, akkor miért kell kimennie? Elképesztő, miket mondott. Eddig Bettyt bátortalannak, gyámoltalannak, félszegnek tartotta. Azonban rá kellett döbbennie az iménti percekben, mennyire megváltozott: felnőtt. Egy gyereknek még lehet parancsolni, viszont egy felnőttnek már nem. Többé Betty nem tartozott a befolyása alá, éppen ezért félt tőle, s meggondolatlanságának következményétől. Csak abban bízhatott, lánya a józan eszére hallgat, nem a szívére és nem

meri megtenni... Ugye, nem? Nem fullaszthatja botrányba az esküvőt.

MÁSODIK FEJEZET

Amint Vera kilépett az ajtón, a menyasszony megkönnyebbült. Szüksége volt arra, hogy végre önmaga lehessen és talán egy kicsit elkésve, de rendezze a fejében a gondolatokat. A magas sarkújában már most fájt a lába és jól tudta, ha mégis úgy dönt, hogy fejet hajt a többiek akarata előtt, akkor még órák hosszat álldogálhat benne a templomban. Vagy ha nem, szüksége lesz a futásra a szökéshez, szóval a lábainak nem árt a kímélet, úgyhogy helyet foglalt a tükör mellett álló, karfás, vörös párnás székben, melynek szövete gondos kézimunka eredménye: rózsákkal hímezték ki. Valóban, csupa luxus vette körül, még a templom öltözőszobájában is, de ez érdekelte a legkevésbé. Az a szék valószínűleg nem a menyasszonyoknak volt odakészítve, inkább csak díszként funkcionált, viszont Bettynek nagyon jólesett, mikor ráülhetett. Igaz, a ruhája fodraitól alig fért bele, aztán valahogy mégis elhelyezkedett - köszönhetően a karcsú derekának -, csípőjét nem nyomta a karfa faburkolata, sőt! Lazán rátette a kezét a karfára, majd hátradőlt az értékes székben, ami antik bútordarabnak számított, s a jó ég tudja ki ült benne utoljára. Betty még azt is el tudta képzelni, hogy valamelyik király vagy herceg, vagy annak valamelyik egyenes ágú leszármazottja, s adományként került a templomba. Mindenesetre jól érezte magát benne, hirtelen elmúlt az izgalma, megszűnt a feszültség, a nyomás, ami eddig óhatatlanul a vállát nyomta. Nem

érdekelte, hogy szorítja az idő. Nem érdekelte hol van, mi vár rá, illetve kik várnak rá: nemcsak a násznép, hanem az egész város. Hagy várjanak...

Betty boldogan nyújtotta ki a lábát a ruha alatt és tette keresztbe, mialatt behunyta a szemét, mint aki relaxálni készül.

Mindenesetre a testét kezdte átjárni a nyugalom, mely olyan felemelő, megfoghatatlan érzés volt a számára, mert régóta vágyott már rá. Az idegeskedésből, szenvedésből jutott neki bőven... No, azért boldogságban is volt része, hazudna ha azt mondaná, hogy nem. Amint behunyta a szemét és kizárta a külvilágot, az emlékek életre keltek és peregni kezdtek előtte, mint a film a moziban.

Betty egy gyönyörű májusi reggelen madárcsicsergésre ébredt aprócska szobájában, melyben annyira szűk volt a hely, hogy csak egy ágy fért be, meg egy fiókos szekrény. Az ágy mellett nem tudott felállni, úgy kellett átkúsznia rajta, ha ki akarta nyitni az ablakot. Azonban ez esetben nem kellett, mert estére nyitva hagyta és a friss tavaszi szellő besurrant rajta, meglobogtatva ezzel a hófehér függönyt, melyet már maga mosott ki. Kézzel súrolta, mert a családnak rendes mosógépe sem volt, csak egy ócska, keverőtárcsás masina, amelyhez az anyja nem engedte, hogy hozzányúljon, nehogy tönkremenjen, vagy ne adj isten, megrázza öregedő zsinórja. Nem csodálkozott volna rajta, ha a mosógépnek alig nevezhető készülék felmondja a szolgálatot, hiszen olyan vén volt már, akár az országút, ócskaságára az oldalán lévő sárga rozsdás folt árulkodott. Viszont akkor az anyja nagy bajban lett volna, nem akarta apja koszos zoknijait és munkás ruháit kézzel kimosni, hiszen akkor naphosszat súrolhatná őket, hogy azokat a makacs szennyeződéseket kivegye. Bettyvel viszont súroltatta a saját ruháit, néha az ő zoknijai is rendesen

összekoszolódtak, azonban ez nem számított. Az anyja szerint jobb, ha egy tizenéves lány minél hamarabb „belekóstol” a házimunkába. Betty mindig szót fogadott az anyjának, úgy tett, ahogy mondta. Elfogadta a sorsát, a sorsukat: borzalmas szegénységben éltek, melyen az apja akárhányszor próbált meg változtatni, mindig elúszott az a kis pénzük is, amit az anyja nehezen kuporgatott össze.

Azonban most Betty nem gondolt nyomorúságos életükre, családja nehéz gondjaira. Csodálatos lélekkel, megértő szívvel áldotta meg a sors, olyan apróságok szereztek neki mérhetetlen örömet, amit más észre sem vett; mint például a napfény, a szép idő, vagy a madárcsicsergés... Amikor meghallotta a madarak énekét, elmosolyodott. Fordult egyet az ágyban az ablak felé, hogy jobban hallja a vidám éneket, közben az ágy felmordult, irtózatosat nyikorgóit, mely más fülét igencsak hasogatta volna, Betty szinte meg se hallotta. Egyrészt mert megszokta már, másrészt meg a madarak annyira lekötötték a figyelmét, hogy csak arra a csodálatos hangkavalkádra összpontosított. Más éneket nem igazán hallott, pedig szerette a zenét, azonban nem volt se televíziója, sem rádiója. A konyhában volt egy ócska rádió ugyan, azonban az többet zörgött meg vinnyogott, mint tiszta adást sugárzott volna. A tévéjük, mely a nappaliban állt, ajándékba kapták egyik rokonuktól használtan, az is addig működött jól, míg az apja idegességében a földhöz nem vágta. Bettyt meg az anyját nem foglalkoztatta különösebben a dolog, hiszen ezzel Joe csak saját magával szúrt ki, úgysem engedte a család többi tagjának, hogy tévézzenek. Mindig azt kellett nézni, amit ő akart, nem volt apelláta. S mivel Joe hol dolgozott, hol nem, mérhetetlen szabadidejében ott roskadt a tévé előtt és mérhetetlen mennyiségű sört öntött magába.

Így Bettyt nem vonzotta a televízió, anyjának viszont titkos vágya volt. Egyszer, amikor Joe valami csoda folytán alkalmi munkát vállalt vagy állásinterjúra ment - azt is azért mert már nem maradt pénze sörre -, Betty az anyját rajtakapta, hogy ott ül a készülék előtt és romantikus sorozatot néz. Meglepődött, mekkora hatással volt rá, egy zsebkendőt szorongatott a kezében és halkan zokogott a megható jeleneteken. Vera nem vette észre a lányát, aki nem akarta megzavarni az anyját kedvelt tevékenységében, halkan visszalopódzott a szobájába, mely inkább egy lyukhoz hasonlított, mint alkalmas gyerekszobához. Tulajdonképpen azt a helyiséget, melyről potyogott a vakolat, eredetileg spájznak szánták, azért volt olyan kicsi ablak rajta, melyet Vera a spórolt pénzén nagyobbra cseréltetett. Mert amikor Joe többszöri kérlelés után sem volt hajlandó kifesteni és bepolcozni, Betty kikönyörögte magának. Verának megesett a szíve rajta, így a lánynak lett egy saját odúja, ahogy később elnevezte, és ő volt a világ legboldogabb embere, mikor a rozzant ágyát áttolhatta a szülei fekhelye mellől parányi birodalmába. Az ágy elé kapott egy kifakult kerek szőnyeget, meg egy fiókos szekrényt, melynek az alsó részét nem lehetett kihúzni ugyan, azonban a lánynak az a kevéske ruhája, ami tulajdonának számított, szépen elfért benne. A szekrény előtt mindössze arra maradt hely, hogy állva felöltözhetett vagy megfordulhatott előtte, többre nem igazán. Betty így is boldognak érezte magát, szeretett felkúszni az ágyára, az omladozó falakat tájképekkel díszítette, hogy ne a potyogó festéket bámulja. A lehangoló látványt a patyolatfehér csipkefüggöny dobta fel, Betty egyetlen kincse, amit még a nagymamája horgolt neki.

Boldogan ugrott oda az ablakhoz és húzta el a függönyt, hogy megleshesse a csodás hangot adó madarakat.

Azonban hiába szerette volna, egyet sem pillantott meg, olyan ügyesen bújtak meg az ágakon, a fák levelei eltakarták. Bettynek nem csak a madárcsicsergéstől lett olyan jó kedve, hanem mert aznap volt a születésnapja. Ma tölti be tizenhatodik életévét! És ahogy ez eszébe jutott, örömében ugrálni kezdett az ágyon, ami nagyokat mordult alatta. Az anyja be is nyitott a zajra, azt hitte lánya szétszedi a bútorokat, s ő lepődött meg a legjobban, mikor egy ugráló tinédzsert látott maga előtt.

- Neked meg mi bajod van? - Nem értette, mi ütött ebbe a gyerekbe. Úgy viselkedett, mint aki megkergült. Talán bolondgombát evett az este?

- Örülök.

- Minek?

- Mert ma van a születésnapom! - mondta lelkesen Betty, majd a következő pillanatban lehervadt a mosoly az arcáról. Az anyja elfelejtette? Félelme viszont egyből elillant, mikor Vera megszólalt.

- Tudom.

- Hurrá! - Bettyn ismét végigsöpört a boldogság hulláma, hirtelen az anyja nyakába ugrott és puszilgatni kezdte az arcát, aki erre elpirult.

- Jól van, jól van. Most már elég! Tiszta nyál leszek.

- Nem baj - kuncogott Betty.

- Azt ugye tudod, attól még, hogy születésnapod van, iskolába kell menned.

- Nem felejtettem el - felelte Betty. Nem jelentett különösebb problémát, szeretett iskolába járni, jó tanuló volt. Hogyne lett volna, mikor otthon semmi más elfoglaltsága nem akadt, minthogy tanuljon. Nagyon szorgalmas volt, kívülről fújta a tankönyveket, szívesen vállalt plusz feladatokat, azonban így is rengeteg ideje maradt unatkozni.

- Remek. Akkor öltözz, mert el fogsz késni.

A lány, miután elkészült, a hátára vette az előző este bepakolt iskolatáskáját és máris ment a dolgára. Mindig gondosan előkészített mindent, sosem hiányzott egyetlen tankönyve vagy füzete sem, az év összes tanítási napján koptatta az iskolapadot és kész volt a leckéje. Az apjától kapott volna, ha egyszer is elmulasztja, Joe nem tűrte lányánál a hanyagságot. Valahogy a férfi hanyagsága sosem került szóba, Vera viszont nem győzte elmagyarázni a lányának, miért kell példásan viselkednie és odafigyelnie a tanulásra. S Bettynek elég volt végignéznie az apján - lám mi lett belőle! Egy munkakerülő alkoholista, aki - ha úgy tartotta kedve - terrorizálta a családot. Vera hosszú évek óta jól tűrte, Betty meg próbált nem tudomást szerezni róla, visszabújva saját kis vackába, egész életét a tanulásnak meg az álmodozásnak szentelve.

Viszont a mai nap különleges volt, ma nem gondolt szomorú dolgokra, mint például a kilátástalanságra. Arra sem, mi lesz az iskolában, a többiek vajon piszkálják-e, ahogy szokták. Az osztálytársai közül akadt három-négy lány, akiknek anyagilag el voltak eresztve a szülei és nagyon leszólták azokat, akik nem márkás holmikat viseltek. Bettyre pedig különösen rászálltak, hiszen nemcsak rettentően szegény, hanem visszahúzódó, csendes teremtés volt, aki akkor sem védte meg magát, mikor igazságtalanul bántották. Azt már otthon megtanulta, akkor jár a legjobban, ha nem szól vissza, és némán tűri az őt ért vádakat, különben Joe nap mint nap eltángálta volna. Azt hitte, ez a taktika az iskolában is beválik, ha védtelennek, gyámoltalannak mutatja magát, azonban épp az ellenkezőjét érte el vele. Mert aki nem tudja saját magát megvédeni és nem áll mellette senki, abba mindenki akkor rúg bele, amikor akar. És az úgymond nagymenő lányok

piszkálódásai sosem hagytak alább.

- Nézzétek, megjött a néma lány! - így köszöntötték Bettyt, amint belépett az osztályterembe.

- Mi van, te szende szűz?

Bántották őt mindenért, mert szerény volt, mert elesett, mert nem volt barátja. Sőt, még sosem volt szerelmes. A többi lány már túlesett az első csókon, ő még nem. Vágyott is egy udvarlóra, meg nem is. Szeretett volna randevúzni egy korabeli fiúval, miközben tartott is tőle. Hiszen jól tudta, az apja nem lelkesedne érte. Különben sem akarta, hogy mások meglássák, hol lakik. Nagyon szerényen éltek és jól tudta, ezért szégyenkeznie kell. Nem véletlenül szólták le az osztálytársai. A ruhája mindig patyolat tiszta volt, de használt holmi, az anyja javarészt a turkálóból szerezte be neki. És elképzelte, ha a többiek ennyire megvetik a szegénysége miatt, mit szólnának, ha látnák az otthonát? Annak a koszos bérháznak a földszinti kis lakását, ami inkább egy bűzös lyukra emlékeztette, mint otthonra. Vera és Betty hiába próbálta meg otthonossá varázsolni,]oe sörszaga, cigarettája és bűzlő teste tett róla, hogy kiábrándító legyen. Apja sosem törődött a jó modorral, viselkedése és szokásai a borzalom határát súrolták, akkorákat büfögött és szellentett az újra megszerelt tévé előtt, majd gúnyosan nevetett. Betty sosem értette, mi ezen olyan vicces, hogy az amúgy is kellemetlen szagú lakást még bűzösebbé teszi. Szerencse, hogy Bettynek ott volt a saját szobája, ahol ha becsukta az ajtót és kinyitotta az ablakot, mennyei érzésként könyvelhette el, amikor a friss tavaszi levegő beáramlott az „odújába” finom virágillatot hozva magával.

A többieknek erről fogalmuk sem volt, egyedül a padtársának, Sandynek. Eddig Betty úgy érezte, hogy senki más nem szereti őt, csak az anyja. így kész csodának vélte,

mikor Sandyvel összebarátkoztak és a lánynak ki merte önteni a szívét. Végre volt egy barátja! S amint helyet foglalt a padban, a lány a pad alatt megérintette a kezét, hogy együttérzéséről tanúsítsa.

- Ne foglalkozz velük! - súgta a fülébe. - Olyan igazságtalanok...

Betty ránézett a barátnőjére és elmosolyodott.

- Igazságtalan az egész élet - felelte bölcsen, aztán megrántotta a vállát. - Egyébként meg nem érdekel. Különösen ma nem.

Sandy jól tudta, mire céloz. Lehajolt, benyúlt a földön heverő táskájába és egy ajándékcsomagot húzott elő.

- Boldog születésnapot, Betty!

A lány erre nem számított, a meghatottságtól majdnem kicsordult a könnye. Szóval másnak is jelent valamit, nem csak az anyjának? Nagyon ritkán kapott ajándékot, s a szíve hevesen verni kezdett, mert rettentően kíváncsi volt, mi van benne. Amikor a kezébe vette és megtapogatta a lapos, doboz formájú csomagot, érezte, hogy papírból van. Sejtette, mi lehet a tartalma. Lebontotta róla a piros masnit és a csomagolást, melyből márkás bonbon villant elő.

- Marcipános? A kedvencem! - kiáltott fel örömében.

- Remélem, jó választás volt - jegyezte meg viccesen Sandy. Sokat gondolkozott azon, mivel lepje meg barátnőjét, amit szűk zsebpénzéből is meg tud vásárolni. Bettynek ritkán adatott meg ilyen nyalánkság és amint látta az arcán a boldogságot, nagy kő esett le a szívéről. Sikerült úgy meglepnie, ahogy akarta: Bettynek majdnem leesett az álla.

- A legjobb. Köszönöm! - mondta, majd megölelte Sandyt. - Hogy tudtad megvenni? Biztos nagyon sokba került...

Egy tábla csoki is elég lett volna ahhoz, hogy

felköszöntse. Betty bármilyen apróságnak örült.

- Azzal te ne törődj!

- Nem kellett volna ennyit költened rám.

- Mire való egy jóbarát? Megérdemled, hidd el. - Olyan kevesen voltak a világon, akik jól bántak Bettyvel. Sandy ezen kevesek közé tartozott.

- Kóstoljuk meg! - Betty a könnyeit nyelte és hogy elterelje gondolatait nehézségekkel teli életéről, gyorsan témát váltott. Inkább a bonbonra koncentrált, már alig várta, hogy kibonthassa és a szájában érezhesse az ízét. Miután feltépte a ragasztást és a doboz tetejét, büszkén nyújtotta Sandy felé.

- Vegyél!

Sandy azonban visszakozott.

- Nem, inkább edd meg te! - Sandy híres volt a jóságáról. Nagyon szerette Bettyt, aki talán ha öt évente ehetett ilyet, azért utasította vissza udvariasan, hogy az összes csokoládédarab az ő gyomrában kössön ki. Barátnője viszont túljárt az eszén.

- Ha nem veszel belőle, megsértődök és nem állok szóba veled soha többé. - Ezzel sarokba szorította, nem volt más választása, hát beadta a derekát.

- Na jó. de csak egyet.

A bonbonok sárga aranypapírba voltak csomagolva, s a két barátnő együtt kezdte bontogatni a finomságot. Közben nem vették észre, hogy a csomagolás csörgésére felfigyeltek a többiek a hátsó padsorokból.

- Mid van, Betty? - Wanda Prite hirtelen ott is termett mellettük, majd halálra rémisztve őket kérdésével. Hosszú, vörös haját lófarokban hordta, arcán a szeplőket erős smink takarta, mindig ezért festette ki magát, meg hogy nagylánynak tűnjön.

Betty egy szót sem szólt ijedtében, holott a mellette

megjelenő száznyolcvan centis lány riadalmat keltett benne. Ráadásul Wanda szokta a legtöbbször piszkálni az osztályban.

- Marcipándesszert! - kiáltott fel valaki a hátuk mögül.

Az embernek általában összefutott a nyál a szájában, ha csak megemlítették előtte. Betty is attól tartott, hogy a többiek megkívánják, így lehajtotta a doboz tetejét.

- Nem akarod megmutatni? - kérdezte Wanda.

Betty tenyere izzadni kezdett. Érezte, bármit tesz is, abból baj lesz, ő húzza a rövidebbet. Továbbra sem szólt, Sandy sietett a segítségére.

- Nem akarja.

- Dehogynem! Biztos megkínálna vele nem igaz, Betty? - erőszakoskodott Wanda, mellyel általában elérte a célját.

- Ugyan, miért tenné? Amiért olyan szépen beszéltél vele, mikor belépett a terembe? - Wanda mindig felhergelte a többieket és ráuszította Bettyre.

- Minek szólsz bele, ha? - kezdett ideges lenni. - Egyáltalán mi közöd van hozzá?

- Csak annyi, hogy én vagyok Betly barátnője és ezt a bonbont én vettem neki.

- Tényleg? Majd rád fogok gondolni, mikor megeszem jó? - mondta Wanda undorító képet vágva mellé, amolyan Wanda pofát. Közben megnyalta a száját. - Nagyon szeretem a marcipánt.

- Kit érdekel szereted-e vagy sem? Miből gondolod, hogy kapsz belőle? - Sandy úgy védte a bonbont, meg Bettyt, mint egy anyatigris a kölykét.

- Abból, hogy a barátnőd nekem adja az egészet. Ugye, Betty?

Gyűlölködő pillantást vetett a szótlan lányra, mintha a nézésével meg akarná félemlíteni. Sikerült volna, ha Sandy nem avatkozik közbe.

- Szerintem esze ágában sincs. - Tudta, ha ő nem áll ki mellette, akkor senki. Betty túl gyámoltalan volt és félszeg. Annyira, hogy saját magáért sem mert kiállni, s ezt egyesek rendszerint ki is használták.

- Add ide, Betty! - förmedt rá Wanda.

Minden tekintet Bettyre szegeződött, aki gondolkodóba esett.

- Ne add oda neki! - erősítette meg Sandy az igazában, hiszen jól tudta mire gondol, mi lenne a helyes. Ha nem kaparintaná meg ez a felfuvalkodott fúria az ajándékát. Azonban egy pillanatra úgy tűnt, hogy Betty nem mer ellentmondani neki. Sandyt viszont nem lehetett egykönnyen megfélemlíteni, más fából faragták. Nem szerette az igazságtalanságot. Majd ő megvédi a barátnőjét!

Wanda kezdett begurulni.

- Azonnal add oda vagy...

- Vagy? Mi lesz?

Sandy felállt a helyéről és úgy néztek szembe egymással, mint két akaratos kiskakas, a kakasviadal kezdete előtt.

- Megígérem, hogy nem szekállak többé - fordult Wanda Betty felé.

- Nehogy elhidd neki, hazudik!

- Mi vagy te? Vészmadár? - Wandát egyre jobban idegesítette Sandy.

- Védőangyal - válaszolta büszkén, mire a többiek nevetésben törtek ki.

Betty és Sandy összenéztek, Wanda pedig éppen ezt a pillanatot használta ki arra, hogy kikapja a lány kezéből a marcipándesszertet.

- Kösz! - diadalmasan tartotta a kezében a dobozt és ismét megnyalta a szája szélét. - Erre vágytam.

Wanda megfordult volna, ha Sandy nem kapja el a karját.

- Nem veheted el tőle!

- Miért?

- Mert Betty nem engedte meg.

- Köpök rá! - válaszolta Wanda nagyvonalúan, azonban amint Sandy belekapaszkodott a dobozba, elképedt. - Na, engedd el!

- Nem engedem! Ez a bonbon Bettyé.

- Csak volt, szivi. Csak volt.

- A születésnapjára vettem, úgyhogy add vissza neki!

A Betty számára oly sokat jelentett nap nem hatotta meg Wandát.

- Vedd el, ha bírod.

Mindketten görcsösen a bonbonos dobozba kapaszkodtak, húzták jobbra-balra, mely először összegyűrődött az ujjaik között, majd az erőviszonyok fitogtatása alatt szétszakadt. A marcipánnal töltött csokoládék lehullottak a földre és szanaszét gurultak. Az osztálytársak lehajoltak, s nem győztek kapkodni utána, főleg nem elkapkodni a másik elől. Közben a két lány között elszabadultak az indulatok.

- Hülye picsa! - így szólt Wanda.

- Szeplős ribanc! - így Sandy, aki nem szokott csúnyán beszélni, azonban most örült hogy kicsúszott a száján, mert trágársága ott hatott, ahol kellett. Tudta, mi Wanda fájó pontja, azok a ronda szeplők, melyeket képtelen volt eltüntetni az arcáról.

Egymásnak estek, Wanda Sandy ruháját rángatta, Sandy pedig belemarkolt Wanda lófarkába.

- Engedd el a hajam, ez fáj! - sikoltotta Wanda. Aztán sikoltott Sandy is, mikor támadója egy öklöst mért az orra alá, amit kissé elvétett ugyan, viszont felsértette vele a száját szélét.

- Bunyó van!

- Gyerünk csajok!
- Adj neki, ne kíméld!
- Ez az, csak üsd, ne sajnáld!

Nagy üdvrivalgás támadt a teremben, úgy drukkoltak mindkét lánynak, mintha azok a ringben lettek volna. Mindenesetre a hangulat hasonlított egy bokszmérkőzésre, már ha a küzdelem nem is, melynek a tanárnő vetett véget, amikor megjelent az ajtóban.

- Mi folyik itt? - Nem akarta elhinni, amit látott. Megrémisztette, s egyből kiabálni kezdett. - Azonnal hagyjátok abba!

Nem derült ki, melyikük nyert volna, azonban a tanárnő megjelenése Bettyéknek kedvezett. Miután elmondták mi történt, a nő ráförmedt Wandára meg a többiekre és megparancsolta nekik, hogy tegyék vissza a bonbonszemeket a dobozba és adják oda Bettynek. Mindenki belenyúlt a zsebébe és fanyalogva bár, de eleget tettek tanáruk utasításának.

- Hogy volt merszed szembeszállni Wandával? - kérdezte Betty óra után.

- Éppen itt volt az ideje, hogy valaki móresre tanítsa - mosolygott, de abban a pillanatban fel is szisszent, hiszen sajgott a szája ellenfele ütésétől.

- Nagyon fáj? - Betty sajnálkozó pillantást vetett Sandy duzzadt alsó ajkára.

- Azért el lehet viselni.

- Sajnálom, hogy bajba kerültél miattam. Inkább odaadtam volna a marcipándesszertet, mint hogy...

- Megőrültél? Engedni ennek a fúriának? Inkább egyenként lekaparom a szeplőit az arcáról, de akkor sem fogok megalázkodni előtte.

- Csodálom a bátorságodat - mondta Betty ámuldozva.

- Nem kell félni tőle. Látod, hogy megérte küzdeni,

mégis tiéd maradt az ajándékom. Nem Wandának vettem.

- Köszönöm, hogy kiálltál mellettem Sandy - Bettynek ez nagyon sokat jelentett, ilyet még nem tett érte soha senki.

- Nagyon szívesen. Megérte. Megmondom őszintén, jólesett néhányat behúzni neki. Ezek után nem fogja olyan magasan hordani az orrát, majd meglátod.

- Csak az ajkad bánja.

- Á, semmiség! Mondjuk arról fogalmam sincs, hogyan fogom estére eltüntetni ezt a duzzanatot. Tényleg! jössz a bálba?

Betty szomorúan rázta meg a fejét.

- Miért? Ugye nem azt akarod mondani, hogy ez a kis incidens a kedvedet szegte?

- Nem.

- Hát akkor?

- Sajnos nincs megfelelő ruhám, amit felvehetnék.

HARMADIK FEJEZET

Miután Sandytől elköszönt, Betty vegyes érzelmekkel a szívében ment haza. Rendkívül boldoggá tette, hogy a barátnőjétől kapott ajándékot, és megvédte őt az évek óta piszkálódó Wandától. Azt viszont sajnálta, hogy nem mehet el a bálba, bármennyire is szeretett volna. A jó dolgok valahogy kimaradtak az életéből, vagy olyan ritkán fordultak elő, mint a születésnapján vagy karácsonykor. Nos, ez a születésnap emlékezetes marad számára, az egyszer biztos.

Hazaérvén is kellemes meglepetés érte, mikor belépett szerény lakásuk hűvösébe. Először döbbent csend fogadta, azt hitte, nincs otthon senki. Az apja biztosan a pultot támasztja valamelyik lepukkant bár egyikében, anyja pedig takarít. Abból a szerény jövedelemből éltek, amit Vera a dolgos kezével megkeresett, puccos házakban takarított és nyalta a gazdagok seggét, ahogy Joe mondaná. Vera nem tartotta annyira megalázónak a munkáját. Szerették azok a családok, akikhez járt, és az ásszony örült, hogy egyáltalán van munkája. Nem úgy, mint a férjének, aki csak a füstbe ment tervein, becsődölt vállalkozásain kesergett és járta a füstös helyeket.

Előfordult, hogy Verát délutánonként felhívták, ugorjon át valamelyik családhoz vasalni vagy hozza el a ruhákat a tisztítóból, s az asszony mindig készségesen ugrott. Ezért megtoldották a fizetését, nagy szüksége volt a pénzre. Ilyenkor Vera ki szokta írni a konyhában; vasalni mentem

vagy ilyesmit, de most Betty nem talált cetlit az asztalon. Annak reményében fordult be a nappaliba, hogyha valóban nincsenek otthon, akkor övé lehet tévé és végre belepillanthat anyja kedvenc sorozatába.

Gondolataiba merülve lépett be a szobába, mikor a tűzijáték elkezdte szórni fénynyalábait arról a fenséges epertortáról, melyet Vera tartott a kezében. Az asszony a kedvenc tortáját sütötte a lányának, aki csak állt ott földbe gyökerezett lábakkal és némán figyelte a lángokat - mert gyertyák is voltak rajta, meg a tűzijáték felszökő, szikrázó csóvája. Az apja ott állt az anyja mögött kajánul vigyorogva, s amint a szülők megpillantották lányukat, elkezdték énekelni a „happy birthday”-t. Bettynek nagyon tetszett, meg volt illetődve. Ugyanúgy könnyek szöktek a szemébe, mint amikor Sandytől megkapta a marcipánbonbont.

- Boldog születésnapot, kislányom! - az anyja átnyújtotta a tortát, Betty remegő kézzel vette át, miközben szólni sem tudott a meghatottságtól.

- Fújd el gyorsan a gyertyákat és kívánj valamit - szólalt meg az apja. Most egész normálisan nézett ki megborotválkozva, szürke nadrágban és fehér rövid ujjú ingben, józanul. Teljesen máshogy festett, amikor nem ivott. S Betty megtiszteltetésnek vette, hogy az apja miatta maradt józan. De nem sokáig...

Miután felvágták a tortát és jóízűen ettek belőle, Joe-nak az első dolga az volt mikor felállt az asztaltól, hogy a hűtőből kivegyen egy doboz sört.

- Az én egyetlen, aranyos lányomra, aki remélhetőleg többre viszi majd az életben, mint mi Vera!

Az asszony elhúzta a száját. Azt hitte, önsajnálat következik, hogy miért éppen velük babrált ki így az élet, azonban a férfi csak vigyorgott, magasba emelte italát és

meghúzta. Majd feltankolt még sörrel, letelepedett szokásos helyére, a kanapéra. Bekapcsolta a tévét, ez jelentette egyetlen szórakozásukat, s felerősítette a hangerőt. Mindig hangosan hallgatta; a konyhában is lehetett hallani a recsegő hangot, azonban arra Joe-nak nem volt esze, hogy javítson rajta, ha már egyszer ő tette tönkre.

Betty szomorúan meredt maga elé az asztalnál ülve, abban reménykedett, hogy az apja nem fog inni és legalább ezen az egyetlen napon olyanok lesznek, mint egy rendes család. Azonban tévednie kellett. Úgy ült ott, akár egy hervadt virágszál. Komor hangulatából Vera ébresztette fel.

- Nem kérsz még egy szelet tortát? - Betty a fejét ingatta. - Akkor menj be a szobádba, mindjárt megyek utánad én is.

Vera betette a tortát a hűtőbe, elmosogatott, aztán követte lányát a kis vackába, aki elnyújtózott az ágyán és egy újságot lapozgatott.

- Na, mi volt ma az iskolában? - kérdezte Vera, mikor bedugta a fejét az ajtón. Mindig ezzel indított. Második kérdése általában az volt, mit evett ebédre.

- Semmi különös - rántotta meg a vállát Betty. Úgy döntött, nem tesz említést arról az incidensről, nem akarta, hogy az asszony sajnálkozzon. Inkább meghagyta abban a tévhitben, milyen jó a lányának, mikor végre kilép e falak közül.

Vera becsukta maga mögött az ajtót és leült gyermeke mellé az ágyra.

- Benéztél ma már a szekrényedbe? - Az asszony sejtelmesen mosolygott.

- Miért?

- Azt én nem tudhatom - ártatlannak tetette magát, mellyel felcsigázta lánya érdeklődését.

Betty azonnal leugrott az ágyról és kinyitotta a szekrényét. Az egyik polcon egy fényes díszdobozt

pillantott meg a ruhák tetején.

- Anya!

- Ez az én ajándékom, neked - mondta, aztán halkan a fülébe súgta: - De apádnak egy szót se!

Anya és lánya tekintete találkozott, Betty megértően bólintott. Szövetségesek voltak ők ketten és jól tudták, ha Joe rájönne, hogy Vera elvont pénzt a családi kasszából, abból óriási botrány kerekedne. Hiszen ezen a pénzen Joe rengeteg sört megihatott volna.

- Hallgatok, mint a sír - válaszolta a lány és izgatottan látott neki a doboz kibontásához. Amikor leemelte a fedelét, nem akart hinni a szemének. Egy csodálatos kék koktélruha volt benne.

- Tetszik?

- Hiszen ez... gyönyörű, anya! Álmodni sem mertem ilyesmiről. Hogy tudtad megvenni? - Méregdrága lehetett, vajon mióta spórolt rá? Betty tisztában volt vele, anyjának mekkora áldozatot kellett hoznia azért, hogy ezzel lephesse meg a születésnapján.

- Azzal te ne törődj! Az a lényeg, hogy tetszik és boldog legyél benne, ha felveszed.

Még bele se bújt, azonban már most annyira örült neki, madarat lehetett volna fogatni vele.

- Köszönöm, anya. Nagyon köszönöm.

Vera elpirult zavarában, mikor lánya a nyakába borult és puszilgatni kezdte. Úgy érezte, sanyarú sorsában ez azon pillanatok egyike, amiért érdemes élnie, hónapokig gürizniе, s eltűrnie a szenvedéseket a férje oldalán.

- Próbáld fel! - szólalt meg végül, könnyeit nyelve.

Betty ahogy felvette, káprázatosán nézett ki benne. Mintha ráöntötték volna! Vera is nagyokat pislogott: ilyen szép lánya van? Betty teljesen máshogy mutatott benne, mint azokban a viseltes ruhákban, amit a turkálókban

válogattak össze. És még azt mondják, hogy nem a ruha teszi az embert.

- Ebben elmehetsz a bálba - vetette fel Vera.

Betty azt hitte, padlót fog.

- Komolyan? Elengedsz?

- Hát persze! Az élethez hozzátartozik a szórakozás. Én is voltam fiatal. - Vera szeretett volna a lánya bőrébe bújni és újra tinédzser lenni. Ha elölről kezdhetné, mindent másképp csinálna. Biztos, hogy nem menne hozzá Joe-hoz:

- És apa? - kérdezte aggódva.

- Nem fogja megtudni. Annyi sört nyakalt be, hogy mire elindulnál, már rég horkolni fog a kanapén. Vagy ha mégsem, legfeljebb kimászol az ablakon. - Verának megvoltak a módszerei, hogyan játssza ki Joe-t.

- Te vagy a legcsodálatosabb anya a világon.

- Ugyan! - szerénykedett az asszony, mialatt a szívének roppant jól esett a hízelgés.

Micsoda születésnap! Bettynek régóta dédelgetett álma teljesült ezzel; ha csak egy estére is, de olyan lehet, mint a többi korabeli lány.

NEGYEDIK FEJEZET

Betty amikor belépett a nagyterembe és meglátta a táncolok tömegét, kellemes érzés lepte el a szívét. Nem akarta elhinni, hogy itt lehet és önfeledten szórakozhat. Szerencsére otthonról minden probléma nélkül el tudott jönni, az apja elaludt, ahogy várták, és a lány csendben kisurrant az ajtón. Betty még sosem vett részt egyetlen bálon sem, éppen ezért volt tele izgalommal, nem véletlenül remegett a lába.

- Csak nyugalom, nyugalom - nyugtatgatta magát csendben, görcsösen szorongatva a táskáját, melyet az anyjától kapott kölcsön.

Valamiért azt hitte, ha belép a terembe minden tekintet rá szegeződik majd, mint a kakukktojásra, ehelyett nem vette észre senki. Csak az iskolában szúrták ki azonnal Wanda meg a társai, s nem úszta meg bántás nélkül. Most is fel volt készülve arra, hogy kritizálják a ruháját, megjelenését, ellenben Wandáékat nem látta sehol. Nagy kő esett le a szívéről, mikor sétálni kezdett a tömegben, Sandyt keresve. Mennyire meg fog lepődni, ha meglátja! Ehelyett egy másik lány pillantotta meg, aki nem tartozott Wanda baráti körébe.

- Betty! Micsoda meglepetés! Alig ismertelek meg. Szenzációs a ruhád!

- Köszönöm.

A bók növelte az önbizalmát és a pergős zene hallatára egyre jobban feloldódott úgy, hogy Sandy keresésének a

kudarca sem kedvetlenítette el. Vajon miért nem jött el? Talán estére olyannyira beduzzadt az ajka, már-már nevetségessé tette? Talán nem akart magyarázkodni, mert szégyellte, hogy behúztak neki egyet?

Betty nem sokat töprengett ezen, nézte a táncolókat és úgy döntött, ha már itt van, miért ne állhatna be ő is? Azért annak örült, hogy olyan korban élnek, ahol egy lány egyedül is táncolhat, ha akar, és nem kell epekedve várnia, hogy valaki felkérje. És ha már egyszer eljött élete első bulijára, miért hagyta volna ki? Nem nagy ördöngösség, gondolta magában és beállt a többiek közé. Így ő is tudja rázni, s elkezdett mozogni a zene ritmusára. Először csak tipegett, majd ütemre ringatta a csípőjét, vállát, aztán fokozatosan a kezeit, majd a fejét is jobbra-balra, ellesve a mellette lévőktől. Örült, hogy kiengedett haja csapódott ide-oda, akár egy sztárnak a színpadon. Utoljára a televízióban látta ezt fiatal táncosoktól egy koncertfelvételen. Aztán Betty egyre jobban belejött, forgott jobbra-balra, többször megpördült a tengelye körül, olykor a kezével a feje fölött is szabályos kört írt le, közben hangosan énekelte a többiekkel a refrént, szóval bulizott a javából. Kék ruhájára rávetültek a teremben körbecikázó fények, megcsillogtatva ezzel az anyagba varrt szálakat, így Betty fel-feltűnt a tömegben, mint egy csillám. Aztán elaludt, majd megint csillogott. A ruha érzékien követte tökéletes alakját, mely korábban a hétköznapi viseletéből nem tűnt ki. Nem is figyeltek fel rá a fiúk, bezzeg most! Betty titokzatos, angyali démon benyomását keltette, s valószínűleg maga sem vette észre, milyen csábító táncot lejtett. El is indult felé egy fekete hajú és szemöldökű fiatalember, akiről azt hitte, véletlenül keveredett melléje. A fiú többször kacsintott felé, azonban Betty észre sem vette. Kénytelen volt más taktikát választani.

- Jól táncolsz! - súgta volna a fülébe, ha máshol lettek volna, viszont ebben a hangzavarban ordítania kellett.

- Tessék? - Betty így sem hallotta, de legalább felfigyelt rá.

- Azt mondtam, istenien táncolsz! - kiáltotta még egyszer.

- Köszi - nyugtázta Betty a kedvességet, azonban a fiú nem adta fel.

- Hol tanultad?

- Micsoda??? - kiáltott vissza.

A fiú kezdett kissé ideges lenni. Ez nem lehet igaz, hogy csak minden második mondatát hallja. így nehéz lesz becserkésznie.

- Hol tanultad?

- Ja! Sehol. Csak úgy jött magától - vonta meg a vállát Betty. Ha tudná, hogy tulajdonképpen most táncol először!

- Csodálatosak a csípőmozgásaid. Mondjuk a ruhád se semmi!

Betty elmosolyodott, majd bólintással jelezte, hogy vette a bókot. Ismét megfordult a tengelye körül, egy kicsit távolabb került a fiútól, de nem foglalkozott vele különösebben. Valahogy akkor keveredtek újra egymás mellé, mikor vége lett a számnak.

- Hú! - úvöltötték többen.

- Nem fáradtál el?

- Csak kimelegedtem - rázta meg a ruháját Betty.

- Egy ital jól esne, nem? Szívesen meghívlak, ha akarod.

A lány meghökkenve nézett a fiúra, jól hallotta? Meg akarja hívni egy italra? Őt?

- El... elfogadom. Köszönöm. - Alig találta a szavakat. Eddig az erősebb nem képviselőitől sosem tapasztalt efféle kedvességet, zavarba is jött tőle.

- Parancsoljon hölgyem! - Az idegen udvariasan

előreengedte a lányt, hogy kiutat találjon a táncolok tömegéből.

Az italért sorba kellett állni, és amint megtalálták a sor végét és Betty az ismeretlen szemébe nézett, az nyomban megragadta az alkalmat a bemutatkozásra.

- James Brook vagyok - kezet nyújtott. A hangja mély volt, de barátságos.

- Betty Spingler.

A tekintetüket szinte egyszerre futtatták végig egymáson. Betty ekkor vette észre, hogy james piros selyeminge felül nem volt begombolva, látszott erős szőrzete. Betty csak pislogott, miközben arra gondolt, hogy egy igazi férfival van dolga.

- Te is a suliba jársz vagy meghívott valaki?

- Ide járok, másodikos vagyok.

- Komolyan? Én meg végzős. Nem tűnik ismerősnek az arcod. Eddig hogyhogy nem találkoztunk?

Bettyben ismét felerősödött a szégyenérzet, mint már annyiszor, mely lelombozta önbizalmát. Hogyan magyarázza meg a fiúnak, hogy félszegsége miatt szinte ki sem mozdul az osztályteremből, ha nem muszáj? Nem egy társasági lény.

- Ö... fogalmam sincs - nyögte ki végül, zavarát megpróbálta ellensúlyozni egy erőltetett mosollyal.

- Mondjuk, nagy az iskola. Ember legyen a talpán, aki mindenkit ismer, aki ide jár.

- Van benne igazság - felelte a lány, közben nagy kő esett le a szívéről. James különös hatást gyakorolt rá, nem csak megnyugtatta, hanem kibillentette kedvetlenségéből.

- És? Mik a terveid a jövőre a nézve?

- Le szeretnék érettségizni - vágta rá egyből James, melyen mindketten egyszerre kezdtek nevetni.

- Azt mindjárt gondoltam.

- Egyébként a jogra jelentkeztem.

- Ügyvéd akarsz lenni? - Ez imponált a lánynak. Őt is vonzotta a jog, de csak álmodozhatott róla. Nem valószínű, hogy a szülei tudnák támogatni, ha egyetemre menne. Pedig biztosan felvennék, Betty kitűnő tanuló volt.

- Nem ügyvéd, inkább bíró.

- Az jó. Sokkal könnyebb ítélkezni az emberek felett, mint bebizonyítani a bűnösségüket vagy az ártatlanságukat. Nemde? Kényelmesebb szakma. - Betty még szívesen elmerült volna a témában, James viszont nem volt partner benne.

- Valószínűleg. De muszáj nekünk komoly dolgokról beszélgetni, egy buli közepén? Éppen elég az öregemék papolását hallgatnom egész évben.

Szóval csak a szülei miatt adta be a jelentkezését az egyetemre? Szerette volna megkérdezni tőle, de nem merte. Pedig ha tudná, milyen kiváltságos helyzetben van! Ha Betty kaphatna egy lehetőséget... Ha erre gondolt, összeszorult a szíve. Abban viszont igaza volt Jamesnek, nem az élet dolgaival kellene most foglalkozniuk, elvégre azért jöttek, hogy szórakozzanak.

A lány a fiú szemébe nézett és azon kezdett el töprengeni, vajon mi lehet a baj saját magával? Nem volt társasági ember, mindig félrehúzódó teremtés volt, talán az otthoni helyzet miatt. És hiába adódott szökőévente egyszer olyan alkalom, ami esélyt adott volna arra, hogy kitörjön saját falai közül, nem sikerült. Legalábbis így érezte. Nem tudott kellően feloldódni, nem tudott arról beszélgetni, ami másnak szórakoztató lett volna. Betty komoly volt minden tekintetben, csakhogy sokan a komolysággal nem tudtak mit kezdeni.

- Én se csípem az öregeméket - szólalt meg Betty pár perc kínos hallgatás után. Ezt viszont érdeklődéssel fogadta a

fiú.

- Remek, akkor már ketten vagyunk.

Nagy dicsőség, gondolta Betty, de nem merte kimondani. Közben azért imádkozott, James nehogy megkérdezze, miért. Szégyellte, hogy az apja iszik. Ezalatt észre sem vette, hogy sorra kerültek.

- Mit kérsz?

- Ó! Egy őszilevet - felelte.

- Őszilevet? Gyümölcslevet iszol? - James meghökkenve nézett rá.

- Igen. - Betty nem értette, mi ezen olyan furcsa.

- Biztos? Nyugodtan kérhetsz mást is. Elvégre buli van!

- Maradok az őszilénél.

- Te tudod.

- Miért? Mit kellene innom?

- Azt, amit én. Nekem egy vodkanarancs lesz - szólt oda a pultosnak, majd Bettyre kacsintott. - Vagy valami hasonlót.

Betty agyán átfutott: szégyen ha nem iszik? Eddig még nem próbálta ki az alkoholt, épp elég volt végignéznie, az apja hogyan önti magába nap mint nap és látta a végeredményt. Nem tehetett róla, de valahogy nem vonzotta a dolog.

Miután megkapták az italt, James észrevette, hogy Betty a poharát bámulja.

- Megkóstolod? - kérdezte tőle, látván szemében a feltámadt kíváncsiságot. Azonban a lány morfondírozott. - Nem muszáj, látszik, hogy jól nevelt vagy, nem én akarok lenni az első, aki elront.

- Egy kortytól szerintem nem lesz bajom - válaszolta és James odatartotta a szájához a szívószálat.

- Szerintem se. Nagy részben ez is gyümölcslé.

- Milyen igaz! - mosolygott Betty, majd szívott az italból.

- Hogy ízlik?

- Nem rossz. - Olyan kellemes hatással volt a lányra, hogy a következő körben ő is vodkanarancsot kért. Aztán újra táncolni mentek, majd megint ittak. Az estéjük azzal telt, hogy felváltva táncoltak és ittak. Az egyik lassú számnál James keze lecsúszott Betty lapockájáról a derekára. A következő pillanatban pedig magához húzta őt és megcsókolta.

Betty döbbenten engedte, hogy az ajkához érjen a fiú ajka, mely nagyon kellemes érzés volt, pláne mikor a nyelve lassan nyaldosni kezdte, aztán behatolt a szájába a lányét keresve. Mialatt a nyelvük simogatta egymást, James Betty hátát simogatta, míg végül leért a fenekéig. Abban a szent minutumban ért véget a szám, s Betty összerezzent, maga sem tudta miért. Talán, mert mozgolódni kezdtek körülöttük, vagy mert annyira meglepte a vonzódás kinyilvánításának eme formája, melyre abszolút nem számított. Főleg nem egy idegentől, akit mindössze néhány órája ismert. Eddig senki más nem simogatta meg, csak az anyja. De ez egészen más volt, s el is indított benne valamit.

- Ne haragudj, nem kellett volna - mentegetőzött James a lány riadt arcát látva. Csakhogy Bettynek ez kellett, de még mennyire kellett!

- Miért? Nem volt jó? - Betty arra gondolt, talán a fiú megérezte, hogy most csókolózott életében először.

- Én nagyon élveztem, de a világért sem szerettelek volna kellemetlen helyzetbe hozni. Ha neked ez túl gyors, megértem. Nem akartam rámenős lenni.

- Nem vagy az, egyáltalán - felelte őszintén Betty, majd lehunyta a szemét és az ajkát a fiúéhoz tolta.

James értette a „célzást”, az ajkak szó nélkül azt kívánták, csókolja meg újra. Nem késlekedett. Ismét gyengéden ért a szájához, majd egyre mohóbb és

szenvedélyesebb lett. Utána nem érdekelte őket a tánc, kimentek a szabadba, hogy sétáljanak, ahol Bettyt újabb öröm érte, mikor James megfogta a kezét. Úgy érezte, hozzátartozik, mintha régebb óta ismerte volna, nemcsak néhány órája. Boldogan tekintett körbe, több fiatal pár sétált az éjszakában és Betty büszke volt arra, hogy ő is köztük lehet. Eddig csak a könyvekből ismerte, de most már tudta milyen érzés csókolózni valakivel és együtt sétálni kéz a kézben, mialatt a szívét lassacskán ellepte a szerelem. Még sosem környékezte meg ez a megfoghatatlan valami, csodálatos dolognak tartotta. Mindig is irigyelte azokat a lányokat, akiknek barátjuk volt, és most íme, végre neki is elkezdett udvarolni valaki.

Az este hamar elrepült, hajnali kettőkor vették észre milyen késő van, s James udvariasan felajánlotta Bettynek, hogy hazaviszi.

- Van saját kocsid? - kérdezte ámulva a lány.

- Hát persze! Remélem, az érettségi után kapok egy újat, mert ezt már kezdem unni.

Betty azt hitte, egy régi ütött-kopott járgányról van szó, ehelyett egy ezüstszínű Corvette cabrióhoz vezette a fiú.

- Ez az autód?

- Lehetne jobb is, nem? Egy idei évjárat.

- Viccelsz? - Bettynek jóformán egy rendes ruhája sem volt, nemhogy egy ilyen autója. - Hiszen ez csodálatos, James!

- Már lassan három éves lesz, úgyhogy ráférne a csere. Bezzeg az öregem egy év után lecseréli a sajátját. Ez is tőle maradt rám.

A lány érezte a köztük lévő, hatalmas társadalmi különbséget, mely egy pillanatra megfélemlítette. James egészen máshogy gondolkodott, mint ahogy ő. Vajon mit szólna ha meglátná, újdonsült kedvese hol lakik? De nem

láthatja meg. Betty úgy döntött, nem árulja el a címét, majd a hozzájuk legközelebb eső parknál teteti ki magát. Nem szeretné a szomorú valósággal elrontani ezt a fantasztikus estét. Gondolataiból James hangja húzta vissza a jelenbe.

- Nem szállsz be?

- Bocs. - Betty szégyellte magát, amiért elbambult, de nem tehetett mást. Ez a fiú más világban élt, mint ő. Úgy vonzotta, akár a mágnes.

Boldogan huppant le az első ülésre és szerelmes pillantásokat vetett Jamesre.

- Merre parancsolja, hölgyem?

Egy pillanatig gondolkodott, közben mélyen a fiú szemébe nézett. Aztán a szája szóra nyílt, mielőtt James ismét feltette volna a kérdését.

- Ha emlékezetem nem csal, ott van egy park.

- Pontosan. Azt szeretném, ha ott tennél ki.

- Szívesen elviszlek hazáig, hogy ne kelljen gyalogolnod.

- Onnan már nem lakom messze. - Betty érezte, hogy nem hisz neki. - Tényleg.

- Hú, de titokzatos valaki! - vonta össze sejtelmesen a szemöldökét James.

-Tudod, nem szeretném ha a szüleim meglátnának minket. Nekem is legalább olyan problémás az öregem, mint a tiéd.

- Szóval, akkor marad a titokzatosság? Rendben. Szeretem a rejtélyes nőket - mondta és kacsintott egyet, melytől a lány úgy érezte, nyomban elolvad.

James magabiztosan indította be a motort, rutinos vezető lehet, gondolta Betty. Amikor elindult a bálba, álmában sem gondolta volna, hogy ilyen jól fog szórakozni. Ennél nagyobb születésnapi meglepetésben nem is részesülhetett volna. Elmélkedéséből egyszer csak arra eszmélt, hogy számára ismeretlen úton járnak. Betty amúgy is nehezen

tájékozódott, hiszen az iskolán kívül nemigen járt el sehová, emellett teljes volt a sötétség, mely még jobban megnehezítette a dolgát.

- Merre megyünk?

- Teszek egy kis kitérőt. Látom, mennyire tetszik neked a járgány.

Tetszik? Az nem kifejezés! Betty számára egy álom volt ez az autó, és főleg az, hogy egy ilyen jóképű fiatalember vezette, a kedvéért.

- Gondoltam, szívesen kocsikázol velem. Nem baj, remélem.

- Nem, dehogy.

- Akkor ezt figyeld!

James felerősítette a zenét, majd megnyomott egy másik gombot a műszerfalon és az autó teteje hátranyílt. A hajukat fújni kezdte a szél, mialatt a fiú egyre jobban taposta a gázt.

- Hú! - kiáltotta, mikor nem megengedett sebességgel száguldoztak az országúton. A fejét a rádióból bömbölő zene ritmusára mozgatta, jobb kezével tartotta a kormányt, a bal kezét pedig lazán kinyújtotta a levegőbe. - Próbáld ki!

Betty először félve nyújtotta ki a karját, aztán élvezte ő is. Azelőtt sosem gondolta azt, hogy szép az élet. James megtanította élvezni.

- Klassz, mi?

A forró éjszakában a légmozgás szinte simogatta a bőrüket, közben hangosan énekelték a felcsendülő dalt. James néha sandán a lányra kacsintott, aztán vissza az úttestre. Ilyenkor a kormány elmozdult, áttértek a másik sávba, majd James gyorsan visszarántotta a kocsit és kajánul vigyorgott. Betty nem félt. Tudta, direkt csinálja, az ő szórakoztatására, ami különösen imponált neki. Sehol nem volt senki rajtuk kívül, egyedül uralták az országutat.

Éppen ezért nem értette, mikor a fiú hirtelen lassítani kezdett, majd lefordult a fákkal szegélyezett földútra.

- Miért álltunk meg? - kérdezte csodálkozva a lány.

- Ne haragudj, de nem tudlak úgy hazavinni, hogy ne csókoljak meg még egyszer.

Bettynek nem maradt ideje válaszolni, James máris magához húzta és a szájába hatolt a nyelvével. A csókjuk annyira szenvedélyessé vált, hogy mindkettejükben felélénkítette a vágyat. Betty már nem volt az a megszeppent lány, aki zavarba jön egy fiú érintésétől vagy akit váratlanul ér egy csók. Sőt, már vágyott rá és meg is kapta. Újra meg újra. Annyira hálás volt ezért a csöppnyi szeretetért, hogy átkarolta a fiú nyakát, aztán beletúrt sűrű, sötét hajába, a tarkójánál játszott egy kicsit a hajtincsekkel és úgy hozzásimult izmos testéhez, hogy érezte szívverését.

Egyszer csak James kihúzta nyelvét a lány szájából, s játékosan nyalogatta a telt ajkakat, mint egy pajkos kiskutya. Bettynek tetszett e különös játék, főleg mikor a fiú nyelve lassan lejjebb vándorolt és gyengéden elérte a fülcimpáját. Beleborzongott a lágy érintésbe, a hátán a már ismert bizsergés futott végig. Viszont a következő' pillanatban összerándult, mikor a szerelmes csábító ruhán keresztül megérintette a mellét.

- Sajnálom, nem akartalak megijeszteni, de annyira megkívántalak, hogy nem tudok neked ellenállni. Csodálatos lány vagy, Betty.

Betty még mindig ijedten nézett rá. Nem mozdult, olyan volt, mint egy riadt őz, akit a vadász sarokba szorított.

- Inkább hagyjuk abba? - kérdezte James, mert a lány szeméből nem tudta kiolvasni, mit szeretne.

Tulajdonképpen Betty sem tudta, mit akar. Helyes lenne-e, ha engedne ennek a fiúnak, aki továbbra is úgy nézett rá, olyan csábítóan, megigézően...

- Voltál már egyáltalán fiúval? - James rátapintott a lényegre, amit Betty próbált eltitkolni.

- Persze! - vágta rá rögvest, közben a szíve zakatolt.

James pedig alig bírt magával, megkezdte hódító taktikáját.

- Mindig olyan lányra vágytam, mint te - mondta, szinte búgta, s mielőtt Betty válaszolhatott volna, csókkal tapasztotta be a száját. Mivel nem ellenkezett és nem mondott határozott nemet, James tudta, hogy becserkészhető. Csókolta, simogatta ahol érte. Először a hátát, a vállait, majd az ujját becsempészte a koktélruha pántja alá és két oldalt egyszerre csúsztatta le a kívánatos vállakon. Meglepődésére azonnal kibuggyantak a telt keblek.

- Nincs rajtad melltartó?

- Nem szeretem - vonta meg a vállát Betty. Azt nem merte bevallani, hogy azért nem viselt, mert nem volt rá pénze. Azt pedig végképp nem gondolta volna, hogy ma este valaki benéz a ruhája alá.

- Gyönyörű melleid vannak - áradozott a fiú. Valóban olyan formájuk volt, mint a Playboy-ban szereplő modelleknek. Ki gondolta volna, micsoda szépségre lel ezen a bálon! Érdemes volt eljönnie.

- Tényleg? - Betty arcára sikerült mosolyt varázsolnia.

James először csak megrökönyödve bámulta a csodás domborulatokat, majd gyengéden simogatni kezdte őket. Miután látta, hogy a lány élvezi, lehajolt, és a nyelve megszokott lágyságával cirógatni kezdte a keményedő bimbókat. Betty az élvezettől halkan felnyögött és végre átkarolta a fiú vállát. Ennyi Jamesnek elegendő' volt ahhoz, hogy felgyorsuljon, hiszen már alig bírt ágaskodó férfiasságával.

Bettyben is újra feléledt az elfojtott szenvedély. Hevesen

simogatták, csókolták egymás porcikáját, ahol érték, mikor James keze hirtelen a bugyi alá siklott. Betty felsikoltott. Nem is gondolta, hogy ezzel lebukott a fiú előtt, mondjuk James már az elején sejtette, hogy szűz. A tudat egyre inkább ösztönzésre sarkallta, már rég volt dolga érintetlen teremtéssel. Éppen ezért állt meg egy pillanatra és mélyen a szemébe nézett.

- Ne félj, gyengéd leszek - suttogta, majd ügyesen megszabadította attól a csodaszép ruhától.

Betty kissé remegett, mikor James a fehérneműjéhez nyúlt, érzékien lecsúsztatta a combjára. Szerette volna megállítani teste reszketését, de nem bírta. Akarta a dolgot, de félt is tőle, hiszen ismeretlen vizekre evezett. Félelmét James oszlatta el, mikor a bugyi lehúzásánál megállt a formás combjainál, lehajolt és megpuszilta azt az érzéki helyet, amit előtte még nem érintett meg senki. A lány először felnyögött, majd felsóhajtott.

Úgy érezte, elolvad a gyönyörűségtől.

- Fantasztikus vagy, bébi! - A fiú vallomása olaj volt a tűzre. Gyorsan kibújtatta a lábakat a fehérnemű szorításából és Betty ott feküdt előtte anyaszült meztelenül. Csodálatos, hófehér teste rabul ejtette hódítóját, aki a megismerkedés pillanatától erre vágyott.

James ráfeküdt a lányra, a testük összetapadt, mialatt nem győzték szeretni egymást. Önkívületien állapotba kerültek, mely nem a vodka hatása volt csupán, de olyan hévvel és szenvedéllyel adták át magukat a vágynak, hogy az egy romantikus filmbe is beleillett volna. Kizárták a külvilágot, elvesztették az időérzéküket és Betty már csak azon kapta magát, hogy a fiú finoman beléhatol. Nem érzett fájdalmat, csak egy kis feszítést, s amint a szerszám istenigazából befészkelte magát és megkezdte őrületes mozgását ki meg be, akkorra már Betty halk jajokat

hallatott. James ahogy vonaglott rajta, annyira élvezte, hogy így nyögni férfit még nem hallottak soha. Aztán akkorát üvöltött, mint egy oroszlán, mert amikor feljutottak a csúcsra, az maga volt a tökély.

Bettynek a legmerészebb álmaiban sem szerepelt, hogy a születésnapján megízleli a szerelmet és ilyen csodálatos körülmények között veszti el a szüzességét.

ÖTÖDIK FEJEZET

Betty arra ébredt, hogy valaki dörömböl az ajtaján. Hallotta, de nem mozdult. Egyszerűen nem akart megmozdulni, olyan jól érezte magát ágya puha kényelmében, a takaró simogató melegében, mialatt egész éjjel Jamesről álmodott. Feledhetetlen éjszakát hagytak maguk mögött, s Bettynek a szíve már attól nagyot dobbant, ha csak rá gondolt. A bőrén még most is érezte a fiú gyengéd simogatását, ajkán a csókja ízét. Eddig még senki nem szerette, nem ölelte, nem kényeztette a testét úgy, mint James. Betty úgy érezte, beleszeretett a fiúba. Nem csoda, hogy egész éjjel róla álmodott, illetve nem egész éjjel, mert nappal volt. Hajnalban ért haza, de bárcsak sosem ért volna! Nem akart visszatérni a szomorú valóságba, mert James mellett végre az lehetett, ami eddig nem adatott meg neki: egy csodálatos tündérmese főszereplőjévé válhatott. Hányszor irigyelte azoknak a romantikus filmeknek a hősnőit, ahol a férfi meghódította a nőt, s most ő maga vált a részesévé. De az álom véget ért, mikor Vera belépett az ajtón.

- Hahó! Kislányom, ideje felkelni...

Betty felnyitotta szempilláját, azonban a fáradtságtól alig bírta nyitva tartani, így gyorsan be is csukta. Szeretett volna láthatatlanná válni, ezért magára húzta a takarót.

- Na gyerünk, ki az ágyból! - Vera egy mozdulattal lerántotta róla.

- Jaj, anya! Muszáj? - nyöszörgött Betty. Most semmi

mást nem kívánt jobban, mint még egy óra alvást.

- Kész az ebéd. - Vera ahogy kimondta a varázsszót, a lánya azonnal felült az ágyon.

- Igen? Miért? Mennyi az idő?

- Egy óra múlt.

- Tényleg? Ennyire elaludtam? - csodálkozott Betty, amit az éhségérzete is bizonyított. Amint az ebédre gondolt, megkordult a gyomra.

- Bizony. Jó későn érhettél haza. - Vera éjfélig bírta, addig várta a lányát ébren, aztán elnyomta az álom. - Mesélj, milyen volt a bál?

- Fantasztikus, anya, fantasztikus! Rengeteget táncoltam és... - egy pillanatra megállt azt mérlegelve, elmondja-e anyjának mi történt vele.

- És?

- És nagyon jól éreztem magam... Szeretném megköszönni neked, amiért megengedted, hogy elmenjek. - Betty megölelte az anyját, nem győzött hálálkodni. Ha tudná, milyen csodálatos élményben volt része! Úgy döntött, kicsit később mondja el, mindent a maga idejében. Nem akarta sokkolni az anyját, először ki kell puhatolnia, mit szólna ahhoz, ha Bettynek udvarlója lenne. Az ő családjukban ez nem volt olyan egyszerű, mint máshol. Náluk minden nagyon nehézkes és bonyolult volt, az apja miatt. Az is külön szervezést igényelt, hogy Betty elmenjen a bálba. Egyelőre fogalma sem volt, hogyan fogja megoldani a randevúkat. James biztosan elhívja majd... - Te vagy a világ legcsodálatosabb anyukája!

Ezt Betty annyiszor mondta már, Verának nagyon jólesett, hiába fogadkozott.

- Ugyan! Még a végén zavarba hozol - a könnyeit törölgette. - Egy anya mindig jót akar a gyermekének. Tetszett a többieknek a ruhád?

- Persze! - Hát még Jamesnek! Olyan szenvedélyesen húzta le róla, hogy csak na! - A lányok irigykedve néztek rám. - A fiúk pedig sóvárogva. Betty biztos volt benne, a ruhája döntő szerepet játszott abban, hogy Jamest meghódította.

- Végre! - Vera arcára kiült az öröm. - Egyszer te is megérdemled, hogy téged irigyeljenek valamiért. Úgy szeretném jobbá tenni az életedet, Betty.

Bettyjól tudta, anyja mennyit fáradozik azért nap mint nap, hogy mindenük meglegyen. Több-kevesebb sikerrel, mert Joe egyáltalán nem partner ebben. Azonban a lány most nem akart kiábrándító helyzetükre gondolni, még mindig a csodálatos este és a vodka hatása alatt állt.

- Én boldog vagyok, anya. Jól érzem magam a bőrömben. - De még milyen jól! Azt a fiút sem érdekelte a szegénysége, aki éjjel elvette a szüzességét. Úgy csókolta, szerette, mint bárki mást.

- Csakhogy a boldogság nem elég. Majd idővel rájössz te is - felelte az asszony bölcsen. - Nem váltja ki a nyomort.

- Azt hiszem, éhes vagyok - mondta Betty, hogy az anyja gondolatait elterelje. - Nem ebédeltetek? Hol van apa?

- Alszik, mint a tej. Másnapos. Gondoltam, először téged ébresztelek fel. Úgyhogy öltözz fel gyorsan, nehogy gyanút fogjon.

- Rendben.

Nagyszerű szövetségesek voltak ők ketten, mindent tudtak egymásról, Bettynek nem voltak titkai előtte, egészen mostanáig. Vajon helyes lenne, ha elmondaná a bálon történteket? Veránál a felnőtté válás vagy a szex tabu volt, nem beszéltek róla soha. Amikor Bettynek megjött a menstruációja, váratlanul érte a dolog. Nagyon megijedt a vér látványától, Sandytől tudta meg, hogy a testében lezajlott folyamat tulajdonképpen micsoda.

Az ebéd csendben telt, s azon a hétvégén nem történt semmi különös. Betty szokásához híven szorgalmasan tanult, majd szabadidejében könyvet olvasott és Jamesre gondolt. A hétfő viszont váratlan fordulatot hozott. Betty az iskola folyosóján várta Sandyt, mikor Wanda barátnői haladtak el mellette és szokásukhoz híven bele is kötöttek.

- Nézzétek, itt van a szende szűz!

Betty viszont nem hagyta magát, mogorván válaszolt vissza nekik.

- Nem vagyok szűz.

A lányok először megtorpantak, majd felnevettek.

- Nézzétek, még hazudik is! Ugyan, ki kezdene egy olyan rút kiskacsával, amilyen te vagy? - szólt az egyik.

- Még egy rendes rongyod sincs, amiben iskolába járhatsz - mondta lekezelően a másik, ami fájt Bettynek. Nem értette miért különböztetik meg vagy közösítik ki, mert nagyon szegény. Bezzeg a szerelmét nem érdekelte! Eddig Betty azt hitte, a szegénység bűn, ezért kapja a támadásokat, le is becsülte önmagát miatta. Aztán jött egy ismeretlen fiatalember és mindent megváltoztatott. Nem csak boldogságot, gyönyört, hanem önbizalmat is adott neki.

- A bálon szép ruhában volt. Láttam. - Emlékezett July. - Alig hittem a szememnek.

- Elvégre mindenki lehet csinos, de nem a ruha teszi az embert - válaszolta rosszmájúan Eloise. - Ugyan, kinek tetszene egy igénytelen lány?

Betty nem bírta megállni szó nélkül.

- James Brooknak.

A lányok szemei felakadtak.

- Kinek?

- Hogy?

Értetlenül néztek egymásra, majd Bettyre.

- Az nem lehet igaz - szólalt meg végül Eloise. July meg levegő után kapkodott.

- Nem szoktam hazudni. A bálon jöttünk össze és biztosíthatlak benneteket, csodálatos esténk volt - mondta büszkén Betty. Remélte, ezek után békén hagyják majd és nem gúnyolják ki azért, mert tapasztalatlan a szerelemben. Mert már nem volt az. James-szel hihetetlen élményben volt része.

- Nagyszerű! Szerinted elhisszük neked? - akadékoskodott továbbra is Eloise.

- Nem illik olyan dologgal felvágni, ami meg sem történt. Különben nagyon megütheted a bokádat - figyelmeztette July.

Ekkor egy ismerős hang szólalt meg a háta mögött.

- Ha egy ujjal is hozzá mersz érni, velem gyűlik meg a bajod!

- Sandy! - Betty szeme felcsillant.

- Akkor tanítsd meg a barátnődet arra, hogy ne hazudjon.

- Mondtam már, hogy nem szoktam hazudni. Történt, ami történt.

- James nagyon jó pasi, lányok százai hevernek a lábai előtt. Miért pont te kellenél neki?

Erre Betty sem tudta a választ, hogyan sikerült meghódítania a fiút, de beleszeretett és kész.

- Az élet útjai kifürkészhetetlenek - válaszolta bölcsen a lány. Elégedett vigyor jelent meg a szája szélén, mialatt a többiek arcára ráfagyott a mosoly. - Ha nekem nem hisztek, kérdezzétek meg Jamest, mi történt péntek este. Gyere Sandy! - Azzal kihúzta magát és felemelt fejjel ment be az osztályterembe.

- Az a nagy szerencséd, hogy Wanda nincs itt. De ha megjön, jaj lesz neked! - Még hallotta a távolban Eloise

kiáltását, amit nem tudott mire vélni.

- Mi folyik itt? Mi ez az egész? - kérdezte Sandy, miután beültek a padba.

- Az, hogy a hétvégén összejöttem egy csodálatos fiúval. - Bettyn látszott, majd kicsattant az örömtől.

- Tényleg? - Sandy érdeklődve tekintett a barátnőjére, aztán hirtelen összeállt előtte a kép. - Remélem, nem James Brookkal.

- Miért? ismered?

- Őt mindenki ismeri, Betty. - Mindenki, csak ő nem. Mert eddig egyedül *ő* volt elszigetelve a többiektől, ő vonult vissza csendes magányába az osztályterembe. Nem beszélgetett, nem barátkozott senkivel, míg Sandy nem ült oda mellé az egyik szünetben, mert megsajnálta. Azóta elválaszthatatlan barátnők voltak.

- Mit tudsz róla?

- Ő az iskola Casanovája, ha érted mire gondolok. - A lány döbbent képet vágott. - Mi volt köztetek, Betty?

Betty vidáman számolt be a feledhetetlen éjszaka minden apró részletéről.

- Nem értem Eloise-ék miért néztek rám rossz szemmel, miért nem hisznek nekem. És egyáltalán, miért fenyegetnek Wandával?

- Mert James Wanda barátja.

Bettynek fogalma sem volt mekkora kalamajkába keveredett, és amikor rádöbbent, késő lett volna visszakozni, kitört a botrány. Szeretett volna láthatatlanná válni, főleg mikor Sandyvel elindultak hazafelé. Ugyanis mielőtt odaértek volna az iskolakapuhoz, Wanda keresztezte az útjukat.

- Beszélnem kell veled - lépett oda Bettyhez, aki tágra nyílt szemekkel nézett rá. Majdnem megijedt ellensége szúrós tekintetétől, mikor Wanda elfordította a fejét és

ráemelte Sandyre. - Négyszemközt.

Sandy nem mozdult.

- Amint látjátok, egyedül vagyok. Nem kell berezelned, Betty. De azt hiszem, van egy közös ügyünk, ami csak ránk tartozik.

- Megvárlak odakint - súgta Sandy a barátnője fülébe, majd magukra hagyta őket.

Betty mindenesetre nem bízott Wandában, lelkiekben felkészült a támadására. Ez a lány mindig bántotta őt, még a születésnapi bonbonját is el akarta venni tőle, de megkiizdött érte. S Betty ezúttal eltökélt volt, úgy látszik küzdelemre született: ha kell, harcolni fog a szerelméért. Ahogy Sandy elhaladt mellettük, Betty megpróbálta összeszedni minden bátorságát, hogy szembeszálljon Wandával. Ellenben támadás helyett ellensége lágy hangot ütött meg.

- Ugye nem igaz, amit reggel Julynak és Eloise-nak mondtál? - kérdezte reménykedve.

- Én... én nagyon sajnálom, Wanda... Ha tudtam volna, hogy ti jártok, biztosan nem engedek Jamesnek.

Pedig olyan jó volt! A történtek Bettyt gondolkodóba ejtették. James azon az estén olyan kedves volt, gyengéd és szeretetreméltó. Meg sem fordult a fejében, hogy nőcsábász. A hangja még most is ott csengett a fülében: „olyan lányra vágytam, mint te." Miért mondta ezt, mikor szebbnél szebb lányok hevertek a lábai előtt? Hogy lefeküdjön vele?

- Hazudsz! - kiáltott rá Wanda, mire a lány összerezzent. - Direkt csináltad! Bosszúból csábítottad el a barátomat, mert elvettem a marcipán desszertedet.

- Nem, ez nem igaz! - védekezett Betty, s ijedtében egy lépést hátralépett. Biztos, ami biztos. - Ő jött oda hozzám a bálon, én azt sem tudtam, kicsoda. Nem ismerem a végzős fiúkat, elhiheted nekem. Honnan ismerném őket?

Állandóan bent ülünk a teremben Sandyvel. Nem vagyok egy fiúzós típus, nem volt barátom James előtt.

- Nem hiszek neked. Miért szemelt volna ki pont téged?

- Mert szebb vagyok, mint te - gondolta Betty, viszont nem merte kimondani. Nem akarta megsérteni Wandát. Még akkor sem, mikor ő minden egyes alkalommal megalázta, amint lehetősége nyílt rá.

- Talán az új ruhám miatt - felelte. - De erről inkább Jamest kellene megkérdezni.

- Megkérdeztem őt is, ne izgulj.

Bettynek felakadtak a szemei.

- Tényleg? - Nem tudta, ez jót jelent-e rá nézve vagy rosszat.

- És mit mondott?

- Hogy utána mindig is futottak a lányok. Meg hogy kopjak le, semmi közöm hozzá.

Betty álmában sem gondolta volna, hogy Wanda egyszer megnyílik előtte. Ez viszont más belátásba helyezte a dolgokat.

- Hogyhogy semmi közöd hozzá? Hiszen a barátnője vagy!

- Múlt héten összevesztünk. Nem akart magával vinni a bálba. Ezért maradtam otthon.

- Szakítottatok? - Betty ügyelt arra, hogy a hangjából ne tűnjön ki a reménykedés. Nem tehetett róla, de a szíve mélyén örült a hírnek.

- Nem! - Wanda a szakítás szó hallatára dührohamot kapott és felsikoltott. - James szeret engem. Csak most van egy kis hullámvölgy a kapcsolatunkban, de te ezt nem értheted, mert még nem voltál szerelmes.

Dehogynem, mosolygott magában Betty. Még mennyire, hogy szerelmes volt. James Brookba.

- Sajnálom - próbált együtt érző lenni. Aztán

olyasvalamire lett figyelmes, amire álmában sem gondolt volna. A keményszívű Wanda megtört előtte, a szemei megteltek könnyel.

- Szállj le a barátomról! - Wanda elkeseredésében ráförmedt Bettyre. Megpróbálta visszatartani a sírást, azonban egy árulkodó könnycsepp kibuggyant a szeméből és végigfolyt az arcán. - Ha meglátlak James közelében olyat teszek, hogy magam is megbánom. Világos?

Próbált nagylánynak látszani, azonban már nem tudott félelmet kelteni Bettyben. Ettől a pillanattól kezdve örökre elvesztette a hatalmát felette. S még mielőtt a többi könnye is kicsordult volna, inkább faképnél hagyta riválisát és elfutott.

Sandy izgatottan várta a barátnőjét a kapu előtt.

- Na, mi volt?

- Érdekes dolgokat tudtam meg és rádöbbentem valamire. James szeret engem! - áradozott a lány.

- Ezt miből gondolod?

Betty elmesélte, mit mondott neki Wanda, meg hogy sírva elrohant.

- Wanda és James szakítása még nem jelenti azt, hogy te kellesz neki.

- Ez miért olyan hihetetlen? - Betty nem akarta elhinni, hogy még a barátnője sem hisz neki.

- Mert James minden lányt kihasznál, csak addig kell neki valaki, míg meg nem szerzi. Veled is ugyanazt fogja csinálni, mint Wandával.

- James biztosan rájött, Wanda milyen rosszindulatú, felfuvalkodott fúria. Senki sem kedveli az osztályban, csak July és Eloise. Szerinted a fiúk nem érzik meg az ilyet? Én más vagyok. James azt mondta, olyan lányra vágyott, mint én. Hát nem érted? Ez azt jelenti, hogy...

Sandy nem akarta, de félbe kellett szakítania barátnőjét,

még mielőtt az jobban beleélte volna magát abba a kapcsolatba, ami tulajdonképpen nem létezett.

- Te nem érted! Jamest csak addig érdekli egy lány, míg le nem fekszik vele. Úgy tudom, ez a bál után veled megtörtént. Jelentkezett azóta? - próbált egyre világosabban fogalmazni, hogy Betty is megértse. Olyan tapasztalatlan volt ezen a téren és olyan naiv...

- Nem, de nem is tudott volna, mert nincs telefonunk. A címemet meg pontosan nem ismeri. - Ő akarta úgy, hogy ne vigye egészen hazáig, csak a parkig.

- Érdekelte egyáltalán? Megkérdezte, hogyan tudna elérni? Mondta egy szóval is, hogy szeret?

Betty gondolkodóba esett, csak az csengett a fülében, mikor a kéjtől elaléltan suttogta a fiú: „Fantasztikus vagy, bébi!".

Sandy várt egy pillanatot, aztán feltette fájdalmas kérdését.

- Érdekelte egyáltalán valami más a szexen kívül?

Betty szeme előtt tisztulni kezdett a rózsaszín ködfelhő. Péntek óta epekedve várta, hogy James odamenjen hozzá. Ha nagyon akarta volna, a suliban megtalálta volna. De nem kereste. Betty ennek ellenére hitt a szerelmükben.

- Úgy simogatott és csókolt engem... Most is beleborzongok, ha rá gondolok. Számomra egyértelmű volt, hogy odavan értem.

- Ez a fiúknál nem mindig egyértelmű. Nagyon vigyázni kell velük, mert szeretik kihasználni a lányokat.

- Engem James nem használt ki. Nagyon kedves volt és udvarias. Minden mozzanatnál megkérdezte, akarom-e. Nem volt rámenős. Én is akartam és nem bántam meg. Csodálatos volt! - Betty azon kapta magát, hogy arról ábrándozik, szeretne még egyszer szeretkezni a fiúval. Azonban Sandy hangja visszahúzta a jelenbe.

- Védekeztetek?

- Ezt hogy érted?

Sandy megvakarta a fejét. Nem gondolta volna, hogy Bettynek ilyen lassú a felfogása. Az órákon mindig aktív volt.

- Használtatok gumit? - ennél világosabban nem fogalmazhatott.

- Az meg mi?

- Ugye, nem mondod komolyan, hogy fogalmad sincs a gumióvszerről? - A menstruációról sem, azt is ő magyarázta el neki.

- Nem hallottam soha. - Betty értetlenül pislogott. Honnan hallott volna róla?

- Ahogy a nevében is benne van, ez az óvszer egy speciális gumiból van. Úgy néz ki, mint egy luft és a fiúk ezt húzzák a farkukra szeretkezés közben. Illetve előtte.

- James nem használt ilyet.

- És kivette a farkát, mielőtt elélvezett? - Sandy jártas volt a témában, Bettynek pedig fogalma sem volt arról, hogy ez lehet az utolsó mentsvára.

- Dehogy vette! Mindketten nyögtünk, sikítottunk, mikor elment. Csodálatos volt! - áradozott arról a fantasztikus élményről, mely élete legszebb pillanata volt. Sosem fogja elfelejteni.

- Remek!

Bettyben még mindig nem merült fel a gyanú, mekkora hibát követett el. Tovább folytatta az élménybeszámolót.

- Olyan sikamlósak lettünk odalent... Valami különös szagú, fehér váladék folyt le a combomra. Amikor hazaértem, akkor vettem észre, a bugyim is olyan lett. Láttam James férfiasságán is, csakhogy ő a kocsiban letörölte.

- Betty, attól a fehér anyagtól lehetsz terhes!

- Csak nem... - mosolygott a lány, azonban amint belenézett barátnője szemébe, lesújtotta a látvány. Megpróbált keresni magának valami magyarázatot, valami kapaszkodót. - Egy alkalomtól az ember még nem lesz terhes, ahhoz több kell.

Emlékezett, valahol azt hallotta, hogy egy fiatal pár is évekig próbálkozott, mire gyermekük született.

- Van, aki valóban nem esik teherbe az első alkalommal. Elvileg viszont lehetséges. Erre nagyon vigyázni kell, Betty.

Betty most döbbent csak rá, milyen ostoba volt.

- Honnan tudhatom, hogy terhes vagyok-e? - annyira tudatlan és tapasztalatlan volt ezen a téren. Az anyja sosem világosította fel.

- Figyeld a menstruációdat. Ha megjön, akkor nincs baj.

Betty izgatottan várta a havi vérzést, ami csak nem jelentkezett, és ahogy telt az idő, a lány egyre jobban kezdett pánikba esni. Visszahúzódóbb lett, mint valaha volt. Otthon is nagy hallgatásba burkolózott, még az anyjával sem akart beszélgetni, amit Vera furcsállott. Betty behúzódott a szobája magányába és a tanulásra való hivatkozással mindig sikerült elhárítania anyja közeledését. Néha megerőltette magát, kiment a konyhába segíteni neki, olykor mosolygott is mosogatás közben, és Vera megnyugodott. Néha furcsán viselkednek a fiatal lányok, gondolta az asszony, s alább hagyott az aggodalma. A lánya lelke viszont háborgott, mert rettentően félt. Minden nap reggel úgy kelt fel, hátha a szervezete megadja neki azt a jelet, melytől megnyugodhat végre... Azonban hiába várta, hiába nézegette napközben a fehérneműjét többször is az iskola vécéjében, az patyolat tiszta volt, nem szennyezte be egy csepp vér sem.

- Mi lesz velem, ha nem jön meg? - fakadt ki az egyik szünetben Sandynek. Ő volt az egyedüli, akihez

fordulhatott, akinek kiönthette a szívét. Ennél jobban még soha nem érezte szükségét, mint most. Holott sokszor került szorult helyzetbe fiatal kora ellenére. Óriási csapdában volt, és ahogy teltek a napok, egyre inkább halványult a remény, kihúzhatná belőle valaki. Egyre nehezebben tartotta magát, s amint szomorú helyzetére gondolt, a csalódottság és elkeseredés kipréselt egy könnycseppet a szeméből. - Apám megöl, ha megtudja.

- Nem kell rögtön a legrosszabbra gondolni - ölelte át Sandy kétségbeesett barátnőjét. Betty viszont kilátástalannak tartotta a jövőjét.

- Ha terhes vagyok, nekem annyi.

- Azért annyira ne rohanjunk a dolgok elejébe. Az is lehet, hogy csak késik a menzeszed. Nekem sem jön meg mindig pontosan. - Sandynek volt meg egyedül az a képessége, hogy mindig meg tudta nyugtatni Bettyt, a legszorultabb helyzetben is.

- Komolyan? Szerinted van még miben reménykednem?

- Hát persze! Sosem szabad feladni a reményt - mosolygott Sandy. Közben nagy kő esett le Betty szívéről.

- Jaj, James! - sóhajtotta. - Mit tettél velem?

Nem tudta eldönteni, gyűlölje-e vagy szeresse. Először úgy érezte, hálás lehet neki azért a csodálatos éjszakáért, máskor viszont magát korholta, amiért mindent engedett a fiúnak. Úgy viselkedett, mint egy ostoba tyúk. És ha ennek terhesség lesz a vége, örökre átkozni fogja azt a napot, amikor találkoztak.

- Tényleg! Történt valami azóta?

- Semmi - Betty szomorúan csóválta a fejét. - Lehet, hogy kibékült Wandával.

- Nem hiszem. Különben Wanda nem vágna állandóan olyan savanyú képet, mintha citromba harapott volna.

Barátnője szavai felbátorították a lányt.

- Úgy érzem itt az ideje, hogy lépjek. Beszélnem kell James- szel.

- Megőrültél, Betty? Olajat akarsz önteni a tűzre?

- Miért? Nem félek Wandától. Azért, mert megfenyegetett, hogy ne menjek a barátja közelébe, miközben James már nem is a barátja?

- Nem Wandáról beszéltem. Miből gondolod, hogy kellesz Jamesnek? Ő nem egy félénk típus, ha akarna tőled valamit, már rég megkeresett volna. - Amit akart, azt megkapta, vélte Sandy. Viszont nem merte hangosan kiejteni, mert tudta, azzal fájdalmat okozna a barátnőjének.

- Majd meglátjuk.

Betty maga sem értette, honnan vette a bátorságot, de elment a tornateremhez és a fiúöltöző előtt várakozott. Tudta, hogy James oda fog menni, mert aznap edzése lesz. A fiúk jöttek-mentek a szeme előtt, voltak akik furcsán néztek rá és voltak, akik észre sem vették. Azok közül, akik megbámulták, egyesek mosolyogtak, egyesek Rittyentettek, s ez jólesett Bettynek. Növelte az önbizalmát. Ha mások észrevették a szépségét hétköznapi viseletben, akkor nem csoda, hogy James felfigyelt rá akkor este, abban a lélegzetelállító ruhában. Tetszett neki! Betty azelőtt nem tetszett senkinek...

Csigalassúsággal teltek a várakozás percei, míg egyszer csak feltűnt James a barátaival a folyosón. A lány szíve a torkában dobogott. A fiúk nevetgélve bandukoltak az öltöző felé és ki tudja miről beszélgettek, amikor viszont megpillantották Bettyt,

James arcára meglepődés ült ki.

- Szia Betty! - köszöntötte, mire a barátai csodálkozva néztek rá. A tekintetük azt kérdezte, vajon honnan ismeri ezt a lányt?

- Szia James! — Betty izgalmában alig bírta ezt a két szót

kipréselni a száján. Közben fülig vörösödött.

- Hát te? Mit keresel itt?

- Hm... - köszörülte meg a torkát. - Szeretnék beszélni veled.

- Odabent várunk - mondták illedelmesen a fiúk, aztán el is tűntek az öltözőben.

- Rendben, srácok. Mindjárt megyek én is! - kiáltott utánuk James, aztán Betty felé fordult. - Hallgatlak.

Betty néma maradt. Zavarban volt.

- Nézd, nem kezdenél bele? Sietnem kell, mindjárt kezdődik az edzés.

- Hiányoztál - nézett egyenesen a fiú szemébe. Azt hitte, legalább most magához öleli és megcsókolja, mikor nem látja őket senki. Ehelyett James nem mozdult, inkább felháborodott.

- Ezért jöttél ide, hogy ezt elmond?

- Nem egészen - Betty hirtelen bátortalan lett.

- Akkor?

A lányt feldühítette James cinikussága. Úgy viselkedett vele, mintha nem is ismernék egymást. Pedig találkoztak, táncoltak, csókolóztak, szeretkeztek...

- Mivel nem jelentkeztél, gondoltam megteszem én.

- Megbeszéltünk valamit? Nem emlékszem.

- Hát éppen ez az! Vagy elfelejtetted, mi történt péntek este?

- Egy jót buliztunk. Na és?

Ha csak a fiú csókjaira gondolt, beleborzongott.

- Nem hiányoztam neked? - kérdezte sóvárogva, a válasz viszont romba döntötte.

- Nem.

- Nem?! - ismételte Betty megrökönyödve, hátha rosszul hallotta.

- Miért? Kellett volna?

Betty csalódottsága hirtelen gyűlöletté fajult. James hogy lehet ennyire érzéketlen azok után, amit a kocsijában művelt vele?

- Azt hittem... - megakadt a szó a torkán. Már egyáltalán nem volt biztos abban, helyes-e amit tesz. - Hogy szeretsz.

- Mondtam ilyet neked? - James hangja nem emlékeztető volt, hanem számon kérő.

- Nem, de ahogy csókoltál, simogattál... Azt viszont mondtad, hogy régóta vágytál egy olyan lányra, mint én.

A fiú szörnyülködve nézett végig a lányon.

- Biztos be voltam rúgva.

- Te aljas gazember! - Betty nem tudott uralkodni indulatain, nekiesett a fiúnak. Fel akarta pofozni, James viszont elkapta a csuklóját.

- Csak lassan a testtel! Mit képzelsz magadról, ki vagy te? Sikerült felkeltenie James haragját, a szeméből megvetés és gyűlölet keveréke sugárzott.

- Becsaptál! Elhitetted velem, hogy... - a lány a könnyeivel küszködött.

- Mit is?

- Kihasználtál egy védtelen lányt!

- Talán erőszakkal ültettelek be a kocsimba?

- Kihasználtad a naivságomat! - mondta elkeseredve.

- Emlékezetem szerint nem nagyon kellett győzködnöm semmire. Könnyen belementél mindenbe és élvezted is, nemde?

Betty meghökkent. Hogy jó volt, azt nem tagadhatta le.

- Azt hittem, tetszem neked. És nem csak arra kellek...

- Jaj, Betty! Ne legyél már ilyen régimódi! Manapság egy fiú nem csak akkor fekszik le egy lánnyal, ha szerelmes belé. Fogd fel úgy, hogy egy csodálatos estét töltöttünk el együtt és kész.

- És kész? Ennyi?

- Inkább maradjon meg szép emléknek, minthogy... - megköszörülte a torkát. - Feleslegesen hitegessük egymást.

- Beléd szerettem, James - vallotta be hirtelen a lány. Abban reménykedett, talán mégis lehetne köztük valami.

- Kár. Én nem akarod tőled semmit, Betty.

- Bezzeg dugni akartál! - a lány szemei szikrákat szórtak a dühtől.

- Te is legalább annyira akartad, mint én.

- Ezt nem hiszem el! - Hogy bánhat így vele? Most egy teljesen más James állt előtte. Pénteken a fiú sokkal kedvesebb, aranyosabb, gyengébb volt. Ha ezt Betty előre tudja, biztosan nem fekszik le vele.

James idegesen pillantott az órájára.

- Van még valami? Sietnem kell.

Betty legszívesebben képen törölte volna.

- Lehet, hogy terhes vagyok. - Azonban a fiút ez sem hatotta meg.

- És? Most mit csináljak?

Most már semmit, gondolta Betty. Felelőtlenek voltak, nem jutott eszükbe a védekezés. Betty meg izgulhat... Azért egy kis együttérzést elvárt volna.

- Nem érdekel?

- Nem igazán. A te bajod.

Bettynél végleg betelt a pohár. Lehet, hogy James szerezte élete legszebb estéjét, azonban ennél jobban még senki nem alázta meg. Nagy árat fizet azért a gyönyörért.

- Érdekes, pénteken sokkal megértőbb voltál. Azért, hogy lefeküdjek veled, igaz?

James nem szólt. Felesleges lett volna.

- Soha többé nem akarlak látni, te szemét! - sziszegte Betty, sarkon fordult és elszaladt.

Addig sikerült visszatartania a könnyeit, míg ki nem ért az udvarra és leroskadt a legközelebbi padra. Szerencsére

senki nem volt a közelben, mindenki hazament, úgyhogy nyugodtan kisírhatta magát.

HATODIK FEJEZET

Ahányszor eszébe jutott James, Betty majd felrobbant mérgében. Sandynek igaza volt, őt is ugyanúgy kihasználta, mint Wandát - meg a többi lányt. Ostoba volt, amiért lefeküdt vele és most egyedül kell szembenéznie a következményekkel. Abba bele se mert gondolni, mi van ha James „véletlenül" teherbe ejtette? A menstruációja azóta sem jött meg, úgyhogy Betty már az őrület határán állt. Hogy kerülhetett ilyen szorult helyzetbe?

A bizonytalanság a legrosszabb, s Betty úgy érezte, nem bírja már sokáig. Mindenképpen tudni akarta az igazságot, még ha az végzetet is jelentene számára. Titokban elment nőgyógyászhoz; Sandytől kapott egy címet, aki az anyja tárcájából csente el a szakember névjegyét.

- Biztos, hogy jó orvos? - kérdezte aggódva. A név semmit nem mondott neki.

- Persze! Anyám évek óta hozzá jár. Ennél az orvosnál születtem.

- Nagyszerű. Én nem szeretnék szülni - jegyezte meg savanyúan Betty.

- Bocs! Nem úgy gondoltam. - Sandy most fogta csak fel igazán, mit mondott valójában. - Elkísérjelek?

- Nem szükséges.

- Szívesen elmegyek veled, ha akarod - ajánlkozott lelkesen.

- Köszönöm, de egyedül szeretnék menni.

Betty megkönnyebbült, miután lerázta barátnőjét. Hálás

volt neki a segítségért, azonban tudta, Sandy sem oldhatja meg a gondját. Ha bebizonyosodik, hogy terhes: mindennek vége. Már látta maga előtt, amint az iskolában kigúnyolják és ujjal mutogatnak rá, mint a szerencsétlen, megesett lányra. Látta anyja kétségbeesett arcát és hallotta a szavait, mekkorát csalódott benne. Az apjától meg egyenesen rettegett, aki ha tudomást szerezne róla, biztosan megölné. Azt azonban nem várja meg. Inkább önkezével vet véget az életének, megkímélve magát a szégyentől és a megaláztatástól, ami vár rá.

Mindent gondosan eltervezett, két búcsúlevelet írt - egyet az anyjának, egyet pedig Sandynek -, melyek ott lapultak a zsebében, mikor elindult az orvoshoz. Ki tudja, ha szomorú hírt kap, talán nem lesz idegzete levelet írni azoknak, akiket szeret.

Dr. Google magánrendelője nagyon szép volt: aranyszínű márványkövekkel kirakva, a pasztellszínű falakon gyönyörű festmények lógtak, melyek tájképeket ábrázoltak. Bordó szövetes, fa karosszékek álltak egy üvegasztal körül, az asztalon újságok sorakoztak. A sarokban elhelyezett hangszóróból kellemes zene szólt és amint Betty belépett a helyiségbe, minden szegletből nyugalom áradt. Utólag örült, hogy a magánrendelés mellett döntött, ami egyáltalán nem hasonlított a kórházak rideg környezetére, borzalmas szagára, ijesztő légkörére, fullasztó tumultusára. Telefonon kért időpontot, így egy valaki volt csak előtte, egy rendkívül csinos, középkorú nő. Szerencsére még sosem látta, elkerülte azt a veszélyt, hogy felismerjék. Inkább ezért döntött a költséges vizsgálat mellett, legalább különös bánásmódban részesülhet, mint a gazdagok.

A nő nem vett róla tudomást, mikor belépett a váróba, talán észre se vette, annyira belemerült az aktuális

pletykalap olvasásába. Keresztbe tett lábát lazán lóbálta, úgy viselkedett, mintha a pincért várná, hogy hozza a kávéját.

Bettynek nagy szüksége volt a nyugalomra, mely körülvette és lassan kezdte a hatalmába keríteni. Fél órával korábban érkezett a vártnál, nem gondolta volna, hogy barátságos környezet fogadja az orvosnál. Ő is elvett egy újságot, hátradőlt a karfás székben és belemerült az olvasásba. Egyszer csak kinyílt a doktor nevét viselő fehér ajtó, s az asszisztens a mellette ülő hölgyet szólította, mialatt a másik páciens távozott. Bettybe akkor hasított a félelem, mikor egyedül maradt. Hamarosan ő következik és a sorsa eldől. Talán csak órái maradtak hátra, ha a gyanúja beigazolódik, véget vet kilátástalan, szomorú életének. Vajon kinek fog hiányozni? Sandynek egy ideig, aztán túlteszi magát rajta, ha lesz egy új barátnője. Ha valaki más tudná, mire gondol, biztosan azt gondolná, hogy elment az esze. Még túl fiatal ahhoz, hogy a halál foglalkoztassa, méghozzá a nem mindennapi halál. Pedig ha tudnák mennyire nehéz megterveznie az embernek a saját halálát, s mennyire nehéz eljutni arra a pontra, hogy egy fiatal teremtés az öngyilkosságot lássa a legjobb megoldásnak. Vajon képes lesz megtenni?

Sokféleképpen halhat meg az ember. Betty igyekezett olyat választani, ahol viszonylag hamar elragadja a halál és nem szenved sokat, az életben már úgyis szenvedett eleget... Először a gyógyszer jutott az eszébe, azonban azzal a kínok kínját állná ki, mire átjutna a túlvilágra. Aztán eszébe jutott az ugrás valami oltárian magas helyről a mélybe. És ha rosszul ugrik, szerencsésen esik és megmentik? Azt olvasta valahol, hogy általában azok esnek szerencsésen, akik meg akarnak halni - az öngyilkosjelöltek általában megússzák és többször kell próbálkozniuk, mire

sikerül a tervük. Betty biztosra akart menni. Ezért gondolt a kötélre, de vajon hová akassza fel magát. így egyetlen esély maradt a számára, ha kiugrik a vonat elé. Ott fog várakozni a síneken, megvárja az esti gyorsot és amikor odaér, kilép elé és paff! Egy perc az egész, remélhetőleg azonnal véget ér az élete, szörnyethal, mielőtt eljutna a fájdalom az agyáig. Vagy ha érezni is fogja, csak csekély kínt kell elviselnie.

Annyira belemélyedt a gondolataiba, hogy észre sem vette, amikor megint nyílt a rendelő ajtaja. Betty összerezzent, mikor a nevét hallotta. Az asszisztens kedvesen rámosolygott.

- Fáradjon be! - mondta, miután a lány felállt. Egész teste remegett, mikor belépett a rendelőbe, és az asztalnál megpillantotta a barna hajú, sötét szemű férfit. Nyakkendőt viselt és kék selyeminget, s ha nem lógott volna rajta köpeny, Betty meg nem mondta volna róla, hogy orvos.

- Jó napot! - köszönt halkan, alig hallhatóan. Zavarában nem felejtette el az illendőséget.

- Üdvözlöm! Kérem, foglaljon helyet - mutatott az orvos a vele szemben lévő székre.

- Köszönöm. - Bettynek az járt a fejében, vajon mit fog csinálni vele? Ehelyett csak az iratait kérte el, amit átnyújtott az asszisztensnek. A nő hátat fordított nekik a székével és gépelni kezdte a számítógépbe az adatait.

- Tessék, miben segíthetek? - az orvos bársonyos hangon szólalt meg, egy barát benyomását keltette. Nem tűnt annyira idegennek, mint ahogy azt a lány sejtette.

Betty nyelt egyet, mielőtt válaszolt volna. Érezte, hogy már nem csak a lába, a keze is remeg. Reszketését az orvos is észrevette.

- Szeretném tudni, terhes vagyok-e? - annyiszor eljátszott a gondolattal, vajon hogyan mondja el ezt egy idegen

embernek, ráadásul egy férfinak? Most, hogy túl volt rajta, nagy kő esett le a szívéről.

- Mikor volt az utolsó menstruáció?

- Majdnem két hónapja - lehajtott fejjel felelt. Úgy szégyellte magát! Ha nem is kiabálásra, dorgálásra számított, ehelyett az orvos egészen máshogy reagált.

- Értem. Máris utána járunk a dolognak. Kérem, jöjjön velem.

Betty azt hitte, fel kell másznia abba a visszataszító nőgyógyászati székbe, a lábait behelyezni a kengyelbe, melytől rettentően irtózott. Annyira kiszolgáltatott helyzetben vannak a nők, egyszer a tévében látott ilyet, ő nehezen viselné el, ha odalent műszerekkel turkálnának benne. Különben is szégyellős volt. Azonban nem kellett meztelenül, szétterpesztett lábakkal a férfi előtt feküdnie, mert egy másik asztalhoz vezette.

- Legyen szíves felfeküdni ide és a hasát tegye szabaddá - mutatott dr. Googie a vizsgálóasztalra. Betty több szempontból nézett rá értetlenül. Egyrészt mert nem szokott túlzott kedvességhez, másrészt, mert megmenekült attól a mészárszéktől, ahogy ő hívta.

- Megnézem ultrahanggal - mondta tájékoztatásképpen az orvos, mire Betty megkönnyebbülten bólintott. - járt már nőgyógyásznál?

- Nem, soha.

- Ne féljen, ez egy fájdalommentes vizsgálat.

- Nem olyan, mint ott... az... - mutatott a szék felé.

- Az sem fájdalmas, csak egy kicsit kellemetlen.

- Tényleg? - Olyan hihetetlennek tűnt Betty számára. - Úgy is meg fog vizsgálni, azon a széken?

- A terhesség megállapításához nem szükséges. De ha akarja, elvégezhetjük a szokásos szűrővizsgálatokat.

- Nem ragaszkodom hozzá - válaszolta Betty, melyre az

orvos felnevetett. Aztán gyengéden felhúzta a blúzát, majd a férfi egy folyékony anyaggal bekente a hasát.

- Na, lássuk csak! - Egy műszert tologatott a lány hasán, mialatt a képernyőt figyelte.

Betty szíve az izgalomtól egyre hevesebben vert, szabályosan zakatolt. Az orvos arcvonásait figyelte, azonban nem tudott kiolvasni belőlük semmit. Inkább behunyta a szemét és várta a szakember véleményét, mint a halálos ítéletét. Szó szerint ezen múlott az élete. Ha valóban terhes, akkor már csak néhány óra életet engedélyez magának.

- Nem látok semmit. - Dr. Googie szavai hidegzuhanyként érték, egyből felkapta a fejét.

- Ez mit jelent?

- Azt kisasszony, hogy nem vár gyermeket.

- Biztos? - alig hitt a fülének. A férfi bólintott, de a páciense a szemének sem akart hinni. - Egészen biztos?

Betty örömében lepattant az ágyról és az orvos nyakába ugrott.

- Köszönöm, doktor úr! Köszönöm!

A férfi azt sem tudta, mit csináljon hirtelen, hát megölelte a fellegekben járó lányt.

- Ó! - szabályosan belepirult, ahogy Betty megpuszilta az arcát. - Ne nekem köszönje, nem rajtam múlt.

- Isteni szerencse! - Azt a megkönnyebbülést nem lehet szavakba önteni, amit Betty akkor érzett. Az elmúlt hetekben felgyülemlett stressz egy csapásra eltűnt, nem nyomasztotta tovább.

Az orvos felvilágosította a védekezésről, ismertette vele a lehetőségeket, és ezúttal óvatosságra intette. Betty boldogan lépett ki a rendelőből. Fél órával ezelőtt még olyan kilátástalannak tűnt minden, eltervezte a saját halálát. Nem gondolta, hogy megúszhatja. Nagy kő esett le a

szívéről. Megmenekült!

HETEDIK FEJEZET

Betty egy életre megtanulta a leckét: nagyon vigyázni kell a fiúkkal. Hálát adott az égnek, hogy elkerülte a nem kívánt terhességet. A nőgyógyász felvilágosítása után rádöbbent, mennyire tudatlan volt - azonban ezek után sokkal óvatosabb lesz. Már ha akad egyáltalán olyan fiú a világon, akit a közelébe enged, a szívéről nem is beszélve. James-szel szerencsére nem sokszor találkozott, ha véletlenül összefutottak az iskola előcsarnokában, nagy ívben elkerülte.

Az év további része a lány számára unalmasan és eseménytelenül telt. James jó eredménnyel zárta az érettségit, felvették az egyetemre és Sandytől hallotta, hogy mielőtt átvette volna a bizonyítványát, teherbe ejtette az egyik évfolyamtársát.

- Szegény! - Betty mélyen együtt érzett azzal a lánnyal, holott nem is ismerte.

- Ő nem volt olyan szerencsés, mint te.

Wandának időközben új barátja lett, Sandy is járt valakivel, egyedül Betty maradt udvarló nélkül, de egy cseppet sem bánta. Hálát adott az égnek, hogy egy szerelmi csalódással megúszta a James-szel való kalandját. Úgy érezte, meg kell köszönnie ezt a Jóistennek, úgyhogy el is ment a templomba imádkozni, majd rendszeresen eljárt misére. Legalább volt oka kimozdulni otthonról. A misék után rendszerint tovább maradt, szeretett az apácákkal beszélgetni, akik nagyon kedvesek voltak hozzá. Sokat

tanult tőlük a szeretetről, megbocsátásról, s elolvasta a Bibliát. Sandynek rengeteget mesélt a nővérekről, a jóságukról, nézeteikről - istenítette őket.

- Remélem, azért te nem akarsz belépni a rendbe - jegyezte meg Sandy.

- Még az is lehet. Az élet útjai kifürkészhetetlenek.

- Lehet, hogy most vonzónak tűnik számodra ez az életforma, mert különleges és eltér a megszokottól. Szerintem az apácák élete roppant unalmas és sivár. Azért, mert egyszer csalódtál a szerelemben, még nem kell örökre lemondanod róla. Nem minden fiú olyan, mint James.

Az idei nyári szünet is ugyanúgy telt, mint az összes többi: szegényesen, magányosan, eseménytelenül. A Spingler család sosem ment el nyaralni, de még arra sem tellett, hogy beüljenek egy étterembe. Joe minden pénzt elivott, amit lehetett. Betty pedig a szobájában megbújva hallgatta szülei veszekedését napról napra, és arra a következtetésre jutott, hogy a férfiak csak bajt hoznak a nőkre. Anyja állandóan arról ábrándozott, milyen jó volt fiatal korában, amikor még nem találkozott az apjával. Élte a világát, eljárt a barátnőivel szórakozni, most meg ki sem látszik a gondokból, melyeket nagyrészt Joenak köszönhet.

Betty anyja példáját látván elhatározta, neki nem kell egy férfi sem, nagyszerűen el lesz nélkülük. Azt pedig bőven van ideje eldönteni, hogy egyedül élvezi az életet, szabadon, szingliként vagy apáca lesz belőle. Sziklaszilárdnak tűnő döntését, miszerint nem enged egyetlen fiú közeledésének sem, két évig tudta betartani. Nem mintha addig ostromolták volna a srácok a suliban, azonban amikor egy kellemes őszi napon új diák érkezett az osztályba, Betty felfogása egy csapásra megváltozott a másik nemet illetően.

- Bemutatom nektek Chuck Rondent. Fogadjátok

szeretettel - mondta a tanár és amint Betty végignézett a sötétbarna hajú, zöld szemű fiatalemberen, valami megragadta benne. Talán a ruhája - egy kopott farmernadrágot viselt laza, kék csíkos pólóval. A póló viszonylag újnak tűnt, a farmeren azonban combmagasságban mindkét száron két foszlott, széles csík tátongott, a réseken át látni lehetett a fiú barna bőrét. Első ránézésre az ember azt gondolná, micsoda trendi viselet, Betty viszont mást sejtett a háttérben. Valahogy megérezte az ilyet, szentül meg volt győződve róla, hogy a nadrág nem direkt, merő heccből lett elszakítva azon a részen, hogy „nagymenősnek" tűnjön, hanem a sok használattól. Vagy a tulajdonosa eleshetett benne, úgy szakadhatott el és a másik oldalon is ugyanabban a szintben és hosszúságban kreált ugyanolyan Ügyes megoldás, gondolta Betty. Az anyjával is sokszor bevetettek hasonló praktikákat szoknyákon, dzsekiken vagy egy-egy szép nadrágon, ha nem volt pénzük újat venni. És általában nem volt...

Eddig csak Betty érezte magát hátrányos helyzetűnek az osztályban és most úgy tűnt, sorstársa akadt. Chucknak nem csak a megjelenésében, a tekintetében is volt valami. A pólója alatt izmok dagadtak, melyek nem zord külsőt kölcsönöztek neki, amolyan fenegyerek félét, akitől tartani kell, éppen ellenkezőleg. Rendkívül vonzó volt, jóképű, pillantása mögött mintha rejtélyek húzódtak volna, melyek csak megfejtésre vártak. Fiatal kora ellenére sokat megélt gyereknek látszott, aki nem riad vissza a kétkezi munkától, az alkarján duzzadó erek és az itt-ott apró sebhelyekkel tarkított ujjai elárulták, valószínűleg hasonlóan szegény sor jutott neki is, mint Bettynek.

A lány a szíve mélyén örült, hogy nem ő az egyedüli hátrányos helyzetű és késztetést érzett arra, hogy néhány szót váltson a fiúval. Szerette volna megkérdezni tőle,

érték-e atrocitások szerény helyzete miatt? Vajon neki is kijutott abból, ami Bettynek? Vajon mennyi szenvedést kellett elviselnie azért, mert lenézték, bántották, kiközösítették? Chuck ugyanabban a cipőben járt, mint ő. Legalább akadt egy sorstársa és a tudat bátorította a lányt. Nem ő az egyetlen ezen a világon, akivel igazságtalanul bánt az élet. Az anyja sokszor mondogatta, senki sem tehet arról, hová születik. Igaz, senki nem tehet róla, de aki rossz helyre születik, mégis az issza meg a levét mindennek... Az osztályban Betty nézte az idegent a legcsodálkozóbb tekintettel, mintha egy sztárt látna. És hogy közben milyen gondolatok cikáztak a fejében, azt nem sejtette senki.

Chuck is végignézett az osztályon, az ismeretlen arcokon és megakadt a szeme egy lányon, aki különös pillantásokat vetett rá. Amikor a tekintetük találkozott, Betty szinte ugyanabban a pillanatban pirult el, de nem azért, mert zavarba jött. Őt egyetlen fiú sem tudta volna zavarba hozni abban az értelemben...

A lány elszégyellte magát, nem szokott örülni mások hátrányos helyzetének, ami nem szép dolog. Hiszen ő tudta a legjobban, milyen nehéz elviselni a nélkülözést. Most meg éppen annak örül, hogy más is éppúgy küszködik, ahogy a családja? Ezek a gondolatok nem vallottak rá, ezért változott meg az arcszíne és arra gondolt, legközelebb ismét lesz mit meggyónnia, ha elmegy a templomba. Szégyenében lehajtotta a fejét, de amint a tanárnő megszólalt, ismét felkapta.

- Ülj le, Chuck és érezd magad otthon nálunk! Betty mögött van egy üres pad, az lesz a te helyed - mutatott a lányra, s Betty a neve hallatára összerezzent.

Chuck bólintott, és helyet foglalt az árválkodó széken. Betty gerincén borzongás futott végig, nem mert hátranézni. Szíve szerint nem szerette volna, ha pont ez a

fiú ül mögötte. Ráadásul egész évben! Maga sem tudta megmagyarázni miért, de nem akarta és kész. Talán attól tartott, hogy áttöri a két évvel ezelőtt felállított páncélját? Ekkor ismét megszólalt a lelkiismerete: nem lehet olyan érzéketlen, mint ahogy a többiek voltak vele. Szörnyű érzés, ha valakiről nem vesznek tudomást. Sandy hátrafordult és rámosolygott új osztálytársukra, hát úgy tett ő is.

- Sziasztok! - köszönt Chuck és elégedett vigyor jelent meg az arcán, mikor Betty rápillantott, mintha ezzel azt jelezte volna, imponál neki a lány. Néma párbeszédet folytattak a szemük közreműködésével, s Betty megrémült, mikor eljutott hozzá Chuck hangtalan üzenete.

Csak nem tetszem neki? - kérdezte magában, és a felismerés pillanatában gyorsan megpördült a székében, hogy tekintetét minél előbb a tanárra és a táblára szegezze.

- Mit szólsz az új fiúhoz? - kérdezte a szünetben Sandy.

- Szimpatikusnak tűnik - vonta meg a vállát Betty. Szerette volna elterelni a témát, ha már a gondolatait képtelen volt.

- Tetszik?

Miért tetszene? Megfogta benne valami ugyan, azonban ez nem jelenti azt, hogy máris vonzódik hozzá. Csak sajnálja, ennyi az egész.

- Ezt honnan veszed?

- Láttam, milyen szemekkel néztél rá.

Bettynek majd leesett az álla. Sandy hogy a fenébe vette észre azt, ami ellen minden egyes porcikája tiltakozott?

- Nálam egyetlen fiú sem jöhet szóba. Elfelejtetted?

- Szerintem hamarosan meg fog változni a véleményed - mosolygott sejtelmesen Sandy.

Betty nem tulajdonított túl nagy jelentőséget neki. Másnap délután elment a könyvtárba - az egyik kedvenc

időtöltése volt, a másik a templomba járás azonban most nem kalandregény után kutatott, hanem a kötelező olvasmányt szerette volna kivenni. Alig hitt a szemének, mikor a könyvespolcok között megpillantotta Chuckot. Pontosan azt a könyvet emelte le a polcról, ami Bettynek kellett volna.

- Szia! - köszönt először a fiú.

- Szia! Hát te? Itt?

- Mi ebben olyan furcsa? - Chuck kérdőn emelte a tekintetét Bettyre.

- A fiúk az osztályból nem szoktak könyvtárba járni, főleg nem a kötelező olvasmányért.

- Úgy látszik, én vagyok a kivétel.

- Szeretsz olvasni??? - Álmában sem gondolta volna erről a fiúról, hogy művelt.

- Igen. Csak kevés időm jut rá.

- Hét közben nekem is, lefoglal a sok tanulnivaló. Hétvégén viszont...

- Jó neked, amiért megteheted. Én dolgozom. - Nem tette hozzá, hogy sajnos. Betty megérzése bejött, ennek a srácnak szüksége van a pénzre.

- Hol dolgozol?

- Építkezésen. - Chuck a szája elé tette a kezét. - De pszt, ne szólj róla senkinek!

- Miért? Nincs abban semmi szégyellnivaló.

- Néhány évvel idősebbnek mondtam magam, hogy alkalmazzanak. Feketemunka ugyan, de a főnökömnek feltétele volt a nagykorúság. Nem szereti a fiatal kölyköket, azokkal csak a baj van. Én viszont bírom az iramot.

- Lakat lesz a számon, ígérem.

Egyre kellemesebb meglepetés érte az ismeretlen ismerőssel kapcsolatban. Azt viszont nem merte megkérdezni tőle, miért kell iskola mellett dolgoznia, nem

szerette volna megbántani őt vagy tolakodónak tűnni. A családja is biztosan annyira szegény, mint Bettyé. Dicséretes dolog, hogy a tanulás mellett keres egy kis mellékest. Bettynek az anyja jutott az eszébe, mennyit robotol azért, hogy az apja mellett éhen ne halljanak. Talán neki is vállalnia kellene valamit, hogy az anyja terhét megkönnyítse. Ismét magát korholta, ez eddig hogyhogy nem jutott az eszébe? Ebből is látszik, mennyire gyámoltalan, szerencsétlen. Ha Sandy nem állna mellette... Chuck talpraesettebb volt, csodálta érte.

- Köszönöm - mondta megkönnyebbülve Chuck, aztán elmosolyodott. Olyan bájos volt ez a lány, s annyira kedves, úgyhogy felé nyújtotta a könyvet.

- Miért adod nekem?

- Úgy látom, ez az utolsó példány. A többit kikölcsönözték. -Vidd haza nyugodtan, te értél ide előbb. - Bettyt egyre jobban elbűvölte új osztálytársa. Nemcsak szorgalmas, de jóképű is.

- Az nem számít.

- Nézd, felénk tényleg ritka az olyan fiú, aki szeret olvasni. Nem akarlak megfosztani a lehetőségtől, hogy...

- Úgysem tudnám időben kiolvasni, a munkám miatt. Majd elmeséled, miről szól.

- Nem úgy van az... Egyezzünk meg! Te olvasod hétköznapokon, én meg hétvégente. És ha tényleg nem fejezed be, akkor szívesen elmesélem neked, mi lett a vége. Rendben?

- Nagyszerű! - Ezúttal Chuckot nyűgözte le a lány. - De miért akarsz nekem segíteni?

- Mert rajtam sem segített soha senki - gondolta, viszont nem mondta ki. Inkább egyenesen a fiú szemébe nézett, mialatt eleresztett egy kis mosolyt.

- Elvégre osztálytársak vagyunk, nem?

Együtt mentek a pulthoz és miután kikölcsönözték a könyvet, Chuck váratlan ajánlatott tett.

- Nincs kedved meginni velem valamit, mielőtt hazamész?

Betty élvezte Chuck társaságát, nem látta akadályát annak, hogy a meghívásnak eleget tegyen. Még soha nem ült be senkivel sehová, a szüleinek sosem volt rá pénzük, az udvarlók meg nem hevertek a lábai előtt. Sőt, egy igazi randevúja sem volt. Ezt sem annak tekintette, de maga az érzés, hogy egy ilyen jólelkű fiúval beülhet a legközelebbi kávézóba egy baráti csevelyre több volt, mint felemelő. A kávézó hangulatos teraszára ültek ki, a kellemes napsütésbe. A fejük fölé magasodó rózsaszín napernyő árnyékot szolgáltatott, amely az épület tetőszerkezetétől indult és a teljes teraszt megóvta a napsugaraktól. Betty különösen élvezte, hogy pincér szolgálja ki őket, főleg mikor a fehér inges, fekete csokornyakkendős fiatalember olyan udvarias volt, magázta és alig telt el néhány perc, máris hozta a frissítőt. Betty, mivel még nem volt része efféle kiszolgálásban, nem tudhatta, hogy a pincéreknél a magázás természetes dolog, megtisztelik vele a vendéget. A lány a fellegekben járt tőle!

- Remélem, meg vagy elégedve a hellyel.

- Persze - vágta rá egyből, fülig érő szájjal. Ha tudná, hogy most ül kávézóban életében először, biztosan megdöbbenne. Nem igazán volt benne tapasztalata, hogyan kell társaságban viselkedni, éppen ezért ült némán a fiúval szemben, s a zavarával hirtelen nem tudott mit kezdeni. Hosszú percek teltek el így, néma csendben, Betty csigalassúsággal szívta ki a narancslevet a pohárból, majd ujjaival játszott a sárga szívószállal, Chuck pedig a kávéját kavargatta.

- Félsz tőlem?

Bettyt váratlanul érte Chuck mondata.

- Tessék?

- Félsz tőlem? - ismételte újra, melyre Betty ugyanolyan rémült képet vágott mint azelőtt, csak megpróbálta titkolni. Sikertelenül.

- Nem, dehogy. - Te jó ég, csak nem észrevette, hogy nem jár társaságba? Úgy szégyellte magát miatta.

Chuck ekkor hirtelen megérintette az ujjait, mely csak fokozta Betty rémületét. A fiú érintésére összerezzent.

- Remeg a kezed - mondta bársonyos hangon. Kézzel foghatóan megállapította azt, amit messziről jól látott. Ez a lány reszket. - Ennyire ijesztő vagyok?

Bettynek fogalma sem volt, mit feleljen erre. Inkább néma hallgatásba burkolózott és lesütötte a szemét.

- Nem harapok - Chuck próbálta oldani a feszültséget egy kis tréfával, mire mosoly jelent meg Betty szája szélén.

- Azt gondolom. - Ekkor Betty összeszedte a bátorságát és belenézett a fiú szemébe. - Félénk típus vagyok, ennyi az egész.

- Remélem, meg tudlak szelídíteni - válaszolta és lehörpintette a kávéját. Akaratlanul húzta el a száját. - Hú, ez jó erős volt!

Betty egyből megragadta az alkalmat, hogy témát váltson.

- Kávé? Délután? Nem fogsz tudni aludni tőle.

- Nem is akarok. Egy óra múlva ki kell mennem az építkezésre.

- Hogyhogy?

- A nagy melegben nem lehet hatékonyan dolgozni, nekem meg éppen kapóra jön. Délelőtt iskolában ülök, este meg lapátolok, betonozok, falazok vagy amit kell.

- Éjszakai műszak?

- Valahogy úgy.

- És mikor alszol?

- Éjfél után.

- Hogy bírod? Nem tartasz attól, hogy túlhajszolod magad? Ez egy felnőttnek is sok lenne.

- Muszáj, ha az ember jutni szeretne valamire.

- Ennyire hátrányos helyzetűek a szüleid? - Mint az enyémek, tette volna hozzá, neki mégsem kell iskola mellett dolgoznia, holott náluk is helye van minden centnek.

- Nincsenek szüleim.

A lányt fejbe kólintotta a válasz.

- Ne haragudj, nem akartalak megbántani. - Rettentően sajnálta a fiút, s azt hitte, bánatos szemeket lát majd, amit könnyek környékeznek, ehelyett a tekintetében semmi változást nem tapasztalt. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna árvának lenni... Vagy már annyira hozzászokott a gondolathoz, hogy nem is fáj neki, ha megemlítik?

- Semmi gond. Nem tudhattad.

Betty képtelen volt elrejteni kíváncsiságát, inkább óvatosan puhatolózott.

- Meghaltak?

- Fogalmam sincs. Intézetben nőttem fel, anyám beadott csecsemőkoromban, azóta nem jelentkezett. Apámról meg nem is hallottam. Ebből sejtem, hogy nem kívánt gyerek vagyok. Nem is érdeklődtek felőlem.

- Ez döbbenetes! - Először azt akarta mondani, hogy szörnyű, de szerencsére még időben észbe kapott. Almában sem gondolta volna, hogy egyszer találkozik egy olyan fiúval, aki sokkal rosszabb helyzetben van, mint ő. Holott a saját sorsa sem irigylésre méltó... - Nagyon sajnálom.

- Én nem - vonta meg a vállát Chuck. - Jól elvagyok egyedül, legalább a magam ura lehetek.

- De hát... hol laksz?

- Még intézetben, de a magunk fajtával nem foglalkozik senki. Főleg, ha nem messze állsz a nagykorúságtól. Akkor szökök ki onnan, amikor akarok. Nem törődik vele a kutya se. Tudod, az egy teljesen más világ. Hamarosan viszont élvezni fogom a szabadságot - kényelmesen hátradőlt a székében, bal bokáját a térdére tette és ujjaival lazán dobolni kezdett rajta. Látszott viseltes barna cipője, melyen a cipőfűzője el volt szakadva, több csomó is ékeskedett rajta, hogy a lábán összeköthesse. Sötét zoknijának gumija épphogy tartott a bokájánál.

Betty döbbenetét fokozta, hogy amikor belenézett a szemébe nem egy elkeseredett, összetört árvát látott, hanem egy reményekkel teli, vidám fiatalembert, aki mindössze karnyújtásnyira volt álma megvalósításától.

- Őszintén kívánom, hogy minél hamarabb teljesüljön az álmod.

- Álom? Nem álom ez, csak... Másoknak természetes dolog, amiről nekem fogalmam sincs, micsoda, mint az otthon vagy a család - kissé szomorkás lett a hangja, azonban hihetetlen optimizmusának köszönhetően hamar visszanyerte vidám csengését. - De majd lesz, ha szabad leszek végre.

Úgy beszélt a szabadságról, annyira vágyott rá, mint egy hosszú évekre bebörtönzött rab. Ennyire rossz intézetben felnőni? Betty bele se mert gondolni, milyen borzalmas gyerekkora lehetett. Eddig azt hitte, övé a legsivárabb, legnehezebb, legszomorúbb sors a világon. Ahogy ott ült a fiúval szemben és csendben bámulta őt, hirtelen azt érezte, máris barátokká váltak: egyik pillanatról a másikra, mintha Isten küldte volna Chuckot Betty sivár kis életébe, hogy reményt adjon neki.

- Nekem van családom, de teljesen más otthonra vágyom. Ha majd gyerekeim lesznek, nem szeretném, ha

olyan gyerekkoruk lenne, mint az enyém.

- Miért? Nem szereted a szüleidet?

- Tudom, örülnöm kellene, hogy vannak szüleim. De őszintén szólva jobban örülnék, ha apám nem lenne. Vagy legalábbis nem lakna velünk. Ő sodorta nyomorba a családot a híres üzleti terveivel, a nagyszabású kölcsöneivel és a bombabiztos fogadásaival, melyek egytől egyig balul sültek el. Mindez óriási lustasággal és alkoholfogyasztással párosult. Nem elég, hogy nyakig ülünk az adósságokban, apám így is képes minden pénzt elinni, még a betevőre valót is, amit anyám kínkeservvel megkeres. Ha odaadja neki a kosztpénzt, az a baj, ha nem adja oda, akkor pedig az. Így nálunk állandóak a veszekedések, a tányértörések, míg anyám megpróbálja megvédeni magát, meg azt a keveset, amit takarítással megkeres. Csak hát az ereje fogytán van, főleg amióta félállásban jár a gyárba is. Szóval mindig enged apámnak, csak hagyja már békén, meg hogy megússza a verést. Apám ekkor boldogan megy el otthonról, ami estig megváltó nyugalmat jelent a számunkra. Aztán következik a borzalom, mert nincs annál rosszabb, mikor az apám részegen jön haza. Hőzöng, beleköt az élő fába is, mert semmi sem tetszik neki. Én meg csak behúzódom apró szobámba és próbálom elengedni a fülem mellett a kiabálását, miközben elhordja anyámat mindennek, s azért imádkozom, hogy minél hamarabb csendesüljön el a vita... - mesélte Betty őszintén. Csodálkozott magán, eddig még senki előtt nem nyílt meg ennyire, főleg nem egy idegen fiú előtt, akit alig ismer. De mivel a fiú kezdettől fogva a bizalmába fogadta és kitárulkozott előtte, Betty úgy érezte, el kell mondania, mi nyomja a lelkét. Eddig Sandyn kívül más nem értette meg és íme, itt volt Chuck, aki hasonló cipőben járt. Valami azt súgta a lánynak, hogy megbízhat benne. Chuck más volt,

mint a többiek. Bettyből pedig csak dőlt a szó és úgy tudta elmesélni élete történetét, hogy nem fojtogatta sírás.

- Apád szokott bántani titeket?

- Volt már rá példa, hogy eljárt a keze. Anyám néha kap tőle egy pofont, ha sokat „akadékoskodik”, de ilyen tényleg csak ritkán van.

- Milyen ritkán? - kérdezte hüledezve Chuck. Hallott már gyenge nőkről, akik nem képesek megvédeni magukat és a családon belüli erőszak áldozataivá válnak. Nem gondolta volna, hogy ennek a szerencsétlen lánynak a családja az apja terrorizálásának van kitéve.

- Úgy háromhavonta egyszer. - Arról nem tett említést, hogy mindez az anyjának köszönhető, nem az apjának. Mert Vera az évek során megtanulta, hol van az a pont, amikor jobban jár, ha csendben marad.

Chuck szemében aggodalom bujkált.

- És téged?

- Engem nem bánt.

- Biztos? - A fiú kételkedett benne, hiszen a legtöbb áldozat annyira fél a zaklatójától, hogy még beszélni sem mer róla. Az elmondottakból Betty apja egy vadállatnak tűnt, aki talán még arra is képes, hogy megfenyítse a lányát. Nem véletlenül volt visszahúzódó teremtés.

- Biztos - felelte magabiztosan. Chuck ezek után sem tűnt túl nyugodtnak, így Betty elmosolyodott. - Nyugi, nincsenek rajtam kék-zöld foltok sehol. Ellenőrizheted, ha akarod.

- Tényleg?

- Ó! - pirult el azonnal Betty miután felfogta, mit mondott valójában. - Nem úgy gondoltam.

- Szívesen ellenőrizném, de nem használom ki a helyzetet, különben többé nem jönnél el velem sehova.

A lánynak majdnem leesett az álla a hízelgő mondat

hallatán. Miért? Máskor is elhívná?

- Ezek szerint nem unalmas a társaságom - állapította meg hangosan. A többiek az osztályban túl egyszerűnek és unalmasnak tartották.

- Inkább kellemes és szórakoztató - felelte Chuck, s az arcán megjelent az a szokásos, kaján vigyor. - Egy ilyen barátságos és szép lánnyal csak jól érezheti magát az ember.

Szép? Én? - lepődött meg Betty. Eddig olyan kevesen találták szépnek. Wandáék állandóan azzal csúfolták, hogy nemcsak szegény és igénytelen, hanem csúnya is. Meg hogy semmi szín alatt nem lennének a helyében. Bettynek éppen ezért nehéz volt elhinnie, hogy benne is vannak fellelhető, pozitív értékek.

- Valami rosszat mondtam? - kapott észbe hirtelen a fiú mikor látta, hogy a lány a gondolataiba merül. Vajon mit képzel róla? Talán nem kellett volna bókolnia. - Ne haragudj, nem akartam tolakodónak tűnni. Most biztosan azt hiszed rólam, hogy...

- Nem, nem! - szakította félbe nagy hirtelenséggel. - Csak... tudod az az igazság... - egy pillanatra megállt, habozott kimondja-e. - Ilyet még nem mondott nekem senki.

- Mit? Hogy szép vagy? Pedig így van.

Döbbent csend telepedett közéjük, csak nézték egymást némán. miközben Betty arca egyre pirosodott. Szégyenében lehajtotta a fejét.

- Köszönöm, hogy segítesz nekem - szólalt meg végül Chuck a könyvre nézve, mely ott hevert előttük az asztalon. Azért nem tette be válltáskájába, mert attól tartott, elszakad a már úgyis foszlásnak indult pántja.

- Köszönöm, hogy meghallgattál. Ugye, nem mondod el senkinek? - pillantott félszegen a fiúra. Vele ellentétben Betty szégyellte a sorsát.

- Kettőnk titka marad. Remélem, lehetünk barátok.

Mindkettőjüknek nagy szükségük volt egy igaz barátra. S mire kijött a pincér a számlával, azt látta, hogy két tenyér csap össze a magasban.

NYOLCADIK FEJEZET

Betty rég érezte magát ilyen jól, mint új osztálytársa társaságában. Nem gondolta volna, hogy kellemes délutánja lesz - szürke kis életében ez ritkaságnak számított. Megengedte Chucknak, hogy hazakísérje. A fiú nem is sejtette, milyen kiváltságos helyzetben van, ő volt az egyedüli, aki előtt nem kellett szégyellnie azt a környéket, ahol lakott. Betty boldogan csukta be a bérlakás ajtaját, mikor az apja kilépett a konyhából és ráemelte sötét tekintetét.

- Hol voltál idáig? - Joe eltekintett a köszönéstől és úgy nézett a lányára, mint akit meg tudna fojtani. Betty meglepetten pislogott.

- A könyvtárban - válaszolta. Váratlanul érte apja kérdése, azelőtt sosem érdekelte, mit csinál délutánonként.

- Ne hazudj nekem Betty! - emelte fel a mutatóujját fenyegetően a férfi.

- Tényleg ott voltam.

- Ilyen sokáig?

A lány nagyot nyelt.

- Olvastam. - Talán kicsit később ért haza a kelleténél, mondjuk háromnegyedórával. Na és? Chuck-kal hamar eljöttek a könyvtárból és nem időztek sokat a kávéházban, úgyhogy akár tovább is olvashatott volna a könyvtárban, gondolta. Ésszerű magyarázatnak tűnt, azonban apja kíváncsiságát nem elégítette ki.

- Ki volt az a fiú?

Úgy érte a kérdés, mintha fejbe kólintották volna. Honnan tudja? Aztán eszébe jutott, hogy apja a konyhából jött ki, s az ablakból rálátni az utcára. Micsoda egy peches véletlen, hogy meglátta őket!

- Az osztálytársam. Egy hete jár az iskolánkba - tette hozzá gyorsan, még mielőtt az apja kételkedne a szavában. Az eddigi osztálytársait látásból ismerte.

- Hadd halljam, merre csavarogtatok?

- A könyvtárban futottunk össze és mivel erre akadt dolga, hát elkísért - felelte Betty, közben érezte, nem tudja féken tartani apja haragját, hogy rá ne zúduljon.

- Miért? Erre lakik?

A lány megrázta a fejét és ez elég volt ahhoz, hogy elszabaduljon a pokol. Az apja megragadta és a falhoz a nyomta.

- Ne hazudj nekem, te buta liba! Mondd, ennyire hülyének nézel? - fröcsögte a képébe. A szájából elviselhetetlen alkoholbűz áradt. Betty meg se bírt szólalni. - Lószart voltál te a könyvtárban! Azért mentél el, hogy együtt lóghassatok, mi?

- Nem! - sikoltotta a lány, fel kellett kelnie saját védelmében. Egyre jobban félt. Elképzelni sem tudta, apja miért nem hisz neki. Azt viszont igen, mi történik akkor, ha nem hisz. Még szerencse, hogy puszi nélkül vált el a fiútól. Azonban még ez sem volt biztosíték arra, hogy cirkusz nélkül megússza a dolgot.

- Nem?! Akkor miért kísért haza? Tudod milyen lányokat szoktak hazakísérni a fiúk? Akiket meg akarnak dugni!

Betty hányni tudott volna apja mocskos szövegétől.

- Chuck nem olyan... - kezdte a magyarázkodást, ő más mint a többiek, azonban a következő pillanatban rájött, hogy feleslegesen jártatja a száját. Apja úgysem érti meg.

- Akkor mit akart tőled?

- Hogy segítsek neki a tanulásban.

- Hahaha... Jó duma! Mindenkinek magának kell tanulnia. Vagy netán van egy csodatölcséred, amivel a fülén keresztül beletöltheted a fejébe a tudást?

A lány nem felelt, reszketett.

- Mi? Nem hallom!

- A... a kötelező olvasmányról volt szó. Azért mentem a könyvtárba, hogy kikölcsönözzem és véletlenül összefutottam Chuck-kal.

- Igen? Akkor mutasd azt a kurva könyvet, hol van?

Betty érezte, ütött az utolsó órája, mikor apja megragadta a táskáját, lefelé fordította és kirázta a tartalmát.

- Melyik az, Betty? - kérdezte gúnyosan mert tudta, egyik se. Most sikerült kelepcébe csalnia a lányát. Olyannyira elragadta az indulat, hogy belemarkolt Betty hajába és a fejét belenyomta a kockakövén heverő tankönyvekbe. - Talán ez?

A lány sem szólni, sem védekezni nem mert. Inkább azon imádkozott, hogy az apja ne sokáig játssza a maga kisded játékait.

- Engedd el, Joe! - szólt Vera erőteljes hangja a folyosó másik végéről. Joe megtorpant, s farkasszemet nézett a feleségével.

- Tudod mit művel a hátunk mögött a lányod? Udvaroltat magának!

- Azt mondtam, engedd el! - Vera hangja határozott és sziklaszilárd volt. A szeme úgy forrt, mint egy anyatigrisé. A tekintete azt sugallta: akár vérre menő harcot vívna a gyermekéért, ha kell. - Hagyd őt békén! Joe elengedte Betty haját ugyan, de kiabálni kezdett.

- Hagyjam békén? Hogy bolondot csináljon belőlünk? Te nem láttad azt a fiút az ablakból, de én igen. Kész férfi,

Vera! Olyan izmai vannak, hogy az csak na... Nem fogom hagyni, hogy a lányomat megrontsa.

- De nem csinált semmit, anya! Csak hazakísért - szólalt meg Betty, mellyel elvetette a sulykot. Az apja mérgesen felé fordult és hirtelen szájon vágta.

- Kuss legyen, most én beszélek, világos?

Betty elhalkult, az arcán leperegtek a könnyek. Vera szíve majd megszakadt érte.

- Ha még egyszer hozzá mersz érni a lányomhoz,]oe én...én olyat teszek, hogy magam is megbánom! - kiáltotta az apró termetű asszony a nála jóval magasabb és erősebb férfinak. A hangja remegett az idegességtől, a lába a félelemtől.

Mindketten féltek Joe-tól, s ezzel a családfő is tisztában volt. Éppen ezért nyert mindig csatát, azt tett ebben a családban, amit akart.

- Igen? És azt nem fogod megbánni, ha a lányodból kurva lesz?

- Betty nem olyan...

- Nem, még nem. Szerinted miért legyeskedik körülötte az a fiú? Ami persze tetszik a kisasszonynak, csak úgy illegette magát mellette séta közben. Láttam!

Mindössze jó volt a kedve, ennyi az egész. De már ezt sem szabad? Betty nem bírta visszatartani zokogását, melyet apja keménysége és igazságtalansága váltott ki belőle. Hüppögése megzavarta szülei veszekedését. Apja ismét mérgesen fordult felé. A lány gyorsan behunyta a szemét, azt hitte kap egy újabb pofont, mikor Joe felemelte a kezét. Ez esetben viszont csak hadonászott vele.

- Sírj csak! Megérdemled! Inkább most sírj, mint miután tejre vágtak.

- Mi történt köztetek, Betty? - kérdezte lágy hangon az anyja.

- Semmi. Csak hazakísért.
- Megfogta a kezedet? - puhatolózott óvatosan Vera.
- Nem.
Joe viszont sokkal erélyesebb és lényegretörőbb volt.
- És a fenekedet? Vagy a melledet?
- Nem!
- Joe, hova gondolsz? - hüledezett az asszony.
- Ne légy prűd, Vera! Miért? Szerinted ebben a korban min jár a srácok esze, ha nem a szexen? A lányok meg szeretik kelletni magukat.
- Nem történt semmi, csak beszélgettünk - ismételte Betty ugyanazt. Nem tehetett mást, hiszen ez volt az igazság. - A kötelező olvasmány pedig azért nincs nálam, mert Chucknak jutott az utolsó kikölcsönözhető példány. Hazafelé arról beszélgettünk, kölcsönadja nekem hétvégenként, így mindketten időben ki tudjuk olvasni.
- Te hiszel neki, Vera? Mert én nem - morogta Joe. Betty elengedte a füle mellett az epés megjegyzést, úgy folytatta.
- Chuck jólelkű fiú, a tanulásnál semmi sem érdekli jobban. Szeretne előrejutni, intézetben lakik, mert árva. Éppen ezért az iskola mellett dolgozik egy építkezésen, erről volt szó hazafelé. Semmi olyat nem tett, ami félreérthető lett volna, esküszöm!
- Ajánlom is! Mert ha megpróbál közeledni feléd, fasírtot csinálok a hátából. És jól jegyezd meg kisasszony, ha bárkinek is szét mered tenni a lábadat, nagyon megkeserülöd! Az én lányomból nem lesz kurva, nem fogja felcsinálni senki.
- Vigyázni fog magára. Igaz, Betty? - szólt közbe Vera, gyermeke némán bólintott. - Jól van. Most pedig menj be a szobádba! -óva intette az anyja. Nem akarta megvárni, hogy Joe újra megüsse.
Betty behúzódott szerény birodalmába, ahol jól kisírta

magát. Nem mert kijönni onnan még vacsorakor sem, úgy lapult odabent, mint egy nyúl, annyira félt az apjától. Vera tálcán vitt be neki két szendvicset, meg egy pohár narancslevet.

- Gondoltam, éhes vagy.

- Köszönöm - mondta lehangoltan és egyből nekilátott a szendvicseknek.

Vera néhány percig nézte, aztán feltette váratlan kérdését.

- Tényleg nem udvarol neked az a fiú?

- Miért nem hisztek nekem? Csak barátok vagyunk... - elcsuklott a hangja, ismét sírás fojtogatta.

- Jól van, én elhiszem - Vera magához ölelte a lányát, egyetlen szeme fényét, s kezét végigsimította selymes haján. - Csak meg akartam bizonyosodni róla, az-e az igazság, amit apáu- nak mondtál.

- Sosem hazudtam nektek. - Mindig igyekezett példásan viselkedni, ő volt a legszófogadóbb gyerek a környéken, olykor mégis kikapott. Ha ezt előre tudja, nem engedi meg Chuck- nak, hogy hazakísérje. Nem gondolta, hogy baj lesz belőle.

- Tudom. Én bízom benned. Egy dologra viszont megkérlek, inkább kerüld azt a fiút, a saját érdekedben. Hidd el nekem, a férfiakkal csak gond van. Több bánatot okoznak, mint örömöt. ígérd meg, hogy nem találkozol többet vele!

- De miért? Chuck nem csinált semmi rosszat! - Nem értette, miért tiltják tőle annyira, mikor nem is ismerik. Áldotta az eszét, amikor úgy döntött, titokban tartja az első bálján történt kalandját. Bele se mert gondolni mit tenne az apja ha kiderülne, hogy a lánya már nem szűz.

- Nem tanultál a délután történtekből? Még jobban magadra akarod haragítani apádat? Legyen eszed, Betty!

KILENCEDIK FEJEZET

Másnap az iskolában Betty szokatlanul csendes volt. A többiek nem sejtették, hogy különös visszahúzódása hátterében családi perpatvar állt. Wandáék korábban piszkálni szokták érte, azonban amióta fény derült James-szel való viszonyára, Wanda leszállt róla. Miután megszűntek az állandó gúnyolódások, marakodások, kötekedések, a lány félelme elszállt és ez azt eredményezte, hogy lassacskán a félszegsége is elmúlt. Többször ment ki a többiekkel az udvarra, aznap azonban ismét bent maradt az osztályteremben. Sandy megbetegedett, úgyhogy nem volt ki noszogassa. Azonban Chuck észrevette Betty szomorúságát.

- Hát te meg miért lógatod az orrod? - kérdezte, miután odahúzott a padja elé egy széket és leült pontosan vele szembe, hogy belenézhessen a szemébe. De nem sikerült, mert a lány tudatosan lehajtotta a fejét.

- Mitől lenne jó kedvem?

- Például, hogy szünet van - érvelt Chuck, holott jól tudta, Betty szerette az órákat. - Nem jössz ki?

Betty megrázta a fejét, majd belenyúlt a táskájába és elővette a tankönyvét a következő órára. Nem véletlenül lapozott bele, azt hitte ezzel Chuckot eltántorítja, azonban a fiú továbbra is ott ült előtte és bámulta őt.

- Nem hagynál végre békén? - mordult rá mérgesen, tőle szokatlan stílusban, melyen maga is meglepődött. Gyorsan visszavett az erős hangsúlyból. - Szeretnék egyedül olvasni.

Immár barátságosabb hangot ütött meg, mégis sikerült elijesztenie a fiút.

- Ahogy gondolod.

Bettynek abban a pillanatban lelkiismeret furdalása támadt, mikor Chuck felállt, arrébb lökte a székét és elkullogott. Nem lett volna szabad így bánnia vele, de nem tehetett mást. Túl nagy volt rajta a nyomás. Egész éjjel az anyja szavai jártak a fejében és rádöbbent, hogy igaza van. Saját érdekében távol kell tartania magát a fiúktól. Azt hitte, sikerült elüldöznie, Chuck azonban nem adta fel. Órák után, amikor elindultak haza az iskolából, valahogy a lány mellé keveredett és nem tudta megállni, hogy ne szólítsa meg.

- Mit szólnál hozzá, ha ennénk valami finomat? Beülhetnénk valamelyik cukrászdába, ismerek egy jó helyet, isteni a krémesük!

- Nem szeretem a krémest - hazudta, holott olyan szívesen evett volna! Az idejét sem tudta, mikor volt utoljára a szájában efféle finomság.

- Kérhetsz mást is.

- Nem vagyok éhes.

- Attól még eljöhetsz velem.

- Minek? - Az villant az agyába, amit az apja mondott az anyjának. „Mit gondolsz, miért kísérte haza?” Igen, miért jön folyton utána? Tulajdonképpen mit akar tőle? A fiúknak ebben a korban csak a szexen jár az eszük. James is olyan kedves volt és nyájas, míg meg nem kapta, amit akart. Aztán felé se nézett.

- Hogy felvidítsalak.

- Köszönöm, ne fáradj vele. Engem senkinek sem kell felvidítania, elvagyok így is - válaszolta ridegen,

távolságtartóan. Chuck alig hitt a fülének. Nem ugyanaz a lány állt előtte, akivel tegnap beült a kávézóba.

- Betty, megbántottalak valamivel? - Felettébb furcsának tűnt a viselkedése.

- Nem. - Sőt!

- Történt azóta valami? - amint Chuck hangosan gondolkodni kezdett, rátapintott a lényegre. - Mi volt otthon, Betty?

- Nem szállnál végre le rólam? - sértődötten rákiáltott, s még mielőtt kipotyogtak volna a könnyei, elszaladt. Chuck hamar utolérte és megragadta a karját.

- Állj meg!

- Hagyj békén! - megpróbálta kiszabadítani magát az erős kezek szorításából, de nem bírta.

- Ezzel nem oldasz meg semmit. Már pedig én addig nem engedlek el, míg ki nem bököd végre, mi bajod van.

- Nem találkozhatok veled, érted? - felelte zokogva.

- Miért?

- Mert az apám megtiltotta. Tegnap látott minket az ablakból. Nem szeretném, ha megverne miattad.

- Bántott téged?

Betty megrázta a fejét, majd lehajtotta. Nem mert a fiú szemébe nézni.

- Kérlek, nézz rám! - Chuck mutatóujjával felemelte az állát. - Bántott téged?

- Nem! De bántani fog, ha...

- Csss! - Chuck ezúttal az ujját azokra a gyönyörű ajkakra tette, melyeket annyira kívánt már... - Valami azt súgja, hogy hazudsz nekem. Miért nem mered elmondani az igazat? Az apád vétke nem a te szégyened.

Chuck megérezte. Nem véletlenül voltak sorstársak.

- Rendben van. Kaptam tó'le egy pofont és a fejemet kis híján beledöngölte a földbe, illetve a folyosónk undorító

kockakövébe. Kellően kielégítettem a kíváncsiságodat? Most boldog vagy?

- Inkább szomorú, mert igazságtalanul bántották azt, akit szeretek.

Betty nem akart hinni a fülének. Hogy érti azt, hogy szereti? Ilyen rövid idő' után? Komolyan gondolja?

- Ne szeress, Chuck!

- Miért?

- Mert engem nem szerethet senki.

- És ha én szeretni akarlak?

- Nem lehet - sóhajtotta. - Különben sem érek annyit, hogy bajba kerülj miattam.

- Dehogynem! Többet érsz, mint gondolnád. És egy napon sokra viszed majd. Ne engedd, hogy az apád teljesen lerombolja az önbizalmadat!

A lány nem értette, miért mondja ezt. Miért aggódik érte? Miért próbálja meg felrázni, kihúzni a depresszióból? Biztatni? Jobb kedvre deríteni? És ami a legfontosabb, miért akarja szeretni? Őt, Betty Spinglert, a szerencsétlen kis senkit, akit az apja terrorizál és megfoszt mindentől, akinek az élet egyet jelent a szenvedéssel, meg a nyomorral... Akit az iskolában kigúnyolnak, lenéznek viseltes ruhái miatt... És piszkálják visszahúzódó magatartása miatt, pedig ő csak egyet szeretne-, túlélni ezt a szörnyűséges gyerekkort, hogy aztán felnőttként megpróbáljon végre kezdeni magával valamit, levetve a korlátokat. Mert most mindenben korlátozva volt... Abban a pillanatban megértette, Chuck miért vágyott annyira a szabadságra. A fiú ezáltal utat mutatott és reményt adott neki, mert Betty elhitte, talán az ő élete is jobbra fordulhat, talán a sors számára is tartogat valamit, valami jót a jövőben, ha elhagyja a szüleit. A tekintetük találkozott és akkor a fiú megcsókolta őt az iskolaudvaron. Bettyt meglepte, lehengerelte, elvarázsolta,

elnémította. Chuck szája finoman érintette az övét, és amikor ajkaik elváltak egymástól, Betty még akkor sem tudott mondani semmit. Tényleg szereti? Annyira vágyott a szeretetre, a megbecsülésre! És valahol a szíve mélyén érezte, hogy ettől a fiútól megkaphatja.

- Nem tehetek róla, de az első pillanatban beléd szerettem, amikor megláttalak - búgta Chuck azon a mély, de bársonyos hangján. A lány szíve nagyot dobbant. - Ha nem szeretnél járni velem, kérlek mondd meg, és ígérem, nem zavarlak többé.

Betty alig hitt a fülének. Chuck szerelmet vallott neki az imént? Fogalma sem volt, mit mondhatna erre, még sosem került ilyen helyzetbe. Azonban azt tudta, amit a szívében érez, az erősebb mindennél. Hát most ő közelítette az ajkát a fiú felé - ez volt a válasza -, aki átölelte és sokkal szenvedélyesebben csókolta, mint az előbb.

TIZEDIK FEJEZET

A fiatalok úgy döntöttek, leginkább a lány kérésére, hogy titokban tartják a kapcsolatukat. Rajtuk kívül egyedül csak Sandy tudott róla, mert a barátnó'je egyedül benne bízott, otthon az anyjának sem mondta el. Nem akarta, hogy Vera az örökös aggodalmával traktálja, félelmet keltsen benne, és elbizonytalanítsa.

- Azért örülök, hogy meggondoltad magad az apácaságot illetően - mosolygott Sandy.

Betty most már másképp látta a világot, a fellegekben járt.

- Nem hittem volna, hogy egyszer azt fogom mondani magamról: boldog vagyok. Pedig az vagyok.

Az élet útjai valóban kifürkészhetetlenek. Most, hogy már ismerte a szerelmet, elképzelni sem tudta hogyan hihette a legboldogabb létnek az apácák életmódját? Vágyott rá, irigyelte őket érte. Milyen szerencse, hogy jött Chuck és a helyes útra terelte. A legmerészebb álmában sem gondolta volna, hogy egyszer őt is szeretni fogja valaki, őszintén, úgy isten igazából. Chuck nagyon illemtudó, kedves, megértő fiú volt, és csodálatosan bánt Bettyvel. A lány majd' elolvadt, mikor kéz a kézben sétáltak az utcán, vagy egymás mellett ültek a padon, s a fiú keze a lány vállán nyugodott. Vagy amikor megcsókolta... Olyan édes volt a csók íze, érzéki a nyelve érintése, lágy a keze simogatása, ahogy hozzáért Betty selymes bőréhez, annak testén különös borzongás futott végig. Megérintette őket a

szerelem, és Chucknak nehezére esett visszafognia magát, őrületesen szerette és kívánta a lányt.

Három hónapja jártak, amikor elmentek piknikezni. Betty otthonról egy délelőttre tudott elszakadni, azt hazudta, Sandyt korrepetálja, de megígérte az anyjának, hogy ebédre hazamegy. Természetesen a szülei nem tudtak a kapcsolatukról és Betty nem is szándékozott elmondani nekik. A titokban szervezett randevúk így még izgalmasabbak és romantikusabbak voltak. Ez a piknik is nagy szervezést igényelt, azonban úgy összeszoktak az elmúlt hónapok alatt, hogy könnyedén vették az akadályokat. Chuck a keresetéből vette meg a szendvicseknek valót, meg pár gyümölcsöt, és saját maga készítette össze a piknikkosarat. Betty szomorúnak érezte magát, amiért otthonról egy üveg szörpöt sem tudott elhozni, különben gyanút fogtak volna, s amúgy sem hiányozhatott a hűtőből semmi. Vera minden adagot, minden darab tojást vagy minden szelet kenyeret pontosan kiszámolt, hogy jusson hó végéig.

- Nem kell szégyenkezned miatta. Szívesen készítettem el a szendvicseket, nem tartott sokáig. Nem egy nagy munka, sokkal könnyebb volt, mint az építkezésen dolgozni.

- Te annyira kedves vagy és megértő, hogy szinte el sem hiszem. Attól félek, ez csak álom és egyik reggel arra ébredek...

- Pszt! - mutatóujját ismét rátette a lány ajkára, ahogy szokta. - Ne gondolj ilyesmire. Én itt vagyok neked és kész.

- Elképzelni sem tudod, mennyire örülök annak, hogy végre akad valaki, akiben bízhatok.

- A sors nem véletlenül hozott össze minket. Kinek kellene egy intézetes gyerek? Amint a lányok meghallották, úgy néztek rám, mintha leprás lennék és kerültek, ahogy

tudtak. Nem úgy, mint te - vallotta be őszintén a fiú. Mindkettejüket lenézték a származásuk miatt, holott nem tehettek róla. Olyan jó volt, hogy többek között ezt is meg tudták beszélni egymással és ami a legfontosabb, ők értették meg a legjobban egymást, hiszen a saját bőrükön tapasztalták meg az élet kegyetlenségét. Chuck mélyen belenézett Betty szemébe.

- Ne aggódj, nem foglak elhagyni. Addig leszek melletted, míg el nem zavarsz. Szeretlek, Betty.

- Én is szeretlek.

Az ajkuk közeledett a másikéhoz és forró csókba torkollott. Chuck közben a szerelme hátát simogatta, majd a keze előre tévedt, ügyesen benyúlta a lány pólója alá és megérintette a mellét. Betty meghökkent. Egy darabig engedte, hogy a kebleit simogassa, de amikor kedvese le akarta venni róla a ruháját, azt már nem.

- Ne! Nem akarom.

- Szeretlek, Betty... És nagyon kívánlak... - súgta a fülébe a fiú, majd ismét csókkal tapasztotta be a száját. Magához szorította, s ekkor a lány kibontakozott a szenvedélyes ölelésből.

- Inkább hagyjuk abba, Chuck.

- Miért? - belenézett riadt szemébe, s az arcából kisimított egy rakoncátlan hajtincset. - Nem kell félned. Gyengéd leszek és óvatos.

- Akkor se! - felelte Betty mérgesen.

Chuck nem tudta elképzelni, miért tiltakozik annyira. Hónapok óta „visszafogta" magát, megpróbálta elnyomni a vágyát, de most úgy érezte, nem bírja tovább.

- Nem értem, mi a baj. Szeretjük egymást és te is kívánsz engem, ne tagadd!

- Nem szeretném, Chuck.

- Mikor szeretnéd? Három hónapja csak kerülgetjük a

témát. Nem bírom tovább, Betty. Minden porcikám téged kíván.

- Várjunk még!

- Képtelen vagyok tovább várni. Nagyon jó lesz, meglátod.

Afelől nem volt kétsége. De mi lesz a szex után?

Chuck miután látta, hogy a szerelme visszakozik, letört a lelkesedése.

- Nem bízol bennem?

- De igen.

Nagy kő esett le a fiú szívéről. Ismét felcsillant a szeme.

- Hát akkor?

- Nem vagyok szűz, Chuck - végre kimondta, ami a lelkét nyomta. Eddig mindent meg tudott beszélni a kedvesével, és remélte, ezúttal is meg fogja érteni.

- Az nem baj! - vágta rá egyből, azután kezdett el gondolkodni. Vagy mégis? - Hogyhogy? Azt hittem, érintetlen vagy. Ugye nem az apád becstelenített meg?

- Nem, nem. Két évvel ezelőtt volt egy fiú a végzősök között, aki kihasználta a naivságomat. Jamesnek hívták és csak azt akarta...

- Én nem csak azt akarom, Betty. Erre nem jöttél még rá? Én téged akarlak. Szeretlek.

Újra megcsókolta és onnantól kezdve már nem volt visszaút. Csókolta, simogatta, majd hátradöntötte a fűre leterített pléden. Az események felgyorsultak: hip-hop lekerült a lányról a melltartó, és amikor kedvese a rövidnadrágjától kezdte megszabadítani, megállította a kezét.

- Inkább ne! Nem szeretnék terhes lenni. - Eszébe jutott az a gyötrelmes hónap, mikor késett a menzesze és nőgyógyászhoz kellett mennie. Akkor egy hajszálon múlt a dolog. Azt a stresszt az ellenségének sem kívánta volna.

- Nem leszel az. Van nálam óvszer.

Ez volt Betty utolsó ellenállása. Visszahanyatlott a plédre, Chuck pedig megszabadította a többi felesleges ruhadarabtól is, hogy aztán átadhassák magukat a szerelemnek. A nap gyönyörűen sütött, melegítette a két meztelen testet, mely összetapadt a másikéval. Ott szeretkeztek egymással a természet lágy ölén, és amikor feljutottak a csúcsra, kiáltásukat elnyelték a tisztást körbeölelő fák lombjai.

Még soha nem érezte magát olyan jól, mint Chuck karjaiban. Amint lehetett, mindig együtt lógtak, Betty valami mondvacsinált ürüggyel minden nap „elillant" otthonról egy-két órára vagy később érkezett haza a könyvtárra hivatkozva. Amint közeledtek az iskolai számonkérők, azt hazudta, Sandyvel tanul, mialatt a szerelmével volt. Aztán amikor hazaért, a szobájában folytatta a tanulást, és a szülei látván a szorgalmát, nem sejtettek semmit. Olykor megfordult a fejében, hogy az anyját be kellene avatnia a titkába, azonban mikor lehetőség adódott rá, hogy négyszemközt beszéljen vele, inába szállt a bátorsága. Félt az otthoni konfliktustól, főleg így, az érettségi vizsga előtt. Majd ha befejezte az iskolát. Úgysem titkolhatják a kapcsolatukat életük végéig, azt azonban már eldöntötték, hogy életük végéig együtt maradnak. Chucknak rengeteg terve volt a jövőre nézve, amit meg akart valósítani. Bettynek is meg voltak a maga tervei, azzal a különbséggel, hogy azok sosem válhatnak valóra.

Kitűnőre érettségizett, szeretett volna egyetemre menni, de nem lehetett. A családja képtelen lett volna finanszírozni, és hogy az anyjának segítsen, még a nyáron elment dolgozni. Ahogy kézhez kapta kiváló bizonyítványát, másnap már kezdett is pénztárosként az

egyik bevásárlóközpontban. Chucknak nem lettek olyan jók az eredményei, ő különben sem akart tovább tanulni. Még több munkát vállalt az építkezésen, és az eddig megtakarított pénze elég volt arra, hogy kivegyen egy albérletet. Az előleget, melyet a tulajdonos kért, gond nélkül kifizette, és a beköltözése egy napra esett Betty első munkanapjával. Amikor elment elé az áruházba, a lány boldogan ugrott a nyakába, majd közösen nézték meg a fiú otthonát. Egyszerű kis szoba-konyha volt, ami Chucknak a mennyországot jelentette, mert végre teljesült az álma: a saját lábára állt.

- Mire készülsz? - kérdezte csodálkozva Betty, mikor kedvese a konyhából egy üveg pezsgővel tért vissza. A másik kezében két poharat lógatott, melyeket egy ügyes mozdulattal megfordítva az ujjai között a talpukra állított.

- Van okunk az ünneplésre és úgy gondoltam, meg kell adni a módját - vigyorgott a maga megszokott, édes, elbűvölő stílusában és máris habosan fröccsent az ital a poharakba.

- Ó, mennyire igazad van! - A lány majd elámult ezen a fiún, akit annyira szeretett. Eszébe se jutott volna ilyesmi, az életében kevés volt az az esemény, amit meg lehetett ünnepelni. Azelőtt csak a filmekben látta, hogyan koccintanak a párok valamilyen jeles alkalomra. Egy biztos, ez a mai emlékezetes marad mindkettőjük számára. Mialatt belekortyolt a pezsgőbe, arra gondolt, milyen csodálatos ember ez a Chuck. Micsoda romantikus hangulatot varázsolt elé egy szempillantás alatt.

- Mostantól szabad vagyok! Meg őrülten szerelmes... - mondta Chuck, majd átölelte választottját, és szenvedélyesen csókolgatni kezdte, ahol érte. Aztán egyre jobban belelendült, elkezdte kigombolni Betty blúzát, aki megállította a kezét.

- Ne, most nem lehet. Haza kell mennem.

- Pedig úgy örülnék, ha maradnál.

- Tudom - lesütötte a szemét. Mindketten tudták, hogy legszívesebben maradna. Azonban eszébe jutott az anyja, aki otthon várja és izgul érte. Első nap az első munkahelyen, ez az állás sokat jelentett nélkülöző családjának. - Inkább hazamegyek és megnyugtatom az anyukámat, hogy minden rendben ment ma.

- Nem akarsz bemutatni neki? - Betty ettől rettegett hónapok óta. A tekintete bizonytalanságot és félelmet sugallt. - Nem bujkálhatunk örökké. Előbb-utóbb meg kell ismernem a szüleidet.

Azt kívánta, bárcsak sosem kerülne rá sor.

- Az nem fog olyan könnyen menni. Apám kitekeri a nyakadat.

- Csak nem? Főleg ha látja, hogy komolyak a szándékaim. Elvégre nem vagy már kislány.

- Komolyak? Szerinted elhinné? Az én apám? Ki van zárva.

- Akkor majd elhiszi, ha megkérem tőle a kezedet.

- Micsoda?! - Chuck válasza úgy érte, mint a villámcsapás. Még mindig nem akarta elhinni, hogy ennyire szeretheti őt valaki, Betty Spinglert, a kis senkit.

- Nem szeretnél a feleségem lenni? - Chuckot meg kedvese reagálása ejtette gondolkodóba.

- Minden vágyam... Sajnos nem ilyen egyszerű a dolog - sóhajtotta, miközben könnyek szöktek a szemébe.

Chuck gyengéden a vállára tette a kezét.

- Betty, szeretjük egymást és ez a lényeg. Más nem számít. Ne törődj az apáddal és ne félj tőle. Majd én megvédelek, ha kell.

- Azt sem tudja, hogy van egy udvarlóm. Ha egyből azzal állsz oda...

- Nyugi, nem rontok ajtóstul a házba, ahogy mondani szokás. Csak mindent szépen sorjában. Kezdetnek megelégszem azzal, ha hozzám költözöl.

Összeköltözés? Házasság? Család? Mindezt vele szeretné megvalósítani? Belenézett a fiú szemébe, s határtalan boldogságot érzett a szívében. Könnybe lábadt a szeme, mert tudta: csodálatos ajándékot kapott a sorstól Chuck személyében. Megtalálta az igazit! Mások hosszú évekig keresgélnek, neki meg szinte az ölébe pottyant, de megérdemelte ezt a korán jött boldogságot. Kislány kora óta a házasságról álmodozott, hogy egyszer férjhez megy gyönyörű, buggyos ujjú ruhában, hatalmas fodros szoknyában, hosszú uszállyal, amit a koszorúslányok visznek majd utána... Azt meg álmában sem remélte, hogy ilyen fiatalon. Chuck Ronden csodálatos fiú, nála jobb férjet keresve sem találhatott volna. Nem véletlenül érezte azt a bizsergést, mely végigsöpört teste minden egyes porcikáján, amikor a fiú belépett az osztályterembe és először megpillantotta.

- Együtt él... élnél velem? - kérdezte csodálkozva Betty.

- Nem szeretnéd?

- Tudod nagyon jól, hogy legszívesebben már holnap elhoznám a bőröndömet otthonról. De nem lehet. Ott vannak a szüleim. Az apám nem biztos, hogy örülne neki.

Ebből a „nem lehet” -ből Chucknak kezdett elege lenni.

- Itt nem az apád a lényeg, hanem te meg én. Közénk senki nem gördíthet akadályt.

- Inkább várjunk még vele. Ez nekem túl gyors - válaszolta Betty félénken.

- Sejtettem - sóhajtotta Chuck búslakodva. Szerette volna felgyorsítani az eseményeket, pörgetni az idő kerekét, hiszen minél előbb maga mellett akarta tudni a lányt, akit annyira szeretett. Amióta az eszét tudta, saját otthonra

vágyott, amit Bettyvel valóra válthatna. Lakhelye már volt, azonban egyedül lakni egy albérletben, az még nem az igazi. - Tudok várni, ha kell. Csak kérlek, ne várass sokáig.

Betty szíve szerint már ma hozzáment volna, egyedül a félelme miatt nem tette meg.

- Azért nem kértem meg a kezedet, mert nem akartalak megijeszteni. Holott már fontolgatom egy ideje. De ami késik, az nem múlik.

Mással a lány helyében valószínűleg madarat lehetett volna fogatni, azonban Betty nem tudott tiszta szívből örülni. Rettegett attól a pillanattól, amikor Chuck odaáll az apja elé. Különben meg éppen most hagyja ott az anyját az apjával, amikor segíthetne rajta? Viszonozhatná azt a sok-sok igyekezetét, áldozatot, amit Vera azért tett, hogy felnevelje. Hálás volt az anyjának, hiszen őérte robotolt reggeltől estig, nem a férjéért. Verának ő volt a reménysége és egyetlen boldogsága. Úgy döntött, nem hagyja otthon az anyját egyedül a bajban. Egyelőre nem. Chucknak meg kell értenie. És a fiú meg is értette.

De azt már nem értette meg, ami egy hónap múlva történt. Betty megkapta első fizetését és boldogan vitte haza az anyjának, hogy odaadja neki az utolsó centig. Lám, megérték ezt is: Betty megkönnyíti a család terheit, amit az asszony egyedül hordott a hátán. Kevéske fizetése hatalmas összegnek számított Spingleréknél. Illetve számított volna, ha nem jelenik meg a konyhában az apja. Verának felettébb gyanús volt, hogy aznap Joe nem a szokott törzshelyén kezdte a napot. Nem véletlenül. Tudta, hogy a lánya fizetést kap, néhány nappal előbb, mint Vera és izgatottan várta a hazatértét. Amikor Betty a konyhában letette az asztalra, Vera könnyekig hatódva megszámolta, meglepte lánya jósága, először el sem akarta fogadni.

- Nyugodtan tedd el, anya - mosolygott Betty.

- Nem veszel inkább magadnak belőle valamit? - Bettynek már a száján volt, hogy egy keveset félre tett egy új ruhára, másra nem vágyott. Apja erőteljes hangja viszont megrémisztette, amint megszólalt a háta mögött.

- Minek? Elégedjen meg annyival, ami van. Vera, add ide azt a pénzt! - Joe nem kérte, hanem követelte.

Az asszony megmerevedett.

- Minek? Hogy elidd?

- Azt mondtam, add ide! - ismételte Joe idegesebben, mint az előbb, s ez nála rosszat jelentett. Nagyon rosszat...

- Ez Betty első keresete - lobogtatta meg az asszony a bankjegyeket a férfi előtt. - Azt szeretné, ha a kosztra, meg a rezsire menne. Kifizethetném belőle az elmaradt villanyszámlát.

- Jobb helyen lesz az nálam. Megforgatom a pénzt és a következő hónapban a dupláját adom vissza, ígérem.

Vera tudta, nem hagyhatja magát. Bármi lesz is, megvédi ezt a pénzt, ha már a lánya ilyen nemes gesztussal rábízta. Igaz, alig egy perce. Nem fogja kiengedni a kezei közül, Joe csináljon vele, amit akar.

- Már ismerjük az ígéreteidet. Tele van velük a padlás!

- Nem mondom még egyszer, Vera! - Joe-nak kezdett elfogyni a türelme.

Betty tágra nyílt szemekkel figyelte a szülei közt zajló jelenetet, és hátrálni kezdett, egyenesen az ajtó felé. Érezte, ebből nagy baj fog kerekedni, mint mindig, amikor az anyja ellenállt.

Csak az volt a kérdés, meddig bírja tartani magát. Az első pofonig?

Vera csak állt ott és gyűlölködve bámulta a férjét. Istenem, eddig mennyi pénzt vett már el tőlük, mennyi mindentől fosztotta meg őket...

Joe közelebb lépett hozzá és kinyújtotta a kezét.

- Kérem szépen!

Kérem szépen? Ez a szó ritkán szerepelt a szótárában. Vera mély levegőt vett, összeszedte a bátorságát. Történjék, aminek történnie kell.

- Már pedig én nem adom oda - felelte büszkén, gőgösen, határozottan.

- Hogy merészelsz ellent mondani nekem, mi?

Joe hirtelen haragra gerjedt és elkapta az asszony haját.

- Á, ez fáj! - sikoltotta Vera. Nem kellett sok hozzá, hogy kipotyogjanak a könnyei, azonban az utolsó pillanatban sikerült visszatartania őket. Arra gondolt, erősnek kell lennie, most az egyszer nem törhet meg. Azért is megmutatja!

- Ebben a családban én vagyok a családfő, úgyhogy én parancsolok, világos? - A családfő és nem családfenntartó...

Vera tudta: ahhoz gyenge, hogy megüsse semmirekellő férjét. Azonnal elkapná a kezét. Azonban másképp is lehet fájdalmat okozni a férfinak, aki úgy vicsorgott rá, mint egy veszett kutya. Meg kell alázni, ahogy ő tette velük hosszú éveken át. És abban a pillanatban, mikor elkapta a tekintetét, az asszony támadásba lendült: szembe köpte.

- Mi a franc... - Joe alig kapott szikrát, mikor az arcáról letörölte a köpetet. - Hülye liba!

Onnantól kezdve nem volt megállás, elszabadultak az indulatok. Nekiesett a feleségének, ököllel ütötte, ahol érte. Vera gyorsan az arca elé emelte a kezét, megpróbált védekezni, de hiába. Férje erős ökle újra meg újra lecsapott. Ráadásul még a hasába is belerúgott.

- Ne apa! Ne bántsd! - kiáltotta Betty. Ha előre tudja, hogy ekkora veszekedést szül szerény keresete, el se megy dolgozni.

- Szaladj, Betty! Menj el! - sikította Vera zokogva. A lány viszont mozdulatlan maradt. - Nem hallod? Menj már!

Vera nem akarta, hogy a lánya végignézze, az apja hogyan veri el imádott édesanyját. Betty meg egyszerűen nem tudott szemet hunyni felette. Más valószínűleg elszaladt volna, hogy mentse a saját bőrét, Betty viszont nem bírta otthagyni az anyját ennek a vadállatnak a karmai között.

Vera egyedül az arcát takarta, semmi mást. A hasában érzett egy erőteljes rúgást, melynek következtében összerogyott. Alig kapott levegőt, a gyomra összerándult és mintha a belső szervei is összerándultak volna, úgy mart bele a kín elviselhetetlen érzése... Aztán a fájdalom tompulni kezdett, a rúgás helyét még érezte a hasán, amikor egyszer csak azt vette észre, hogy megszűntek az ütések. Joe abbahagyta? Vége a verésnek? Kíváncsian emelte fel a tekintetét, azonban amit akkor látott, álmában sem gondolta volna. Betty hátulról ráugrott az apjára, az egyik kezével belekapaszkodott Joe hajába, a másikkal meg ütlegelte, ahogy bírta.

- Szállj le rólam, te ribanc! - üvöltötte Joe, mint egy sakál, miközben Bettyvel a hátán jajveszékelve forgott a konyhában.

- Nem engedem, hogy bántsd az anyámat!

Betty fejében megfordult, belekap az apja szemébe, azonban nem akart maradandó sérülést okozni, ezért a homlokát karmolta. Gyűlölte az apját, mégsem szeretett volna ártani neki, csak ártalmatlanná tenni. Joe viszont nem válogatott az eszközökben. Rájött, hogy a lányától másképp nem szabadulhat, csak ha nekimegy a falnak. S mivel Betty elszalasztottá a lehetőséget, mellyel igazán ártott volna a férfinak, erőviszonyokban sokkal gyengébb volt, így kiszolgáltatottá vált apja bosszújának. A gerincén végigfutott a fájdalom és a rémület, mikor az apja hátramenetbe nekirontott a falnak. A lány ijedtében

elengedte Joe nyakát, ezáltal elvesztette az egyensúlyát és akkorát esett a fekete-fehér kockakőre, mintha egy emeletnyit zuhant volna.

- Uramisten... - kapott a szája elé Vera. Sok mindent el tudott képzelni a férjéről, de hogy ilyen brutálissá és könyörtelenné váljon, azt nem. Ha nem a saját szemével látta volna, el sem hiszi. Azonban kénytelen volt elhinni. Betty ott feküdt a kövön és nem mozdult. Valószínűleg a fejét is beütötte, nem csak a hátát. Ehhez képest semmiség volt az a verés, amit az asszony kapott.

- Ostoba liba! - Joe nem elégedett meg ennyivel, ismét lendült a keze.

- Ne! Lehet, hogy eltört a gerince - mondta rémülten Vera, s bár minden porcikája fájt, erőt vett magán és odakúszott a lányához.

Joe most mérte csak fel igazán tettének súlyát. Felesége szavai megrémítették.

- Betty... kislányom... - Vera fölé hajolt, először nem mert hozzányúlni, mert ha mégis bekövetkezett amitől rettegett... Valahol azt hallotta, a gerincsérültet nem szabad mozgatni. De az arca, ahhoz hozzáérhet. Remegő kézzel simított végig lánya fehér bőrén. Milyen selymes volt, annak ellenére, hogy nem használt semmilyen krémet!

- Kelj fel! Nyisd ki a szemed...

A lány nem reagált semmire. Egy örökkévalóságnak tűnt az a perc, míg némán bámulták őt.

- Mit tettél vele? - soha nem érzett gyűlölettel fordult Vera a férjéhez.

- Vera, én... sajnálom... nem akartam... - dadogott Joe, azonban az asszonyt nem érdekelte.

- Megölted - suttogta alig hallhatóan, majd a kezébe temette az arcát és keserves zokogásba kezdett.

- Nem! - rémült meg Joe. - Csak elájult. Betty, soha többé

nem emelek kezet rád, esküszöm, csak ébredj fel! - Joe életében először könyörgött a lányának. Ha valóban meghalt, akkor neki is vége. Jobban teszi, ha keres magának egy kötelet.

- Kislányom... drága kislányom... - zokogta keservesen Vera, majd egyszer csak felállt a kőről. Azt hitte, összecsuklik a Iába, de sikerült talpon maradnia.

- Hová mész? - nézett rá értetlenül a férje.

- Hívom a rendőrséget.

A félelem úgy hatolt a férfiba, mintha egy tőrt döftek volna belé.

- Nem hívsz te senkit! - Nem engedheti. Előbb gondolkodnia kell, mit tegyen. Azonban a szíve mélyén tudta, ezt nem úszhatja meg.

- Miért? Mit fogsz csinálni velem? Engem is elintézel, mint a lányomat? - ripakodott rá az asszony.

Joe váratlanul térdre rogyott előtte.

- Bocsáss meg nekem, Vera! Nem tudom mi történt velem... Azt az asszony sem tudta. Az előbb jól elverte, most meg könyörög neki. Normális? Normális ember nem töri el a lánya gerincét.

- Börtönben fogsz megrohadni ezért - fröcsögte a képébe, mialatt gyereke élettelennek tűnő teste felé mutatott.

Joe reményt vesztve nézett a lánya felé, s felderült az arca.

- Kinyitotta a szemét! - kiáltotta.

- Micsoda? - Mikor Vera is odapillantott, gyereke a fejét forgatta. Az arcára volt írva, hogy fájdalmai vannak, de élt. Élt! - Betty! Drágaságom!

Az asszony egyből abbahagyta férje szidalmazását, és odarohant, hogy megölelje és megcsókolja gyermekét. Már azt hitte, örökre elvesztette.

- Ugye mondtam, hogy csak elájult - ezúttal Joe lelkéről

nagy teher esett le.

- Meg tudod mozdítani a karodat? Vagy a lábadat? - kérdezte aggódva Vera.

Betty értetlenül nézett rá. Megmozdította mindkettőt. Közben összeszorította a fogát ugyan, de megtette. Meg bírta csinálni!

Már csak egy dolog volt hátra, hogy a szülők félelme végleg elszánjon.

- Fel tudsz állni?

- Biztos - vágta rá egyből a lány. Megpróbálta, de abban a pillanatban visszahanyatlott a hideg kőre. - Azt hiszem, segítségre lesz szükségem.

Vera kinyújtotta a kezét, Betty belekapaszkodott, Joe is egyből odaugrott mellé, hogy felsegítse.

- Nos?

Elengedték a karját. Betty megállt a saját lábán.

- Minden rendben? Tudsz menni is? - aggódott joe. Nem csak a lányát, a saját bőrét is féltette.

Betty lépett egyet.

- Fáj, de megy.

- Hú, a frászt hoztad ránk! - mondta az apja.

Nagy kő esett le a szülők szívéről. Vera összekulcsolta a kezét és az égre emelte a tekintetét.

- Kész csoda! Köszönöm istenem, köszönöm! - könnyei ismét potyogtak. Majd örömében magához ölelte a lányát és ott csókolta, ahol érte.

Attól a naptól kezdve a Spingler családban minden megváltozott. Joe nem ment el inni, s legalább százszor bocsánatot kért a lányoktól, amiért azt a szörnyűséget művelte velük. Eddig nem gondolkodott, felelőtlen volt... Ha Vera hasát máshogy találja el, az asszonynak könnyen lehetett volna belső vérzése. És ha eltöri Betty gerincét? Ha a lánya egész életére tolószékbe kényszerül? Azt sosem

bocsátotta volna meg magának. Verának egész este könyörgött, hogy ne menjen el a rendőrségre, és az asszony ultimátumot adott neki: egy hét haladékot kapott arra, hogy csodát tegyen és megváltozzon. Másnap Joe elment munkát keresni. Nem volt nehéz, hiszen nyár lévén segédmunkásokat állandóan kerestek az építkezésekre. Betty adta neki a tippet.

- Anya, gondolod, hogy meg fog változni? - kérdezte, miután az apja kilépett az ajtón.

- Nem. De azért kaphat egy utolsó esélyt - felelte őszintén az asszony, holott Joe már rengeteg utolsó esélyt játszott el nála.

Ez az eset viszont más volt. Vera eldöntötte, hogy ez lesz a legeslegutolsó. Joe reggel elment és délután úgy érkezett haza, mint akit kicseréltek: józanul, széles mosollyal az arcán, két hatalmas virágcsokorral a kezében.

- Megfogadtam a tanácsodat, Betty. Elmentem az építkezési csoportvezetőhöz. Felvettek. Holnap kezdek.

A család hölgytagjai úgy néztek egymásra, mintha Joe azt mondta volna, nyert a lottón.

- Szeretném nektek megköszönni, hogy eddig elviseltetek és kitartottatok mellettem - folytatta Joe, majd átnyújtotta a csokrokat.

- Honnan volt pénzed virágra? - Vera gyanúját nem tudta elültetni. Az asszony azt hitte, ez csak egy elterelő művelet, a férje egy ideig kedveskedni fog, hogy ne jelentse fel őt, aztán visszatér minden a régi a kerékvágásba. De a foltok később is látszanak, akár egy hónap múlva is kérhet látleletet a sérüléseiről. Joe viszont néhány hétnél tovább képtelen lenne színészkedni.

- Kölcsönkértem. Fizetés után megadom.

Vera szúrós szemekkel pásztázta az arcát. Nem tudta eldönteni, higgyen-e neki vagy sem. Biztos nem ült be a

törzshelyére? Nem pókeren nyerte?

- Már ha kihúzod egy hónapig - jegyezte meg savanyúan. A virágot belehelyezte abba a vázába, amit úgy kellett élőhalásznia a sok kacat közül. Idejét sem tudta annak, mikor kapott utoljára virágot a férjétől. Örült a rózsacsokornak, de nem ilyen áron szerette volna...

- Még tovább is. Majd meglátjátok - mondta a férfi lelkesen.

Másnap valóban korán kelt és elment dolgozni. Rég elszokott a fizikai munkától, hulla fáradtan jött haza, megvacsorázott és bedőlt az ágyba. Végre volt egy nyugodt napjuk, nem kellett tartaniuk semmitől.

Betty otthon annyit mondott az anyjának, elmegy sétálni, mialatt Chuckkal találkozott. Olyan jólesett neki, hogy a fiú csókkal várta a parkban. Amikor magához ölelte, a lány felszisszent.

- Mi a baj?

- Á, semmiség! Csak fáj a hátam. Este hanyatt estem a fürdőszobában - hazudta.

Anyjával sokat beszélgettek és Betty megígérte, hogy nem mondja el senkinek a történteket. Mindig azt tette, amit az anyja mondott neki. Meggyőzte, így lesz a legjobb. Nem szabad, hogy a szájára vegyen minket a város - mondogatta folyton, ezért nem derültek ki a verések, ügyesen takargatták a foltjaikat. Volt elég szégyellnivalójuk így is, ahol laktak és ahogy éltek: nyomorban, kilátástalanságban. Betty nem is akart panaszkodni senkinek, úgysem értették meg. Az iskolában eleget csúfolták viseltes ruhái miatt, az meg sem fordult a fejében, ha tudnák hogy családi erőszak szenvedő alanyává vált, akkor megsajnálnák és békén hagynák. Az iskolában gyűjtött tapasztalatok alapján viszont arra a következtetésre jutott, anyjának igaza van, nem szabad

kiteregetni a család szennyesét, különben még jobban lenéznék őt. Az új munkahelyén pedig a pénztárban nem sok ideje maradt beszélgetni. Sandyt felvették az egyetemre, a nyáron elutazott a családjával Európába, meglátogatni az Angliában és Franciaországban élő rokonait. A szülei ősszel szándékoztak visszatérni az Államokba, mikor kezdődik az egyetem. Úgyhogy Bettynek csak Chuck maradt, akire számíthatott. De nem is vágyott többre azon kívül, hogy otthon helyre álljon a béke.

- Ó, szegénykém! - mondta együtt érzően Chuck és óvatosan simogatni kezdte a lány hátát.

Bettynek lelkiismeret furdalása támadt, amiért hazudott a fiúnak, de így lesz a legjobb mindenkinek. Az apja egy hetet kapott az anyjától, hogy gyökeresen megváltozzon és jó útra térjen. Ez volt a legeslegutolsó esélye.

Július vége több mindenben nagy változást hozott. Joe kibírta az építkezésen a munkát, és hosszú évek óta először, végre fizetést kapott. Vera már reggel figyelmeztette, ha első útja valamelyik bárba vagy klubba vezet, azonnal kiteszi a szűrét.

- Megváltoztam, Vera. Annak az időszaknak vége. Örökre. A fizetését hazahozta az utolsó centig és odaadta a feleségének.

- Tessék, költsd amire akarod - mondta, mikor letette az asztalra az asszony elé.

Vera nem akart hinni a szemének. Egymás után kétszer megszámolta, valóban annyi pénz hevert előtte, amit fizetésként ígértek neki. Betty is a konyhában tartózkodott, éppen teát főzött magának, mikor Joe felé fordult.

- Mostantól kezdve nem kell leadnod a keresetedet, majd mi anyáddal kifizetjük a rezsit meg a tartozásainkat. Tedd félre vagy vegyél magadnak azt, amit szeretnél.

Bettyvel megfordult a világ. Helyreállt a családi béke és

mintha minden jóra fordult volna. Ott volt Chuck, aki nagyon szerette és mihamarabb feleségül akarta venni. Betty elérkezettnek látta az időt, hogy végre bemutassa szerelmét a szüleinek. Mivel eddig soha nem tapasztalt nyugalom volt a családban, ennél megfelelőbb időpontot nem találhatott volna.

- Anya, apa... Vendéget hoztam! - állított haza egyik este nem sokkal azután, hogy az apja hazaért a munkából. Éppen vacsorához készülődtek, már meg volt terítve, az étel meg ott melegedett a tűzhelyen. Joe az asztalnál ült, sportújságot lapozgatott. Nem volt ideje meccset nézni, amióta keményen dolgozott, így követte az eseményeket.

- Igen? Sandyt? - először Vera jött ki lelkesen a konyhából, s amikor megpillantotta a fiatalembert Betty oldalán, ledermedt.

- Nem, anya.

Joe felnézett az újságjából és az ajtó nyílásában meglátta a fiatal párt. Lassan kezdett felemelkedni a székről, az ízületei fájtak a nehéz munkától és egyből földbe gyökerezett a lába amint észrevette, hogy egymás kezét fogják. A Betty arcán megjelenő mosoly leírhatatlan volt.

- Ő Chuck Ronden. A barátom. - Hosszú hónapok óta rettegett ettől a pillanattól, azonban most nem érzett félelmet.

- Vagy úgy! - Vera hirtelen izgatott lett, megvakarta a haja tövét hátul, a nyakánál. Ezt akkor szokta, amikor zavarában nem tudta mit tegyen, vagy mit mondjon.

- Örülök, hogy megismerhetem Mrs. Spingler - Chuck udvariasan kezet nyújtott, ahogy kell.

- Ó! - pirult el Vera. - Én is...- kissé remegve nyújtotta az övét. Nem gondolta volna, hogy egyszer a lánya váratlanul hazaállít az udvarlójával. Pedig számítania kellett volna rá, hiszen Betty befejezte az iskolát, önálló dolgozó nő lett

belőle. De olyan kislány volt még, s az asszony titkon azt remélte, egyelőre nem akar férjhez menni.

- A barátod? - kérdezte Joe. - Akkor jöjjön beljebb, fiatalember!

Joe kedvesen fogadta a fiút, kezet ráztak, és készségesen felajánlotta, vacsorázzon velük. Betty azelőtt rettegett ettől a találkozástól, de amióta apja megváltozott, nem tartott tőle. Együtt ettek az asztalnál, amelyre álmában sem gondolta volna, hogy sor kerül. Valóban úgy néztek ki, mint egy rendes család. Addigra Betty elfelejtette és megbocsátotta apja minden bűnét. Vera is szemet hunyt a legutóbbi eset felett, Chuck viszont észrevette az árulkodó jeleket Verán és rákérdezett.

- Mi történt az arcával?

- Á, erre gondol? - mutatott a jobb szeme alatt lévő, gyógyuló foltra. - Megbotlottam porszívózás közben a zsinórban és elestem. Semmiség az egész! Néhány hét és nyoma sem lesz - felelte szórakozottan Vera, Chuckot viszont nem lehetett félrevezetni. Nagyot kellett nyelnie, nehogy olyasmit mondjon, amivel tönkreteheti ezt az estét.

- Kérsz még egy kis húst? - ajánlgatta Betty a finom fogást, s a fiú nem tudta eldönteni, témaelterelésnek szánta-e vagy sem.

- Nem, köszönöm - utasította vissza. Azokban a percekben nehezére esett az udvariasság.

- Ahogy gondolod - felelte vállrándítva a lány.

- Szóval „szakmabeliek” vagyunk. Te melyik építkezésen dolgozol? - szólalt meg Joe, majd a munkáról társalogtak tovább.

Betty a fellegekben járt a boldogságtól, mert úgy vette észre, a szüleinek nincs ellenvetése a szerelmét illetően. Végre nem kell titkolózniuk tovább, és nem kell idegeskedniük, hogy lebuknak. Az események láncolata jó

fordulatot vett, apja bárcsak hamarabb kijózanodott volna! Amikor kikísérte a fiút, a tekintetében észrevette a szomorúságot.

- Ne stresszelj! Tökéletes voltál. Szerintem megkedveltek.

- Nem stresszelek.

Betty boldogan ugrott a nyakába, hogy megcsókolja. Chuck azonban nem viszonozta. Sőt, át sem ölelte.

- Mi a baj? - A lánynak rossz érzése támadt. Kedvese még sosem viselkedett vele ilyen hűvösen. Vajon miért nem repdes az örömtől?

- Nem szeretem, ha hülyének néznek.

- Nem értelek.

- Az anyádnak az a sérülés az arcán nem eséstől van. Mint ahogy az a hatalmas folt sem a hátadon, ugye?

Betty elfehéredett. Mérhetetlen boldogsága hirtelen elszállt. Nem szólt, inkább lehajtotta a fejét.

- Hazudtál nekem. Miért?

- Nem hazudtam, csak... csak elhallgattam az igazságot... - könnyek környékezték a szemét és azon imádkozott, csak ki ne follyanak. Nagy kár lenne, ha így érne véget ez a csodálatos este.

- A kettő ugyanaz. Az apád rendszeresen bántalmaz benneteket és ti az anyáddal falaztok neki. Miért?

A lány ismét lesütötte a szemét. Nem szerette ha az otthoni dolgok a felszínre kerültek. Szégyellte magát miatta.

- A családi béke érdekében.

- Inkább eltűröd, hogy az apád azt csináljon veled, amit akar? Hányszor vert meg ezen az eseten kívül? Gondolkozz, Betty!

- Nem olyan sokszor... tényleg...

- Nem olyan sokszor?! - ismételte felháborodva Chuck. Legszívesebben bement volna, hogy behúzzon egy nagyot

Betty apjának, de jobbnak látta, ha türtőzteti magát. Egyelőre. Dühös szemeit a lányra meresztette, még sosem haragudott rá, most sikerült. Hogy lehet ennyire ostoba és naiv? - Miért nem mondtad el?

Tulajdonképpen ezért volt rá dühös annyira. Betty eltitkolta előle és a fiút szomorúvá tette a tudat, talán nem bízik benne?

- Mert az anyámnak megígértem, hogy senkinek sem szólok a történtekről. - És nem akarta, hogy a fiú beleavatkozzon, s még nagyobb cirkusz legyen a dologból.

- Ezzel éppen az apád malmára hajtjátok a vizet. Így persze, hogy azt csinál veletek, amit akar. Mert nincs következménye! Ne haragudj, de anyád eléggé maradi gondolkodású és úgy látom, teljesen befolyásol téged. - Ezt már korábban észrevette, Betty elmondásai alapján, ahhoz nem kellett találkoznia az asszonnyal.

- Csak a javamat akarja - érvelt Betty. Holott tudta, Chucknak igaza van. A lány az anyja helyében már rég elvált volna, azonban Verának nem volt bátorsága lépni. Attól félt, ha a férjének megemlíti a válást, kitekeri a nyakát. Betty is csak egyszer szegült szembe az apjával, aki majdnem eltörte a gerincét. Azonban erről Chuck nem tudott és nem is tudhatja meg soha.

- Miért nem mész el a rendőrségre anyád helyett? Vagy a családsegítőhöz?

- Mert apám megváltozott, te is láthattad. Nem iszik és szerzett munkát. Végre helyreállt a béke nálunk, nem akarom tönkretenni. Megbocsátottam neki, meg az anyám is. Megígérte, hogy nem fog kezet emelni ránk többet. Annak a borzalmas időszaknak vége - mondta fellélegezve Betty, és valóban boldognak érezte magát. Hosszú, nehéz éveken voltak túl, de most már jó volt minden, és bízott benne, hogy az is marad. Abban reménykedett, Chuck

megérti és nem avatkozik bele, különben kártyavárként omlana össze mindaz, amit oly nehezen építettek fel.

A fiú a fejét csóválta.

- Nem, Betty. Sosem lesz vége. Ez csak egy átmeneti időszak. Apád nem fog megváltozni, ki tudja meddig bírja a munkát, mikor unja meg és kezd el újra inni. De ha még egyszer kezet emel rád, megölöm.

Chuck elszántnak tűnt. A lánynak jólesett, hogy kitart mellette és ennyire meg akarja védeni, azonban feleslegesnek tartotta aggodalmát. Inkább elengedte a füle mellett a fiú szavait. Biztos volt benne, Joe többé nem fogja bántani őket.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A fiatal szerelmesek élvezték, hogy nem kell bujkálniuk, akkor találkozhattak, amikor akartak. Úsztak a boldogságban. Chuck állandó vendég volt Spingleréknél, de Betty is sokszor ment fel a fiú lakására, hiszen csak az albérletben tudtak szerelmeskedni egymással. Annyira belelendültek a dologba, hogy egy alkalommal óvatlanok voltak, mely meghozta a hatását, beérett a szerelmük gyümölcse. Amikor a lánynak késett a menzesze, még nem gyanakodott, hiszen máskor is előfordult ilyen, azonban mikor érezte, hogy a mellei duzzadni kezdenek, már nyugtalanította a dolog. Egyik reggel hányingerre ébredt, s akkor már biztosan tudta, hogy mitől van. Még időben kiszaladt a mellékhelyiségbe - szerencsére akkor senki nem tartózkodott otthon, a szülei egy órával korábban indultak el dolgozni, mint ő, így senki nem hallotta az öklendezéseit és nyögéseit. Miután kiadta gyomra tartalmát, feltápászkodott a vécé mellől és odavonszolta magát a tükörhöz. Rémesen festett. Tíz perce maradt, hogy valami emberi formát varázsoljon magából és elérje a buszt.

A munkahelyén a kolléganője viszont egyből észrevette, hogy valami nem stimmel vele.

- Rosszul vagy?

- Egy kicsit - bólintott Betty. - Tudod, elrontottam a gyomromat tegnap este.

Egyelőre nem akarta elmondani senkinek édes titkát, először Chuckkal szerette volna közölni a csodálatos hírt.

Anya lesz! Erről ábrándozott kislány kora óta, hogy megtalálja az igazit és gyerekeket szüljön neki. Hát, az első már úton volt... A rosszullétére hivatkozva egy órával hamarabb elkéredzkedett a munkahelyéről és már a lakása előtt várta a fiút.

- Betty! Micsoda meglepetés! - Chuck örült neki, mint mindig. - Hogyhogy ilyen korán? Vagy ma nem dolgoztál?

- Korábban elengedtek - válaszolta és alig bírta visszatartani magát, mialatt a fiú a kulccsal bajlódott a zárban. Istenem, nyissa már ki, gondolta Betty. Azt tervezte, hogy odabent egyből a nyakába ugrik és a fülébe súgja a nagyszerű hírt. Úgy is tett. - Úgy szeretlek, Chuck. És a mai naptól kezdve még boldogabb vagyok.

- Ó, tényleg? Ennek örülök - felelte a fiú, aki fáradt volt a betonozástól, ruhája poros volt, teste izzadtságszagot árasztott, a lányt viszont nem érdekelte, mikor megcsókolta. - Vigyázz, még a végén összepiszkolod a ruhádat.

- Nem baj.

- Mi történt veled tegnap óta? Fel vagy dobva. Talán nyertél a lottón?

- Nem. Ez ennél sokkal jobb.

- Tényleg? Bökd ki végre, miért vagy ma velem sokkal boldogabb, mint tegnap.

Betty nem teketóriázott. Mély levegőt vett és egyből a lényegre tért.

- Kisbabát várok.

Chucknak kis híján tátva maradt a szája a csodálkozástól.

- Hogyan? Tőlem?

- Hát kitől mástól, te buta? - kuncogott Betty. Ha kedvese látná saját magát a tükörben, milyen képet vág most! Érdemes lett volna lefényképezni.

- Apa leszek? Megajándékozol egy gyerekkel?

Betty boldogan bólogatott, aztán azt vette észre, hogy kedvese egyszer csak felkapja és nagyot pörög vele a szobában.

- Juhúj!

- Vigyázz, elesünk! - kiáltotta Betty.

- Dehogyis! - gyengéden tette le kedvesét a kanapéra. - Gondolod, hogy nem vigyázok rád? Illetve rátok? Már ketten vagytok, hihetetlen.

Chuck rátette a kezét a lány hasára. Odabent növekszik egy élet, ami örökre összeköti őket.

- Helló kisöreg, hogy vagy? - mosolygott az újdonsült apuka, mialatt ráhajolt kedvesére és hallgatózni próbált. - Nem felel.

Betty nagyot sóhajtott.

- Reménykedtem benne, hogy örülni fogsz neki.

- Viccelsz? Már hogyne örülnék?

- Általában a fiúk nem szoktak örülni, ha egy lány váratlanul teherbe esik tőlük... - Sok sorstársa járt már úgy, hogy faképnél hagyta az apajelölt. Azt hallotta, a fiúk ilyenkor megijednek a felelősségtől és lelépnek.

- Én más vagyok. Szeretlek, Betty. - Hosszan csókolták egymást, alig jutottak lélegzethez. Mit eredményez a szerelem, ez őrület! Chuck odáig volt a boldogságtól, éppen úgy, ahogy Betty. A fiú régóta vágyott már egy családra, s álmában sem gondolta volna, hogy ilyen hamar megvalósul. - Mióta tudod?

- Ma reggeltől.

- Szerinted mikor fogant? Aznap, amikor..? - Amikor annyira felforrósodott bennük a szenvedély, hogy elfeledkeztek a védekezésről, úgy kívánták egymást.

- Csak akkor történhetett.

- Ez nagyszerű! Az első adandó alkalommal... Na, milyen vagyok? - büszkén emelte fel az orrát.

- Termékeny - felelte a lány, melyen nagyot nevettek. - Mit szeretnél? Fiút vagy lányt?

- Mindegy.

- Nekem is. Csak egészséges legyen.

Olyan csodálatos volt Chuck! Egyformán éreztek, gondolkoztak, annyira összepasszoltak! És most a határtalan szerelmüket megkoronázzák egy közös gyermekkel. Kell ennél több?

- Ne aggódj, a gyermekünknek nem lesz semmi baja és az anyjának sem.

Ismét csókolóztak. Aztán Betty szólalt meg.

- Mihez kezdünk most, Chuck?

- Elveszlek feleségül - válaszolta a maga természetességével a fiú, s egyből letérdelt elé. - Sajnos, gyűrűm még nincs, de ide figyelj Betty Spingler: akarsz a feleségem lenni?

- Persze... illetve, igen... igen! - El sem akarta hinni, hogy megkérték a kezét. Az ismerősei közül ő megy férjhez a leghamarabb, mialatt a szerelmük gyümölcse már ott növekszik a pocakjában. Úgy érezte, a borzalmas gyermekkor után a sors végre kárpótolta a sok szenvedésért. Egy biztos, ez a gyermek mindent meg fog kapni, amit a szülei nem: meghitt, nyugodt családi fészket.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Betty nem szerette volna, ha azt suttogják róla az emberek, hogy Chuck azért vette el, mert teherbe esett. Sokan azt gondolnák, így akarja a fiút megfogni és tisztában volt szülei nézeteivel is, éppen ezért úgy határoztak, egyelőre titokban tartják a jó hírt. Először összeházasodnak, utána szólnak a Spingler szülőknek, hogy hamarosan unokájuk születik.

A terv jónak tűnt, azonban a lány nehezen viselte a terhességet, állandó rosszullét gyötörte és hányt. Az anyjának egyből feltűnt...

- Mi bajod van, Betty? - kérdezte egy vasárnap reggelen, mikor a lánya kifacsarva jött ki a fürdőszobából. A hálóing gyűrötten lógott rajta, a haja kócosán omlott a vállára, az arca ijesztően sápadtnak tűnt, a szemei alatt hatalmas karikák tátongtak. Kilenc óra volt, s ekkora Betty már rendbe szokta hozni magát.

- Semmi - felelte egyszerűen. Nem jutott eszébe semmilyen hazugság, már három napja gyomorrontásra panaszkodott és hirtelen képtelen volt mit kitalálni, amivel az anyja gyanakvását elültethetné.

- Nem úgy nézel ki.

- Éhes vagyok. Csináltál reggelit? - próbálta elterelni Vera figyelmét, holott egy falatot sem kívánt, a gyomra még mindig háborgott.

- Ott van az asztalon. Szólok Joe-nak, hogy jöhet enni. Addig öltözz fel!

Betty nagy nehezen húzta magára az első ruhát, ami a kezébe került, amint benyúlt a szekrénybe. Nem törődött túl sokat a külsejével, és mire kiért a konyhába, a szülei már az asztalnál ültek. A lány orrát megcsapta a frissen sült szalonna illata, melyre a gyomra ismét kavarogni kezdett. Rosszullét környékezte. Megérintette a szék támláját, amit kapaszkodónak használt és lassan, apró léptekkel közeledett a szokásos ülőhelye felé. Csak el ne ájuljon, mondogatta magában, csak össze ne essen. Ezt a reggelt ki kell bírnia, aztán megy mindenki a saját dolgára és ő nyugodtan szenvedhet a szobájában. Nem gondolta volna, hogy a terhesség ilyen borzasztó. Azt hitte, csodálatos érzés első pillanattól az utolsóig. De akkor is megéri, ha gyermeket szülhet a szerelmének... Illetve a férjének, mert hamarosan házasok lesznek. Egy hét múlva Chuck megkéri a kezét az apjától. A fiú ennyi időt kért, mert elment az ékszerészhez, hogy egy különleges, egyedi darabot csináltasson neki. Igaz, egy vagyonba fog kerülni, de Betty megérdemli. Nem mindegy, mit hord az ujján, pláne nem, ha egész életében viselni fogja. Márpedig ők úgy tervezték, a szerelmük örökre szól. Ahogy a mondás tartja, boldogan élnek, míg meg nem halnak. A lány hiába kérte Chuckot, hogy ne verje magát nagy költségekbe, a boldogságot nem lehet pénzben mérni, sem a szeretetet, a fiú viszont ragaszkodott hozzá.

Azelőtt Betty sosem kapott semmit, ékszer viseléséről nem is álmodhatott, hát most jár neki a legszebb. Chuck keményen dolgozott az építkezésen, még iskola mellett is, utána meg másodállást vállalt. A spórolt pénzét ilyen különleges alkalmakra tartogatta. Sajnos, nagy esküvőt nem rendezhetnek, ezt mindketten tudták, de Betty álmát megvalósítják, gyönyörű hófehér ruhája lesz. Félretett pénzéből telik rá, amióta az apja nem iszik, szinte az egész

fizetését félrerakta hónapról hónapra. Most szükség is lesz rá, hiszen a gyereknek is vásárolni kell néhány holmit, mielőtt megérkezik: bölcsőt, babakocsit, ruhákat...

Szép terveik voltak, nem akármilyen jövő elé néztek. Először az esküvőt kell megszervezniük, kevesen lesznek: csak a tanúk, a szülők, meg az ifjú pár. Nászútra nem telik, de nem bánták. Éppen ezért ragaszkodott Chuck a különleges gyűrűhöz és Bettynek egy különleges ruhához, hatalmas szoknyával, fodrokkal, fátyollal, ahogy kedvesének tetszik. Betty mindig erre gondolt, mikor hányinger kínozta. Kellemes szenvedés volt ez, megvolt az értelme. Az elején tartott még ugyan, néha mégis úgy érezte, nem fogja kibírni a terhesség végéig, azonban Chuck mindig megnyugtatta és erőt adott neki.

Verát viszont nyugtalanították lánya rosszullétei. Joe nem figyelt, azonban ő észrevette, hogy Bettyvel valami nincs rendben, most is szinte beleájult székébe, mikor leült közéjük enni. Megpróbálta legyűrni az első falatot a torkán, azonban amint lenyelte, nem tellett bele egy perc, már jött is vissza. Öklendezni kezdett, fuldoklott, aztán ahogy erejéből telt, felugrott a helyéről és kirohant a konyhából.

- Még mindig beteg? - kérdezte Joe, s látván felesége sápadt arcát, melegen mosolygott. - Ne aggódj, biztos valami vírus. Miért nem megy orvoshoz? Holnap ráparancsolok, hogy mindenképpen keresse fel dr. Milest.

Vera sápadtságát más okozta. Rádöbbent, amire egy férfi sosem jött volna rá magától, és kétségbeesve rohant a lánya után a fürdőszobába.

- Kislányom, mi van veled? - Vera aggódva lépett be az ajtón és egy percet várnia kellett, míg Betty kihányja magát. Aztán egymás szemébe néztek és Vera hangot adott félelmének. - Terhes vagy.

Nem kérdezte, kijelentette. Kár lett volna tagadni vagy

hazudni, Betty meg sem próbálta.

- Honnan tudod?

- Én is ugyanilyen rosszul voltam, mikor téged vártalak.

- Tényleg? - Olyan jó lett volna, ha mást is megbeszélhetne az anyjával a szerelem, szex vagy a gyermekvárás terén. Azonban ezek nála tabunak számítottak. Talán mert még mindig gyereknek tekintette őt és nem akarta elfogadni, hogy felnőtt? Egy felnőttnek viszont már nincs szüksége tanácsra, akkor már késő a felvilágosítás, az anyai figyelmeztetés, hogy mire kell egy lánynak vigyáznia. Chucknak valóban igaza volt: anyja maradi gondolkodású, és azt hiszi, hogy manapság a fiataloknak eszébe sem jut a szex házasság előtt. Betty esetében viszont nincs „nagy gáz", semmilyen tekintetben, mert kedvese őszintén szereti őt és el fogja venni. És hogy ne vegye a lányt szájára a város - ahogy Vera szokta mondani ahhoz az anyjának tartania kell a száját még egy kis ideig... Betty nem izgult, amiért lebukott, abban reménykedett, az anyja szövetségese lesz abban, hogy Chuckkal megvalósíthassa az álmát és abban a hiszemben mehet férjhez, még érintetlen. Eddig Betty is szövetségese volt, sokszor hallgatott, mikor nem kellett volna.

- Hogy tehetted? - hüledezett az anyja és kétségbeesettebb arcot vágott, mint eddig bármikor.

- Mit? - Betty nem értette. Azt gondolta, örülni fog.

- Lefeküdtél a fiúddal? Mi lesz, ha apád megtudja?

Betty szerette volna elmondani, mire készülnek Chuckkal, mikor hirtelen egy mély hang szakította félbe őket.

- Mit kellene megtudnom? - Joe ott állt az ajtóban, egyikőjük sem számított rá, hogy utánuk jön. Mindketten összerezzentek.

- Gyereket várok - mondta ki egy szuszra a lány és

szépen kihúzta magát. Nem lesz könnyű meggyőznie a szüleit arról, hogy ez az ő esetében nem katasztrófa, nagyon is büszke volt rá. Ezért emelte feljebb az orrát, azonban az apja egy pillantás alatt lelombozta, amint szájon vágta.

- Szajha! - Ez volt a válasza.

Betty először észhez sem tért. Miért ekkora bűn, hogy az unokájukat hordja a szíve alatt? Joe-nak inkább örülnie kellene, mint megvernie.

- Joe... kérlek, nyugodj meg... - rimánkodott Vera, mialatt látta, hogy férje elvörösödik a dühtől és a nadrágszíját kezdte kibontani.

- Íme, a te nevelésed. Ugyanez a fiú volt az, akivel megláttam őt az ablakból körülbelül egy éve. Emlékszel rá? Van fogalmad arról, mióta kamatyolnak titokban? És erre ez a senkiházi felcsinálja. Nagyszerű! - Joe addigra már kibontotta az övét és az egyik végét a tenyere köré tekerte.

- Ne, ne bántsd! - állt elé az asszony, könnyek gyűltek a szemében. Arra a borzalmas napra gondolt, mikor Joe nagyon begurult és kis híján tragédia lett a vége. Abból csak baj származott, ha a férje elvesztette a fejét.

- Ha akkor engeded, hogy felpofozzam, most erre nem kerülne sor. Állj félre, Vera!

- Ne Joe, gondolkozz!

- Neki kellett volna gondolkoznia, mielőtt széttette a lábát annak a srácnak.

- Azzal nem oldasz meg semmit, ha megvered. - Féltette Bettyt, akinek nemcsak a saját épségéről volt szó, hiszen már a gyermekét hordta a szíve alatt.

- Állj félre, különben te is kapsz! - Joe kiválóan értett ahhoz, hogyan félemlítse meg a feleségét. Sőt, hogyan tartsa terrorban az egész családot. Eddig úgy viselkedett, mint egy kezes bárány, azonban most mindez egy szempillantás alatt szertefoszlott és visszatért az a vadállat, melytől az

isten se védte meg őket.

Vera remegett, egy fél pillanatig vívódott, aztán nem mozdult. Joe elhaladt mellette, felemelte a karját és suhintott a nadrágszíjjal, mely nagyot csattant Betty vállán. A lány felsikoltott fájdalmában, mire Vera behunyta a szemét, úgy folytak a könnyei.

- Sikíts, te kurva, csak sikíts! - üvöltötte Joe és könyörtelenül ütötte-vágta, ahol érte. Nem érdekelte semmi.

- Ne, a gyerek!

- Kussolj, Vera!

- Baja lehet a gyerekének! - az asszony megpróbált még tenni valamit a szavak erejével, ez volt az egyetlen fegyvere a férjével szemben.

- Inkább kirugdosom belőle, a szégyennél az is jobb.

- Elég! - kiáltotta torka szakadtából az apró termetű asszony. Fogalma sem volt róla, honnan vette hozzá a bátorságot, de megzsarolta a férjét. - Ha nem hagyod abba, hívom a zsarukat!

Ekkor megállt Joe keze a levegőben és hirtelen megfordult. Egy pillanatig farkasszemet nézett az asszonnyal, majd elszabadult a pokol.

- Na tudod, kit hívsz? Majd én megmutatom... - fortyogott mérgében, majd Vera felé vette az irányt, aki egyből hátrált.

Szerencsére időben kezdett menekülni, éppen ki tudott surranni az ajtón, még mielőtt a férje csapása eltalálta volna. A nadrágszíj nagyot csattant a falon, s az ütés erejét az is mutatta, hogy vakolat potyogott le róla, azonban ez nem fájt senkinek. Vera elszaladt, a férje meg utána. Ekkor Betty egy kis levegővételhez jutott, egész testében remegett és alig bírt állni a lábán. Összerogyott, úgy zokogott a fürdőszoba kövén. A válla, háta, arca sajgott. Azonban az

sokkal nagyobb fájdalmat okozott neki, mint a sebei, mikor felszínre törtek az emlékek. A sorozatos rettegés, a pofonok, amikor apja hol az anyját verte meg, hol pedig őt. Lelki szemei előtt ismét lepergett, mikor apja nekivágta őt a falnak a konyhában. Elég volt! Most már aztán tényleg elég! Eljutott arra a szintre, hogy belátta, valamit tennie kell, mert ez így nem mehet tovább.

Eszébe jutott Chuck, ő sejtette, tudta... előre megmondta, sosem lesz vége. Betty nem hitt neki. Mindig az anyjának hitt, és lám, hová vezetett? Mert mindig hallgatni, titkolni kellett, hogy az apja milyen brutálisan bánik velük. Ellenben most, most nem fogja hagyni. Egyszerűen nem hagyhatja, mert nem csak róla van szó, hanem a gyerekéről. S ez a gyerek nem fogja átélni azt, amit neki kellett éveken keresztül... Meg kell védenie, mert nem nőhet fel terrorban. Biztos volt benne, hogy ez a véletlennek hitt terhesség nem volt véletlen, hanem isten ajándéka. Mert ha nincs, akkor valószínűleg feladta volna. Most viszont összeszedte minden megmaradt erejét és megpróbált felállni. Először összecsuklott, de másodszorra sikerült talpon maradnia. A falnak támaszkodva araszolt lassan kifelé a fürdőszobából, amennyire bírt.

Az összevert lány szabályosan beszédük a szerény kis lakásba, amikor Chuck ajtót nyitott. A fiú nem akart hinni a szemének, úgy kellett elkapnia őt, nehogy összeessen. Eszméletlenül gyenge volt, sápadt és a ruhája csupa vér.

- Betty! Mi történt? - Chuck remélte, hogy ez csak egy rémálom és mindjárt fel fog ébredni. Azonban amint megérintette a hátát, nedvességet érzett az ujjai közt, a vér látványa ráhozta a frászt. Megrémült, mintha egy horrorfilmben lenne.

- Kérlek segíts... - suttogta Betty, inkább nyögte, mikor belezuhant kedvese karjaiba, majd felszisszent,a és az

ajkába harapott.

Fájdalmak gyötörték csupán Chuck érintésétől, úgyhogy a fiú el sem tudta képzelni mi történt vele vagy milyenek a sérüléséi. Egyáltalán hol sérült meg? Az első pillanatban úgy tűnt, mindenhol.

Először az ötlött a fiú fejébe, hogy megtámadták idefelé jövet, talán elvették a táskáját, mert semmi nem volt nála és Betty nem szokott elindulni táska nélkül. Azt nem sejtette, hogy el kellett menekülnie otthonról. A sokktól a lány nem tudott igazán beszélni, azt kedvese az arckifejezéséből szűrte le, intenzív fájdalmai vannak, így megpróbálta megnézni a sérüléseit. A ruháját több helyen átáztatta a vér.

- Nyugodj meg, drágám! Mutasd, hol fáj? - Vajon mit tettek vele azok a szemetek? Megtámadni egy ártatlan, védtelen lányt! Biztos a parkban történt, kifigyelték és lecsaptak rá. De meglakolnak érte. Aki ezt művelte vele, az nagyon megbánja. Chuck agya már azon járt, hogy valószínűleg többen voltak, mert ezek a suhancok általában kisebb bandákba vergődnek, nem mernek egyedül támadni a mocskok. Azonban ha a nyomukra bukkan, abban nem lesz köszönet, Chuck egy életre elveszi a kedvüket fiatal lányok megtámadásától.

Lassan elkezdte felhúzni a lány pólóját.

- Ne! - nyögte Betty és behunyta a szemét, hogy ne lássa Chuck arcát, amint az rádöbben, mit műveltek vele. Most az egyszer szégyellte a testét előtte.

A fiú óvatosan szabadította meg a pólótól, először a vállán lévő, felszakadt sebet pillantotta meg, apja először ide suhintott a nadrágszíjjal. Chuck a szája elé tette a kezét, már ettől olyannyira elszörnyedt, hogy a hátán lévő sérüléseket már meg sem merte nézni. Különben is viszolygott a vértől, azonban valahogy erőt vett magán és hátrapillantott. Kedvese bőre három helyen volt

felszakadva, olyan benyomást keltett, mintha megkorbácsolták volna. Ráadásul a vérző sebek mellett más foltok is éktelenkedtek a testén.

- Atyaisten... - Chuck hirtelen ennyit tudott kinyögni a döbbenettől. Ilyet még sosem látott, holott az intézetben sok mindent megélt. És hogy ez a szörnyűség éppen a barátnőjével történt és egyben a leendő gyermeke anyjával, ez egyszerűen felfoghatatlan volt a számára. Megemészthetetlen... Elöntötte agyát a düh, a vérnyomása az egekbe szökött, a bosszúvágy uralta az egész testét, beleivódott minden egyes porcikájába. Nem véletlenül szorult ökölbe a keze.

Betty szégyenében elsírta magát. Kegyetlenül elbántak vele, tudta jól és Chuck arckifejezéséből azt vonta le, borzalmasan nézhet ki. Attól félt, a fiú megundorodik tőle. Jól érezte, azonban Chuck nem a szerelmétől, hanem a vértől és a megalázott nő látványától undorodott.

- Jól van, nem lesz semmi baj. Nálam biztonságban vagy - próbálta megnyugtatni sokkos állapotban lévő kedvesét, akinek keserves zokogása betöltötte a kis lakást, talán a vékony falaknak köszönhetően még a szomszédok is hallották. Chuck szerette volna átölelni, de nem mert hozzáérni, mert szegénynek minden érintés fájt volna. Inkább megsimogatta az arcát, melyen hatalmas könnycseppek gördültek végig. - Kérlek, figyelj rám... - mondta Betty zihálását hallgatva. Arra gondolt, minél hamarabb el kell kapnia azokat, akik ezt művelték vele. Talán nem járhatnak messze... - Kik tették ezt veled?

Betty tovább zokogott, hüppögött, tenyerébe temette az arcát. Legbelül azon vívódott, vajon elmondja-e? Tudta, ha kiejti a száján az apja nevét, abból ismét baj lesz. De hát előbb-utóbb úgyis kiderülne, a ma este történteket képtelenség meg nem történté tenni. Többé nem akart

hazamenni.

- Az... az... - közben egyre jobban tört rá a sírás. Chuck megérintette a kezét, megszorította, ezzel bátorítva a lányt. Korábban hallotta valahol, hogy az áldozatok nem merik beárulni a támadójukat, annyira félnek. Betty szabályosan reszketett. Végül kimondta: - Az apám.

Chuck mindenre számított, csak erre nem.

- Micsoda? - Az első pillanatban hihetetlennek tűnt az egész, aztán... - Hogy mert kezet emelni rád? A rohadt életbe!

Betty elmesélte neki, mi történt. Nagyon bántotta az igazságtalanság, ő nem tartotta akkora bűnnek, hogy gyermeket vár attól az embertől, akit nagyon szeret. Talán az volt a baj, hogy nem maradt ideje elmondani az apjának, hogy Chuck feleségül akarja venni és titokban tarthatják a hírt az esküvőig. Ez esetben nem hoz szégyent rá. Mert a szüleinek ez volt a legfontosabb, és nem az, hogy a lányuk boldog, mert megtalálta az igazit.

- A gyerek? Jól van?

- Remélem. Apa nem rúgott hasba. De ki tudja, nem tesz jót a babának ez az állapot. - Már hogy tenne jót annak az ártatlan jövevénynek, mikor az anyját kis híján félholtra verték? Ennek könnyen vetélés is lehet a vége. A stressz mindenre képes, olyan folyamatokat indíthat el a szervezetben, melyre még gondolni is rossz.

- Figyelj rám, most az a fontos, hogy megnyugodj, a baba miatt. Maradj itt és addig fel ne kelj innen, míg vissza nem jövök, rendben? - Legszívesebben azt javasolta volna, hogy próbáljon meg aludni, de ember legyen a talpán, aki ilyen helyzetben álomra szenderült volna.

Betty bólintott. Igen, pihenésre van szüksége és semmi izgalomra, érte épp elég az elmúlt órában. Isteni szerencse, hogy a kicsinek nem lett semmi baja, legalábbis egyelőre

úgy tűnt. Ezt Betty égi jelnek tartotta, úgy látszik, a Jóisten is azt akarja, hogy megtartsa ezt a babát. Jólesett, hogy volt valaki mellette, akihez fordulhatott, aki megnyugtatta, aki fogta a kezét. Chuckra mindig számíthatott, azonban azt nem akarta, hogy egy percre is magára hagyja. Most volt rá a legnagyobb szüksége.

- Hová mész?

- Móresre tanítom az apádat.

- Kérlek ne!

- Ezt nem úszhatja meg szárazon, Betty. Majdnem elintézett téged és a gyereket is. Azt hiszi, bármit megtehet, s ha ez megtorlás nélkül marad, akkor folytatni fogja a megszokott, kegyetlen játékait.

- Ne menj oda, Chuck! Kérlek, hallgass rám... - szinte könyörgött a fiúnak, mialatt újabb könnycsepp bukott ki a szeméből. - Nem szeretném, ha te is így néznél ki, mint én.

- Ne félj, kemény fából faragtak, engem nem fog megverni. - Nem akármilyen helyen edződött, az intézetben megtanulta, hogyan védje meg magát. - Viszont egy életre elveszem a kedvét attól, hogy védtelen nőkre támadjon, esküszöm!

Mielőtt Chuek kilépett az ajtón, felkapott egy baseballütőt, mely ott árválkodott a sarokban. Szerette a baseballt, ritkán játszott vele, legalább most hasznát fogja venni.

Ami aznap történt a Spingler családban, még a pokolnál is rosszabb volt. Lent, a bejárati ajtó nyitva maradt - éppen kapóra jött valakinek a feledékenysége -, így Chuck könnyen bejutott a bérházba. Amikor odalépett a földszinti lakáshoz, nem használta a csengőt, hanem egy nagyot rávágott a baseballütőjével az ajtóra.

- Ki a franc... - hallatszott odabentről Joe hangja és amikor a férfi ajtót nyitott, ott állt szemtől szembe

Chuckkal, akinek a tekintete mérhetetlen gyűlöletet sugallt. Úgy nézett rá, mint egy gyilkosra és nem is teketóriázott sokat, minden egyes porcikája bosszút kívánt, úgyhogy egyből nekiesett a férfinak.

- Maga szemét állat! Mit tett Bettyvel?

Félelmetes összecsapás vette kezdetét, Joe az első ütéssel kiverte a fiú kezéből az ütőt.

- Hozzád menekült az a szégyentelen?

- Ne merje sértegetni előttem!

- Miért? Mit gondolsz, ki vagy te? Rosszul jártál, hogy idejöttél hősködni, öcskös! - nézett rá fenyegetően Joe és behúzott neki egyet, pontosan a szeme alá.

Chuck az ütéstől megtántorodott, de nem adta fel. Újra rátámadt a férfira. Vera előbújt a nappaliból és kiabálni kezdett, hogy hagyják abba. De mintha a falnak beszélt volna... Úgy küzdöttek egymás ellen, mint két bokszoló a szorítóban. Aztán mintha Joe kerekedett volna felül, ő tűnt erősebbnek, valahogy sikerült felkapnia a fiút és a falhoz vágta. Újabban ez volt a szokása... Azonban Chuck nem volt Betty, fájtak a tagjai ugyan, de felugrott és nem tétlenkedett. Felkapta a tőle karnyújtásnyira esett baseballütőt, majd a támadója felé fordult, aki abban a pillanatban háttal állt neki, mikor a fiú felemelte a karját és lecsapott.

- Vigyázz! - kiáltotta Vera a férjének, látta milyen elszánt támadás készülődik ellene. Ennek a fiúnak a tekintetében benne volt, annyira gyűlöli Joe-t, hogy bármire képes, elmegy a végsőkig.

Joe ezúttal figyelmetlen volt és lassú, mire hátranézett volna, a fejét jókora ütés érte, s hirtelen elsötétült előtte minden. A többiek azt látták, hogy összecsuklik és úgy terül el a kövön, mint egy rongybaba. A fejbőre felszakadt, a haja tövénél szivárogni kezdett a vér.

Mindketten megkönnyebbültek, Chuck azért mert elmúlt a veszély, ártalmatlanná tette ellenségét, Vera pedig azért, mert véget ért a verekedés és ezáltal az egész napos cirkusz is. Abban a pillanatban még nem sejtették, hogy Joe nem kel fel többé. Vera próbálta felébreszteni, azt hitte, csak elájult. A férje viszont nem mozdult, így hívták a mentőket. A rohamkocsi nyolc perccel a hívás beérkezése után fékezett le a bérház előtt és a kiérkező mentőegység már semmit sem tehetett, csak a halál beálltát tudta megállapítani.

- Meghalt? Az nem lehet! - mondta Vera, s ijedten nézett hol Chuckra, hol férje élettelen testére.

- Sajnos igen, asszonyom - válaszolta a mentőtiszt és elkezdte visszapakolni a műszereit az orvosi táskába.

- Hogyhogy? Verekedtünk ugyan, de csak egyszer vágtam fejbe az ütőmmel - értetlenkedett Chuck. Nem gondolta volna, hogy ez az ütés végzetes lehet.

- Ez úgy látszik, elegendő volt, fiatalember. Valószínűleg koponyatörést szenvedett, a többit majd megállapítja a boncolás. Nagyon sajnálom, de mást nem tehetünk érte. - Ellenben a mentőtisztnek még volt egy hálátlan feladata. Ezekben a tisztázatlan esetekben, amikor nem derül ki egyértelműen, hogy az áldozatot baleset érte-e, a mentőknek kötelessége, hogy jelentsék az esetet a rendőrségnek.

Beszóltak rádión és újabb szirénázás verte fel a környék csendjét, amikor a rendőrök megérkeztek. Tíz perc kihallgatás után Chuck csuklóján bilincs kattant.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Betty legközelebb a beszélőn találkozott a fiúval, akit a történtek ellenére is jobban szeretett, mint valaha. Nem haragudott Chuckra, csak összezavarodott, ami érthető. Túl sok volt, ami az utóbbi napokban történt. Először a mennyekben, majd a pokolban érezte magát. A térde remegett, amikor bejelentkezett és átesett a rutin ellenőrzésen. Igazolta magát, aztán beállt a sorba a furcsábbnál furcsább alakok közé. Szedett-vedett társaság volt ez, de hát mit várhat az ember - a börtönben nem tisztességes alakok ülnek. Egy kivétel biztosan van köztük, az pedig Chuck, a gyermekének az apja. Vele együtt várakoztak punkok, egy rongyos ruhában lévő nő, aki cigarettát kért tőle, egy fehér trikós, szakadt farmernadrágos férfi, aki erős alkoholszagot árasztott, meg egy bőrszoknyás, tűzpiros magas sarkúban tipegő nő, akiről Bettynek az volt az első gondolata, hogy utcalány. Arca erősen kifestve, dekoltázsa sokat mutatott, műkörmei feketére voltak pingálva és élvezettel rágta a rágógumiját, fújt belőle labdát, majd kipukkasztotta. A legfeszültebb Betty volt közöttük, a térde remegett, mikor belépett a beszélő helyiségbe. Meglátta az üvegablakot, meg a telefont és rádöbbent, hogy csak üvegen keresztül láthatja majd a szerelmét, azonban abban a helyzetben ez is óriási dolognak számított. Nagyon izgatott volt és ideges, egyfolytában Chuckra gondolt. Tudta, meg kell próbálnia nyugodtnak maradnia, a baba végett.

A tenyere izzadt, érezte, hogy a vérnyomása az egekbe szökik, és álmában sem gondolta volna, hogy ismét megkörnyékezi a boldogság, amikor megpillantotta a túloldalon a fiút. Betty szíve nagyot dobbant, elmosolyodott, és intett neki, mikor az őrök bevezették a fogva tartottakat. Chuck másodikként lépett be a terembe a sorban és Betty szeretett volna odaszaladni hozzá, a nyakába ugrani és megcsókolni, ahogy mindig is szokta, azonban ezúttal nem volt rá lehetősége. Így maradt a lelkes integetés; le nem vette róla a szemét. Chuck mindvégig szomorúan, lehajtott fejjel ballagott, messziről lerítt róla, menynyire szégyelli magát, amiért ide került. Betty megjelenése kellemesen hatott rá, azonban a lényegen nem változtatott. A cellában, a rácsok mögött volt ideje gondolkodni, felfogni milyen kilátástalan helyzetben van. Nem csak a szabadságát veszítheti el, hanem a szerelmét és a gyermekét is. És minden ezen a törékeny lányon múlott, aki még most is olyan angyali volt és gyönyörű. Amikor szóltak, hogy látogatója van, reménykedett benne, hogy ő az. Egyedül Betty jelentette számára a külvilágot.

Először Chuck ült le a székre, Betty meg állt ott egyhelyben, földbe gyökerezett lábakkal és döbbenten figyelte szerelmét. Még sosem látta ennyire összetörve a fiút, aki mindig lelkes volt. Sok mindent megéltek ők ketten. Egyikük helyzete sem volt könnyű, végigszenvedték a gyermekkorukat, és amikor végre élvezhetnék a felnőttkort, derült égből jött a villámcsapás. Chuck tudta, hova kell ülnie, és most már Betty is rájött, melyik ablak az övéké. Még sosem járt börtönben és fogalma sem volt, hogyan működnek itt a dolgok. De most másodlagosnak tűnt a helyszín, ismét csak ők ketten számítottak. Egyfolytában egymás szemébe néztek, megpróbáltak a másik szeméből kiolvasni valamit, azonban

csak a kételyt lehetett tisztán kivenni mindkettőből. Mert mindketten féltek a jövőtől. Chuck attól tartott, Betty azért jött, hogy kiadja az útját. A lány rakott szoknyáját megigazítva csusszant le a székre, majdnem melléült, mert egyfolytában a fiút figyelte. Aztán Chuck nyúlt a telefonhoz. A lány még mindig mozdulatlan volt és csak bámulta őt. Egy röpke pillanatra azt hitte, nem is akar beszélni vele, aztán a készülékre bökött, s Betty végre felvette a kagylót.

- Szia! - Chuck mindössze ennyit tudott kinyögni. Nem mert mást mondani, várta menyasszonya reakcióját.

- Szia drágám! Nem is örülsz nekem? - búgta a vonalban megilletődve Betty. Kedvese nem tűnt túl boldognak, annyi kétely gyötörte, s annyi mindentől kellett tartania. Az élete immár romokban hevert és fogalmas sem volt, hogy fog kimászni belőle. Vagy sikerül-e kimásznia egyáltalán?

- Ó, dehogynem! - sóhajtotta, miközben hatalmas kő esett le a szívéről. - Bárcsak ott lehetnék kint, veled!

Könnyek környékezték a fiú szemét, Betty meg is döbbent ezen. Chuck gyengébbnek tűnt nála, pedig azt hitte, nő létére ő fogja először elsírni magát. Borzalmas volt a felismerés, hogy a kedvese megtört, és Bettynek az villant át az agyán, ugye nem akarja feladni?

- Ki fogsz jönni innen, meglátod.

- Hát, egyelőre nem úgy fest a dolog. Betty, én nagyon sajnálom, ami történt... Nem akartam megölni az apádat. Gyűlöltem, amiért megvert téged, de nem akartam a halálát, esküszöm. Véletlen volt... - Chuck szabályosan sírt, mint egy kisfiú. Hatalmas könnyek peregtek le az arcán, elkeseredett zokogását közvetítette a telefon, azonban bárcsak ne közvetítette volna. Betty hátán végigfutott a hideg.

- Tudom - szólalt meg halkan a lány, és ez az egy szó

elegendő volt ahhoz, hogy a fiúban újraélessze a reményt. Chuck felemelte a fejét.

- Annyit szeretnék mondani neked, hogy nagyon szeretlek, az életemnél is jobban és fogalmam sincs, hogyan történhetett ez az iszonyat. Mindent tönkretettem... Megértem, ha haragszol rám.

- Nem haragszom, hanem aggódom érted. De nagyon.

Ó, micsoda egy csodálatos teremtés az ő menyasszonya! Mégsem hagyja őt cserben? Chuck jól tudta, mekkora ajándék a sorstól, hogy ilyen lányra talált, más nem ezt tenné a helyében.

- Meg tudsz nekem bocsátani, Betty? Szörnyű dolgot tettem, kioltottam az apád életét.

- Nincs mit megbocsátanom, Chuck. Te engem akartál megvédeni, amit azelőtt sosem tett meg értem senki. - Bárcsak ráhallgatott volna, úgy kérte, hogy ne menjen oda!

- Tényleg megbocsátasz? - Nem akart hinni a fülének.

- Megbocsátok. - A fiú ezt a szót akarta hallani, ezt az egyetlen szót. Hát Betty kimondta, ha már a jelen körülmények között mással nem tehette boldoggá. Olyan jó lett volna hozzábújni, úgy vágyott az ölelésére, csókjára. Ki tudja mikor lesz rá alkalmuk? Ez az üveg sokban akadályozta őket. De legalább közelről láthatták, hallhatták egymást és ez volt a fontos. Meg amit egymás iránt éreztek. - Én is nagyon szeretlek, Chuck. És szeretni is foglak, amíg élek.

Abban a megható pillanatban Betty sírta el magát. Most Chuck érzett hitetetlen vágyat utána, még meg sem érinthette!

Legszívesebben széttörte volna azt az üveget, ami közöttük állt. Mást nem tehetett, ha valahogy érintkezni akart vele, a tenyerét rátapasztotta az ablakra, a másik oldalról Betty is ugyanazt tette. Most hallgattak néhány

pillanatig, megszűnt létezni körülöttük a világ. Egyedül Chuck érezte, hogy szaladnak a percek, s kedvese nem sokáig lehet vele még egy teremben.

- Hogy van a gyerekünk?

Betty elmosolyodott.

- Jól!

- Biztos? Nem lett semmi baja? Voltál orvosnál? - felerősödött benne az apai aggódás.

- Persze, hogy voltam. Stramm kiskölyök, akárcsak az apja - Betty próbált jó hangulatot varázsolni közéjük. Chuck más körülmények között valószínűleg nevetett volna, ellenben most képtelen volt rá.

- Vigyázz rá, majd ha kimegyek innen... - belekezdett, de egyből elcsuklott a hangja. Rádöbbent, felesleges terveznie. - Már ha kijutok valaha.

- Várni fogunk rád.

- Hiába - sóhajtotta Chuck és összeszedte minden erejét, hogy ne eredjen el újra a könnye. Őszintének kellett lennie, ha józan ésszel gondolkodott tudta, mi lesz ennek a vége. Nem akarta hitegetni a lányt, vagy hamis illúziókba kergetni.

- Miért? - Betty elsápadt.

- Mert egy gyilkos vagyok.

- Ne mondj ilyet! Nem igaz, az én szememben nem vagy az.

- A törvény szerint viszont igen. Megöltem egy embert. Igaz, nem szándékosan, de ez a lényegen nem változtat. El fognak ítélni - kimondta, amit érzett és abban a pillanatban ismét eltörött a mécses. A szeme elé tette a kezét, de Betty így is látta, hogy folynak a könnyei. A fiú, akire mindig felnézett, akit csodált a bátorságáért, leleményességéért, életkedvéért, most elsírta magát előtte. Oltári nagy pácban volt, és úgy álltak a dolgok, hogy ebből nem fog kimászni

soha.

- Nem, nem fognak. Azért vannak az ügyvédek, hogy kihozzanak innen. Tényleg, van már védőd?

- Hivatalból kirendeltek egyet. Nekem nincs pénzem sztárügyvédre, Betty. S még ha lenne is, az sem lenne elég. Nem ment meg semmi a börtöntől, minden ellenem szól, érted?

- Te nem vagy bűnöző. Be kell bizonyítanunk, hogy véletlen baleset volt és akkor felmentenek.

- Ez nem ilyen egyszerű... Bárcsak az lenne! Beszéltem az ügyvédemmel és hogy is mondjam, nem sok jóval kecsegtet.

- Ezt hogy értsem?

- Én mentem oda a lakásotokra önszántamból, hogy bosszút álljak az apádon, amiért megvert téged. És mivel magammal vittem a baseballütőmet, az még rosszabb. Összeverekedtünk, én ütöttem először, ezt az anyád is tanúsította. Azonban a legrosszabb az egészben az, hogy apádra akkor mértem azt a végzetes ütést, mikor hátat fordított nekem. Így nehéz lesz bebizonyítani, hogy önvédelemből tettem, semmire sem támaszkodhatunk, érted? Az esküdtszék nem fog hinni nekem. Egy aljas gyilkosnak tartanak, aki megölte a szerelme apját, megfontoltan, előre kiterveltem különben minek vittem volna magammal baseballütőt?

- Talán bűnösnek tartanak, de kaphatsz felfüggesztettet is. És akkor kijössz innen, összeházasodunk és együtt neveljük fel a gyermekünket.

Chuck lehunyta a szemét. Rettentően fájdalmas volt, amit Betty mondott. Szegény lány, ő szentül meg volt győződve róla, hogy visszakapja szerelmét, és boldogan élnek majd, míg meg nem halnak.

- Annyira szeretném, ha így lenne, drágám. Csak sajnos

nem válhat valóra.

- Miért nem? Hinned kell benne! Nem te tanítottál arra, hogy sosem szabad feladni? A sok rossz után jónak kell következnie.

- Jaj, kicsim! Annyira sajnálom, én csak meg akartalak védeni és tönkretettem mindent... - Chuck ismét sírt. Betty nem akart hinni sem a fülének, sem a szemének.

- Szeretlek, Chuck és csak ez számít. Veled akarok élni. Kérlek ne add fel! Még semmi sincs veszve. - A lány eddig azt hitte, apja az egyetlen, aki a boldogsága útjába állhat. Most viszont sokkal nagyobb problémával kellett szembenéznie.

- Még nem, de ha meglesz a tárgyalás... - A fiú hirtelen felemelte a fejét és az üvegen keresztül kedvese szemébe nézett.

- Nem akarom, hogy hamis illúziókba ringasd magad. Betty! Én egy jó darabig rács mögött leszek. Csak abban reménykedhetek, hogy nem életem végéig. Azt viszont megígérem neked, hogy életem végéig szeretni foglak.

- Én is szeretni foglak, a halálom pillanatáig, esküszöm... - mondta zokogva a lány. Érzékelte, hogy mozgolódás történik a teremben, a látogatás a végéhez közeledett. Mindjárt el kell válniuk, mialatt a szívük szakadt meg. Ezúttal ő emelte fel a kezét és tapasztotta a tenyerét az üveghez.

Chuck hálásan nézett rá, mialatt ily furcsa módon fogtak kezet...

- Köszönöm, hogy kitartasz mellettem. Te vagy az egyetlen, akire számíthatok.

- Hogy mondhatsz ilyet? Hát persze, hogy kitartok, ez természetes. Azt hitted, lelépek?

Most még így gondolta, de mi lesz egy év múlva? Vagy kettő, három, esetleg tíz év elteltével? A jó ég tudja,

mennyit sóznak rá. Betty olyan fiatal még és olyan gyönyörű! Mi lesz, ha talál valakit helyette? Elvégre nem kérheti tőle, hogy szentelje neki az életét. Nem várhat hűséget.

- Megértem, ha másképp döntesz. - Nehéz volt ezeket a szavakat kimondania, iszonyúan nehéz. Azért sikerült, mert szerette ezt a lányt, borzasztóan szerette. Csak Betty boldogságát tartotta szem előtt, azt akarta, hogy neki jő legyen.

Hiszen annyi mindenen ment már keresztül, megérdemli a boldogságot, amit ő nem tud neki megadni innen, a rácsok mögül.

- Ne, ne mondj ilyet! Nem hagylak el soha. Várok rád, akár évekig, ha kell.

Az őr közben intett, menniük kell. Chuck még egyszer belenézett Betty angyali szemébe.

- Eljössz legközelebb is?

- Hát persze. Minden alkalommal jövök, amikor csak lehet.

- Rendben. - Végre, egy kis mosoly jelent meg Chuck szája szélén. Az ígéret és az a gyönyörű szerelmes vallomás megnyugtatta. - Addig is, vigyázz a gyermekünkre, kérlek.

- Nem lesz semmi baja, ne aggódj! Ha a születésekor nem is lehetsz ott, későbbi életében részt veszel. Várni fogunk, akármennyi büntetést szabnak ki rád... - Betty mondta volna még, azonban az őr közbelépett.

- A látogatásnak vége. jöjjön, kisasszony!

A többiek már letették a telefonokat és megindultak a kijárat felé, ő volt az utolsó. Betty felemelte a kezét és búcsút intett kedvesének. Nem tudta, hogyan tudott kijönni onnan, hogyan tudta otthagyni Chuckot az üveg másik oldalán. De ismét a liftben találta magát összezsúfolva a többiekkel, azonban már nem volt olyan ideges, mint felfelé

jövet. Szeretik egymást és ez a lényeg.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Betty szentül hitt szerelme mihamarabbi szabadulásában és tudta, csak egy valaki segíthet rajtuk. Isten. Ismét elkezdett templomba járni, imádkozott reggel, délben és este, hogy megtörténjen a csoda: Chuckot felmentsék. Annyi ember került a törvények szorítójába, annyian voltak elkeseredett helyzetben, végül felfüggesztett börtönbüntetéssel megúszták. Sok ilyen filmet látott a tévében, hallott efféle esetekről a híradóban, a múlt hónapban éppen egy fiút mentett fel a bíróság San Franciscóban, aki megölte a bátyját, mert nyaktól lefelé lebénult és nem bírta nézni, hogy szenved. Hát kikapcsolta a gépet, ami lélegeztette... Chuck esete teljesen más volt, de ő is ártatlan volt, nem azzal a szándékkal vágta fejbe az apját, hogy megölje. Talán rajta is megesik az esküdteknek a szíve...

Az első tárgyaláskor viszont megrendült a hite. Előtte találkozott Chuck ügyvédjével, aki felvilágosította a fájdalmas valóságról: nem tudja kihozni a fiút. Ugyanazt mondta, amit a kedvese a börtönben-, túl sok körülmény szól ellene. Az esküdtek nem fogják elhinni, hogy véletlen volt. Azt hiszik majd, hogy azzal a szándékkal ment Chuck a lakásra, hogy bosszút álljon Betty apján. A lány teljesen összetört, mikor az ügyvéd világosan megmondta, nem sokat tehet Chuckért, megpróbálja minél kevesebbre lecsökkenteni a büntetést, azonban véleménye szerint minimum tíz évet így is fog kapni, s az a legjobb eset. Vera

ott ült Betty mellett az irodában, mikor az ügyvéd felvázolta előttük a szomorú helyzetet és az asztal alatt megszorította a lánya kezét, aki zokogásban tört ki.

- Nem veszhet el minden, nem veszíthetem el őt, anya. Szeretem! - borult Vera nyakába Betty, miután kiléptek a folyosóra.

- Tudom. És nagyon sajnálom...

- Mi lesz velem, ha tíz vagy húsz évre lecsukják Chuckot? És ha annál is többre, az ügyvéd szerint akár életfogytiglant is kaphat...

- Én melletted leszek, drágám. Új életet kezdünk. El kell felejtened ezt a fiút.

- Hogy kérhetsz ilyet tőlem, anya? Chuck nagyon sokat jelent nekem, eszem ágában sincs elfelejteni. Főleg most, hogy a gyerekünket hordom a szívem alatt.

- Hát éppen ez az! Most kell jól meggondolnunk, mit kell tenned, mi a helyes út... Biztosan ki szeretnél tartani Chuck mellett és élve eltemetni magad? Egy olyan férfira várni, aki csak öreg korában szabadul a börtönből? Gondolj a gyerekedre, milyen sorsa lesz? És itt az idő, hogy gondolj magadra is. így sosem leszel boldog, ha egész életedben arra a férfira vársz, aki megölte az apádat. Mi a garancia arra, hogy Chuck nem fog megváltozni a börtönben? A rácsok mögött más szabályok uralkodnak, valódi gyilkosokkal lesz összezárva hosszú éveken keresztül, akaratlanul is bűnöző válhat belőle. Azok az emberek teljesen átformálják... Ha egyáltalán kiszabadul valaha, akkor sem biztos, hogy boldogok lesztek. És ennek csak a gyermeked inná meg a levét, te pedig élve eltemetkeznél húsz vagy akárhány évre, mialatt elszáll feletted az élet? Nem áldozhatod fel magad, higgy nekem, én éppen eleget áldoztam apádra és látod, mi lett belőle. Okulj a példámból, ne akard azt, hogy boldogtalan maradj, csak sóvárogj

Chuck után és ezáltal keserves gyermekkort teremts a gyerekednek. Szerinted milyen érzés lesz majd, ha megtudja, hol van az apja?

- Mit tegyek?

- Vetesd el, amíg nem késő. Ne tedd tönkre az életedet, kérlek. Chuck már tönkretette a sajátját, ne hagyd, hogy téged is magával rántson. Én kedvelem azt a fiút és nagyon sajnálom, hogy nem lehettek egymáséi, de neked nem szabad szenvedned mások bűnei miatt. Chuck valószínűleg öreg korában fog szabadulni. És addig veled mi lesz? Engedd, hogy az idő begyógyítsa a sebeidet. Most vagy szerelmes életedben először, jön még ennél elsöprőbb szerelem, hidd el. Csak ki kell várni. Majd jön valaki más, aki boldogabbá tesz, mint Chuck tehetett volna. Előtted a jövő, kérlek, ne gördíts akadályt elé azzal, hogy megszülöd Chuck gyerekét. Gondolj bele, ha majd ránézel, mi jut eszedbe? Csak a fájdalom, bánat, és a sóvárgás az apja meg a félbeszakadt boldogságotok után...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Vera ott állt a templomban a násznéppel együtt és érezte, hogy a vérnyomása az egekbe szökik. Még sosem izgult annyira, mint most - hiszen nem akármilyen nap volt a mai. Ő volt a legidegesebb a jelenlévők közül, ami nem véletlen, egyetlen gyermeke készült férjhez menni. Vagy nem készült... Vera az első sorban állt közel az oltárhoz, így jól látta a pap mosolygós arcát, amint biztató pillantásokat küld az izgatott vőlegény felé. Arthur kitett magáért, átkozottul elegáns volt szürke öltönyében, mintha rászabták volna, a zakójára a menyasszony csokrából való hófehér rózsát tűztek, barna haját hátrafésülték és a szintén halványszürke csokornyakkendője tökéletesen állt, kikeményítve, ahogy kell. Édesanyja tanácsára nem véletlenül választotta ezt a visszafogott színt, valami különlegeset akart. Általában a férfiak fekete öltönyt viseltek az esküvőjükön vagy sötétkéket, Arthur viszont szeretett volna kitűnni közülük, mint ahogy ez az esküvő is messzemenőleg kitűnt a többi közül, mert nem akárki járult Isten színe elé, hogy örök hűséget fogadjon választottjának.

Az egész város felfigyelt a nagy eseményre és az egész város el is jött. A templom zsúfolásig volt emberekkel, egy tűt sem lehetett volna leejteni. A templom előtt is hatalmas volt a tömeg, és aki nem jutott be, egy óriási kivetítőn ugyanúgy figyelemmel kísérhette az esküvőt, mint a bennlévők. A King család gondoskodott mindenről, hosszú hónapok aprólékos munkájával elérkeztek a nagy nap

csúcspontjához. Mindenki erre a napra és erre a pillanatra várt, mikor a nagymutató elérte a tizenkettőt és pontosan három órát ütött. Megszólaltak a harangok, s Vera imára kulcsolta a kezét, amikor látta, hogy a pap biztatásképpen kacsint egyet Arthur felé. Gyerekkorától kezdve ismerte őt, hozzá járt hittanra, és a férfi boldogan fogadta, mikor Arthur felkérte, hogy adja össze a menyasszonyával. Idős, szemüveges, ősz hajú ember volt, sok fiatalembert látott már izgulni az oltár előtt, s ez alól az ifjú polgármester sem volt kivétel. Örült, hogy élete egyik legszebb percében részt vehet, és Vera csak remélni merte, hogy valóban a legszebb élménye lesz, nem kell csalódnia. Az asszony rettentően aggódott a lányáért. Eddig mindig meg tudta győzni, Betty okos lány volt, az eszére hallgatott és az anyja bízott benne, hogy ez ezúttal sem lesz másképp.

Csigalassúsággal teltek a percek és a várakozáson kívül nem történt semmi. Vera rápillantott az órájára, öt perc telt el számára rettegett félelemben, s a menyasszony még mindig késett. Nem, az nem lehet, hogy Betty mégis meggondolta magát. Ezt nem teheti, nem hagyhatja cserben Arthurt ennyi ember előtt pusztán azért, mert feléledtek benne a régi érzelmek - vagy talán sosem hunytak ki - és bűntudatot érez Chuck miatt. Ami volt, elmúlt. Lehet, hogy a szíve mélyén örökké szeretni fogja azt a fiút, azonban sosem mehet hozzá, mert húsz év börtönbüntetésre ítélte a bíróság. És a húsz év letelte után is csak próbaidőre kerülhet szabadlábra, s ha egy kis bakit csinál, már megy is vissza a rács mögé, ahonnan soha többé nem szabadulhat. Így rendelkezett a bíró, mert az esküdtek egyöntetűen bűnösnek találták, elhitték róla, hogy előre kitervelte a gyilkosságot, hogy megszabaduljon Joe-tól. Pedig ha akkor otthonról nem hozza magával a baseballütőjét, akkor a történtek más megvilágításba kerültek volna. Talán esélye

lett volna a felfüggesztésre, így azonban halvány reménye sem volt rá.

Vera, ha csak rá gondolt, a hátán végigfutott a hideg. Nehéz időszak volt, rettentően nehéz. Betty nehezen tette túl magát rajta, Vera attól tartott, megbolondul. Betty Istenhez menekült, a vallásba temetkezett, a templomban ült naphosszat, utána az apácákkal beszélgetett, és az anyja attól félt, a lánya vagy megőrül vagy beáll a rendbe; de mindenképpen el fogja veszíteni. Betty csalódott a világban, az igazságszolgáltatásban, és nem akart még több igazságtalanságot, mely addigi életét folyamatosan végigkísérte. Isten igazságosságára vágyott, nem véletlenül ment el Marta nővérrel Afrikába. Beállt önkéntesnek a misszióba, ahol sokat tanult az önzetlen emberi szeretetről, és két évig tökéletesnek érezte az életét. Vera közben nem győzte írni Afrikába a leveleket, és már-már azt hitte, örökre elveszíti a lányát, aki ott marad a bennszülöttekkel, amikor egyszer meglepő válasz érkezett a leveleire. Betty azt írta, úgy döntött, visszatér az Államokba. Tulajdonképpen Marta nővér győzte meg; kár lett volna hagyni egy ilyen fiatal virágszálat elhervadni, mondta. Akkor Vera hihetetlen boldogságot érzett a szívében és nem sejtette, milyen jövő előtt állnak. Sajnálta a lányát, hiszen nagy szenvedések árán jutott el odáig: elvesztette Chuckot és a gyermekét. Azonban a sors kárpótolta érte és igazságot szolgáltatott - olyan férfit küldött hozzá, akiről nők százai álmodtak, aki nemcsak tökéletes anyagi biztonságot nyújtott neki és szerelmet, hanem minden mást, amit Chuck sosem adhatott volna meg Bettynek: bejutott a felső tízezerbe. Vera sajnálta azt a fiút, nem ellenezte a kapcsolatukat, azonban ez a szerelem halálra volt ítélve. Sokat köszönhettek Chucknak, hiszen örökre megszabadította őket Joe-tól, soha többé nem kell

rettegniük. Ahogy Betty, Vera sem bánkódott Joe elvesztése miatt, az asszony nem sokáig gyászolta a férjét. Megmenekültek egy zsarnoktól, a sorsuk jóra fordult, melynek az a szerencsétlen fiú látta kárát. Vera tiszta szívből szorított érte, hogy az esküdtszék megkönyörüljön rajta és felmentsék, de nem így lett.

Az örömanya ismét ránézett az órájára, tíz perccel múlt három óra és a menyasszony még mindig nem volt sehol. Ekkor Verát már az ájulás környékezte.

- Kérlek ne tedd ezt Betty! Legyen eszed! - mormolta magában, s könnyek környékezték a szemét. Annyiszor kerültek már a lányával szorult helyzetbe, de mindig meg tudták oldani és mindent túléltek ők ketten. Azonban most Betty arra kérte, hagyja egyedül. Vera egész életében ráerőltette az akaratát, és gyermeke azt tette, amit az anyja mondott neki. Vera irányította az életét, a mai nappal bezárólag. Már nem tudott hatást gyakorolni rá, mert a lánya felnőtt. Felnőtt! Vera soha nem akarta átélni ezt a pillanatot, hiszen máris feleslegesnek érezte magát, amint levette a kezét egyetlen gyermekéről. A könnyek lassan kibuggyantak a szeméből. A körülötte lévők azt hitték, az öröm könnyei ezek. Nem sejtették, hogy a bánaté... meg az elmúlásé... Az asszony úgy érezte, közte és gyermeke közt ezennel véget ért az a szoros kapcsolat, ami eddig összekötötte őket. Igen, levette a kezét róla és tessék, Betty máris elrontja az életét, melyet anyja olyan gondosan épített fel helyette. Mert Betty az anyja életét élte, az ő álmait kellett hogy valóra váltsa ezzel az esküvővel, nem a sajátját. A saját álma húsz évre volt bezárva egy vesztőhelyre, rácsokkal körülvéve, fogva tartva a négy fal között, ahonnan nem volt kiút.

Mialatt Vera halkan zokogott, a tömeg morajlott.

- Mi lesz már?

- Csak nem megfutamodott a menyasszony?

- Egy nő attól igazán nő, ha mindenhonnan elkésik, még a saját esküvőjéről is.

- Lefogadom, hogy ezt is előre kitalálták. Nézd Donna Kinget, milyen nyugodt. Biztos nem véletlenül késik az ara, ezzel csak fokozni akarják az emberek izgalmát - hallatszottak hátulról a vélemények, és Vera valóban elhitte, hogy a lánya időközben meggondolta magát.

Legszívesebben elbújt volna a világ elől, mindenesetre el akart tűnni az emberek elől, még mielőtt a tömeg is rádöbben arra, amit ő már tudott illetve tudni vélt. Megfordult, s abban a pillanatban nagy kő esett le a szívéről, mert a hosszú, vörös bársonyszőnyeg végén meglátta Bettyt. Megszólalt a nászinduló, a koszorúslányok elindultak, és az addig takarásban lévő álomszép hófehér ruhán ragyogni kezdtek a kövek, pompáztak a templom ablakain beszűrődő fényben, amint a menyasszony megmozdult, és kecsesen lépkedett tűsarkú cipőjében előre. Fodros, hatalmas szoknyája finoman lengett a padsorok között. Minden tekintet rá szegeződött, Betty olyan volt, mint egy mesebeli királynő, ahogy végigvonult a szőnyegen, több méteres uszályát négy apró, tündéri kislány vitte a háta mögött. Fátylat nem viselt, helyette a fején méregdrága gyémánt- diadém ékeskedett, nyakában vastag ezüst nyakék lógott, melynek a vége egy szívben forrt össze, belevésve az ifjú pár keresztnevének kezdőbetűit. Ezt Arthur csináltatta neki a jeles alkalomra, hófehér rózsákból álló virágcsokrát az anyósa tervezte és köttette, természetesen a virágfejekről sem hiányozhattak az apró, csillogó kövek, gyöngyök, mint ahogy a ruhájáról és a hajából sem. Szőke fürtjeit csodálatos kontyba csavarva tűzték a feje tetejére, s a puha labdára emlékeztető hajkoronára egész körben különös gonddal ragasztották

oda a gyöngyöket. Nem csoda, hogy minden nő Betty helyében szeretett volna lenni, mikor modelleket is meghazudtoló járásával végigvonult a város kifutójának számító szőnyegen, amelynek végén végre beteljesedhet a boldogsága és egy merőben más élet veheti kezdetét. Mert nem akárki oldalán lépett oda az oltárhoz, nem akárkivel köti össze az életét az elkövetkezendő percekben. Egyfolytában vakuk villantak körülötte, a kamera felvette minden egyes mozzanatát, porcikáját, ráközelített az arcára, a frizurájára, kissé mély dekoltázsára, ahol a szívmedál megpihent, a ruhája selymére. így akik a kivetítőn keresztül nézték, azok is láthatták a csodálatos ékkövek ragyogását, nem maradtak le egyetlen apró részletről sem. Betty szépsége mindenkit megérintett, ő meg csak bájosan mosolygott, ahogyan szokott, elbűvölve az embereket. Szerették, tisztelték, becsülték, és örültek, hogy ilyen polgármesterasszonyuk van. Sokan könnyezték végig a szertartást, Vera is zokogott, de ezúttal örömében. Főleg, mikor hallotta a háta mögött a véleményeket.

- Nahát! Erre a menyasszonyra érdemes volt várni!

- Még sosem láttam hozzá hasonlót, mesésen gyönyörű!

- Olyan, mint egy tündérkirálynő.

Amikor a pár kilépett a templom kapuján immár házasként, rengeteg rózsaszirmot dobáltak rájuk és vagy száz fehér galambot engedtek útjukra, szabadon, melyek messzire repültek. Vera, amint alkalma nyílt rá, magához ölelte a lányát és a fülébe súgta:

- Jól döntöttél. Kívánom, hogy mostantól fogva igazán boldog legyél. Megérdemled.

- Köszönöm anya - Betty szemében is könnyek jelentek meg. Abban a pillanatban csodálatosan érezte magát a bőrében és remélte, hogy ezután is így lesz. Nem fogja megbánni.

TIZENHATODIK FEJEZET

A fiatalasszony kora délelőtt már odakint sétált a kertben bokáig érő, lenge ruhában, miután a férje elindult a városházára. Szerette a természetet, és mindig azzal kezdte a napot, hogy járt egyet a friss levegőn, majd a teraszra leülvén fogyasztotta el a kávéját vagy a teáját. Kávét az utóbbi időben nem ivott, így maradt a gyümölcstea egy szem vaniliáskekksszel. A házvezetőnő odakészítette neki a kerek asztalra, jó forrón, és mialatt az asszonya sétált egy kellemeset a puha pázsiton, a gondosan lenyírt bokrok és virágágyások között, eleget hűlt ahhoz, hogy pont megfelelő legyen a számára, közepesen langyos. Szerette két vagy három kortyra meginni; mindig hamar kiürítette a csészéjét. Újabban a gyümölcsös filter helyett kamillásat kért, az jót tett a gyomrának, nyugtatóan hatott. Nem mintha ideges lett volna, másállapotban volt és a rosszullétek egyik reggel sem kímélték. Ha most nem az a lenge ruha lett volna rajta, látszott volna valamicskét megnövekedett pocakja, melyet a férje esténként mindig megsimogatott, ráhajtotta a fejét és hallgatózott, de természetesen nem észlelt semmit. A mozgások majd néhány hónap múlva jönnek.

Betty szerette ezeket a sétákat, élvezte a frissen nyírt fű illatát, mely az ágyásokban nyiladozó virágok illatával keveredett. Szerette hallgatni a madarak énekét, a víz csobogását, hiszen a hatalmas kert közepében egy csodálatos szökőkút volt. Egy meztelen nő tartotta korsóját

és abból folyt ki a víz, a lábainál apró halacskák emelték farkukat és szájukat az ég felé, akár a kiflik. A szobrász úgy alkotta a szájukat, mintha csücsörítenének, és azokból apró vízsugár szökellt jó magasra, majd cseppenként zuhant vissza, mintha szemeregne az eső.

A korsót cipelő asszonyt hét ilyen kis halacska vette körül, csodálatos játékot űzve a vízzel. A majdhogynem két méter átmérőjű szökőkút köré fehérre festett padokat állítottak, s olykor Betty oda ült le könyvet olvasni, vagy csak egyedül ülvén elmerengett, hallgatva a víz csobogását. Kiengedett, szőke haját meg-megborzolta a szél, arca sápadt volt ugyan, de így is szép nő benyomását keltette. Különös varázs rejtőzött benne, ami mindenkit megfogott. Vonzó volt egy szál hálóingben is, mikor este kibámult az ablakon, állapították meg a munkások és a kertészek, akik akkor locsolták meg a virágokat közvetlenül azután, hogy eltűnt a nap. Ekkor titokban az a munkás is fellesett ama bizonyos ablak felé, aki a medencét tisztította, és jó érzéssel töltötte el, ha csak egy pillanatra is, de megláthatta azt a szépséget, akiről az egész város beszélt. Nem volt nő, aki ne irigyelte volna a polgármester feleségét és nem volt férfi, aki ne legeltette volna rajta a szemét. Mert a férfiak egyelőre ennyit tehettek: csak nézhették. Vagy álmodhattak róla, titokban vágyhattak rá, kívánhatták, de a valóságban nem lehetett az övék. Betty King maga volt a tökély, a hűség mintaszobra - mondjuk egy férfi sem mert kikezdeni a polgármesterasszonnyal. És ha mégis lett volna egy bátor jelentkező, akkor sem ment volna semmire, mert Bettynél ennek az esélye egyenlő volt a nullával. A férjével tökéletes párt alkottak, mintacsaládnak tekintették őket, és azt várták, mikor születik meg az örökös. A közvélemény még nem tudta, hogy Betty gyermeket vár, az anyának volt oka eltitkolni... Egyelőre. Ebben a házban még a személyzetnek

is titoktartási kötelezettsége volt, nem csak a családtagoknak. És ha a kutyák beszélni tudnának, velük is szerződést írattak volna alá, viccelődött a konyhában a sofőr meg a kertész, mikor munkakezdés előtt elfogyasztották a kávéjukat.

Betty éppen visszaérkezett szokásos sétájából a teraszra, mikor a házvezetőnő kitöltötte neki a teáját.

- Vendége van, asszonyom - mondta, amint Betty fellépett a lépcsőre.

- Valóban? Ki keres ilyen korán?

- Az anyósa, Mrs. Donna King.

- Igen? - Bettynek egyből felcsillant a szeme, feléledt benne a kíváncsiság. Betty azon kevés szerencsések közé tartozott, akinek nemcsak hogy kiváló férje volt, hanem olyan anyósa is, aki úgy szerette őt, mintha a saját lánya lenne.

Betty nem ült le a teraszra, hanem egyből besietett az üvegajtón, átvágva a hatalmas nappalin az oszlopcsarnokba, s a lépcső előtt leterített kerek bársonyszőnyegen vert gyökeret a lába, mikor az anyósát megpillantotta. A fából faragott óriási kapu tárva volt, és az inas nem győzte behordani az előtérbe a dobozokat.

- Jó reggelt! - mondta, de fogalma sem volt hogyan tudta szóra bírni magát, hiszen a szája majdnem tátva maradt a látványtól.

- Betty drágám! - Donna, amint megpillantotta menyét, örömében felsikoltott és tárt karokkal indult felé. - Örülök, hogy ilyen jó színben látlak! - állapította meg, s gyorsan két puszit nyomott Betty meglepett arcára.

- Mik ezek? - Betty azonban nem tudta levenni a szemét a dobozokról.

- Csodálatos napunk van ma és úgy döntöttem, egy kicsit boldoggá is tehetném...

- Mit vettél?

- Csak néhány holmit a kicsinek... meg gyerekbútort... meg játékokat... Az egyik áruházban árleszállítás volt, és egyszerűen nem tudtam ellenállni ezeknek a dolgoknak... Gyere, nézd meg, mennyire édesek!

- Donna kérlek, ne! - nyögött fel Betty, azt hitte menten rosszul lesz. - Inkább vidd vissza őket.

- Miért? Mi a baj?

- Az, hogy nem illik előre megvenni ezeket. Nem szabad, érted?

- Ugyan már, hiszen túl vagy a kritikus időszakon, elmúltál három hónapos, úgyhogy többé nem kell aggódnod.

- De én igenis aggódom és ezeket a holmikat túl korainak tartom! - emelte fel a hangját Betty, melyen maga is csodálkozott, aztán kicsordultak a könnyei. - Sajnálom... - tette hozzá szégyenkezve, tőle idegen volt ez a viselkedés.

- Ó, drágám! - Donna nem sértődött meg, inkább megértően, anyai szeretettel ölelte magához a lányt. - Tudom, mire gondolsz, hogy az előző baba elment. De azt el kell felejtened, hidd el nekem, hogy ezúttal nem lesz semmi baj.

- Annyira félek, Donna - vallotta be őszintén Betty. Ez az asszony annyira kedves volt vele, olyan megértő, barátságos, szeretett volna még többet elmondani neki, hogy tulajdonképpen mi nyomja a lelkét, azonban nem merte. Megígérte az anyjának, hogy nem szól a múltjukról senkinek. Neki már volt egy gyereke, akit úgymond „eldobott magától" és most az Isten nem akarja megajándékozni egy másikkal, bármennyire szeretné. Ezért vesztette el Arthur gyermekét...

- Nem kell félned, az a fontos, hogy ne aggódd magad halálra, érted? Ne foglalkozz semmi mással az égadta egy

világon, ezekben a hónapokban csak te létezel és a gyerek. A többit meg elrendezzük mi. Különben is, a fenébe a babonákkal! Nem a babonán múlnak a dolgok. Gyere inkább és nézd meg, milyen gyönyörű holmikat vásároltam az unokámnak.

Donna belekarolt Bettybe, és a dobozokhoz vitte, melyek gondosan be voltak csomagolva. Az áruházban örültek az olyan vevőnek, mint Donna. Pláne, hogy tudták ki ő valójában. A polgármester édesanyja, nagy tiszteletnek örvendett a városban. Minden tulajdonos megtiszteltetésnek vette, ha nála vásárolt, így természetesen a díszcsomagolást ajándékba kapta. Az ajtó előtt ott sorakoztak a hatalmas masnikkal, csillogó ezüst- vagy aranypapírba csomagolt dobozok, melyeket egy élmény volt egyenként felbontani és megcsodálni. Betty élvezte volna, ha nem gyötörték volna kételyek. Donna olyan aranyos volt, kedves, s mindig ki tudta hozni rossz lelki állapotából, a tudta nélkül, hiszen fogalma sem volt Betty múltjáról, pedig olyan szívesen kiöntötte volna a szívét neki! De nem lehetett... Mindenki ilyen anyóst álmodott volna magának és olyan férjet, mint Arthur. A King család befogadta Bettyt, gazdaggá tette, és úgy szerette, mintha mindig is közéjük tartozott volna - éppen ezért Betty nem engedheti meg, hogy megbántsa őket. Nem hozhat szégyent rájuk, éppen ezért örökre meg kell őriznie a titkát, bármennyire nehéz is. Mert vannak kritikus pillanatok, mint például, amikor elvesztette első gyermekét - aki tulajdonképpen a második volt, csak a családja hitte azt, hogy az első.

Amikor Arthurtól teherbe esett, nagyon boldog volt és remélte, hogy a sors kárpótolja azért, mert Chuck gyermekéről lemondott. És mit veszített azzal! Nehezen dolgozta fel élete első szerelmének és első gyermekének

elvesztését, nem volt nap, hogy ne gondolt volna rájuk. Aztán egyszer csak jött Arthur, aki újra értelmet adott az életének és hinni kezdett a boldogságban. Betty második terhessége felkavarta az érzéseket, és azt hitte, ez a gyermek kárpótolja mindenért, azonban a Jóisten nem így akarta. Mindössze egy hónapig örülhetett neki. Négy hetes volt a babával, mikor megcsinálta a tesztet és elment a nőgyógyászhoz. Mindenkivel madarat lehetett volna fogatni, annyira örültek a hírnek, különösen Arthur. Másnap a férfi egy hatalmas virágkosárral állított haza, melyben ötven szál vörös rózsa díszelgett és egy fehér boríték, benne két repülőjegy Mexikóba. Arthur azt mondta, most kell kipihenniük magukat, míg meg nem érkezik a kicsi. Azonban az utazásra már nem került sor, három nappal az indulás előtt Betty hasába hihetetlen fájdalom nyilallt, s akkor már tudta, hogy baj van.

Majdnem összeesett odalent a medencénél; szerencsére Arthur éppen ott állt a közelében és el tudta kapni. Azonnal mentőt hívtak és tíz percen belül a kórházban voltak, de a babát nem tudták megmenteni. Betty elvetélt... S amikor kitolták a műtőből, Arthur ráborult és együtt zokogtak a kórteremben.

Betty magát okolta a történtekért. Arthur nem győzte vigasztalni és megmagyarázni neki, hogy senki nem tehet róla, nem az ő hibája. Betty csak az anyjának mondta el, mit érzett. A vetélést Isten büntetésének tartotta, amiért az első gyermekéről lemondott. A következő terhessége váratlanul érte, viszont annál nagyobb örömöt váltott ki belőle.

- Látod, a sors hosszú távon igazságos. Isten egyik kezével ad, a másikkal elvesz. - mondta Vera a lányának, akivel ezentúl úgy bántak, mint a hímes tojással. - Kaptál még egy esélyt.

Igen, csak el ne veszítse. Betty tudta, hogy nem szabad

állandóan erre gondolnia és végre túl kellene tennie magát a múlton. Elfelejtenie, mi történt akkor, évekkel ezelőtt, és csak előre kellene tekintenie, a jövőbe. Abban bízott, ha megszületik a kisbabája, az mindent megváltoztat, feledteti vele a szenvedéseket, megszünteti a bűntudatát. Istenhez fordult, mint szorult helyzetben bármikor és a bocsánatát kérte, amiért nem a szíve szerint cselekedett, hanem az eszére hallgatott akkoriban... Megbánta. De most már szeretett volna egy saját gyermeket, nagyon... Éppen ezért temérdek szabadidejéből sokat áldozott Istenre, minden nap délelőtt eljárt a templomba. Nem véletlenül választotta ezt az időpontot, így alig találkozott valakivel. A reggeli misének vége volt és az emberek ekkor már többnyire dolgoztak, Betty pedig szeretett volna egyedül lenni. Csak néhány idősebb asszony látta ilyenkor, aki betért imádkozni a templomba, melynek szomszédságában ott volt a temető. Ezek az asszonyok ilyenkor tették rendbe a sírokat, virágokat vittek és mielőtt hazamentek volna, imádkoztak a szeretteikért.

Bettynek szokásává vált, hogy minden délelőtt ellátogatott ide, és amint átlépte a templom bejáratát, hihetetlen nyugalom lepte el egész testét, amilyet azelőtt sosem tapasztalt. Máshol különben sem lehetett volna egyedül a gondolataival egy óra hosszára, legalább kimozdult egy kicsit otthonról és ezt úgy tehette, hogy közben nem bámulták meg az emberek. Itt ugyanolyan hétköznapi nő lehetett, mint bárki más a városban és nem úgy néztek rá, mint a polgármester feleségére. Jólesett, hogy nem figyelik a mozdulatait, a ruháját, a sminkjét, a haját, hogy milyen táska van a kezében vagy vásárlás során mit tesz a kosarába.

- Ma is mész a templomba? - kérdezte Donna, miután átnézték az ajándékokat.

- Persze. Miért?

- Ha gondolod, elvihetlek. Legalább nem kell taxit hívnod. Bettynek volt saját kocsija, azonban amióta ismét babát várt, a családi kupaktanács egyértelműen úgy döntött, nem engedik vezetni. A kismamát minden izgalomtól kímélni kell, különben is sokszor környékezte rosszullét, nem akarták, hogy valami baja essen. A vezetésnél elég egy óvatlan pillanat és máris megtörténik a baj.

- Köszönöm. Hozom a táskámat.

Betty már előre összekészítette abban a fekete bőrtáskában az iratait, kis, keménykötésű könyvét, a bibliát és a rózsafüzért, amit a férjétől kapott ajándékba. Boldogan akasztotta a vállára és szállt ki Donna mellől a Chryslerből. Lassan, kecsesen lépkedett előre, ahogy szokott, de ezúttal lapos talpú cipőt viselt, ezzel minimálisra csökkentve annak az esélyét, hogy véletlenül elbotoljon. Az ő állapotában mindenre figyelnie kellett. Azt a lenge, rövid ujjú, bokáig érő világos színű ruhát viselte, amit reggel öltött magára, most nem vette át a kosztümjét, de így is rendkívül csinos volt. A haját sem tűzte fel, mely selyemként hullott a vállára, szőke fürtjei aranyként csillogtak a napfényben. Természetes szépsége lenyűgözte az embereket, melyhez bájos mosoly társult, és ha egy kívülálló ránézett, nem vette észre, hogy a lelkét nyomasztja valami, ami miatt minden áldott nap eljárt ide. De nem is kellett, éppen elég volt, hogy Betty és az anyja tudott róla, senki más.

Arról viszont Betty nem tudott, hogy valaki figyeli őt. Egy férfi leselkedett a szemközti tuja mögül, és amint a nő bement a templomba, az órájára pillantott.

- Nagyszerű! - állapította meg könnyebbülten, hogy tíz óra tíz perc van. Négy napja figyelte a nőt, aki minden délelőtt pontosan ebben az időpontban érkezett ide és nem

jött vele senki. A férfi nagy kísértést érzett ahhoz, hogy utána menjen, de nem tehette. Tudta, nagyon óvatosnak kell lennie és tartania kell magát az eredeti tervhez. Nem kockáztathat, mert ha valaki észreveszi, akkor hosszú évek gondosan felépített munkája veszhet kárba. Majd holnap, ha a nő ismét eljön. Remélte, hogy így lesz és a számításaiba semmi sem csúszik közbe.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Vera éppen a konyhájában sürgölődött, mely egy légtérben volt a nappalival. A sütőből már érezni lehetett a citromos csirke illatát, így fogott egy rongyot és kihúzta a tepsit, melyben az aranybarnára sült szárnyas roiyogott az olajban. Nagyon gusztusosnak tűnt citromkarikákkal a hátán, s mikor Vera beleszúrta a villáját, mely könnyen áthatolt az állat húsán, már a szájában érezte az ízét. Pompás vacsorája lesz, gondolta. Vera remekül tudott főzni.

A sütő felé nyúlt, hogy lekapcsolja, amikor egy ismerős dallamra lett figyelmes. Rápillantott a televízióra *és* hallotta a szignált, a híradó kezdetét jelző kockák már peregni kezdtek, a műsor megszokott zenéje az asszony agyába hatolt és abban a pillanatban a szívében megérzett valamit. Valamit, amire figyelnie kell. Mintha egy belső hang azt súgta volna, figyeljen oda. Tekintetét a képernyőre szegezte, mikor feltűnt a bájos arcú, szőke műsorvezető nő és megszólalt csodálatos hangján.

- Rendkívüli híreink következnek... - kezdte és Vera maga sem tudta, mitől lett ennyire kíváncsi, de érezte, amit be fognak mondani, az nagy hatással lesz rá. Vajon mi történt? Buszbaleset? Repülőgép szerencsétlenség? Vagy terrortámadás? Először az embernek hirtelen ezek jutnak az eszébe, azonban az asszony mást sejtett. New Yorkot mutatták, meg egy börtönt. Vera hallotta a műsorvezető hangját, azonban nem fogta fel, mit mondott. Vagy mégis? -

Két rab megszökött...

Két rab? Miért súgja azt neki a védőangyala, hogy erre figyelnie kell? Aztán mutattak két képet az elítéltekről, s az egyik ismerősnek tűnt, nagyon ismerősnek. Sokat változott, megemberesedett az évek során és le volt nyírva a haja, de a szemei... A nézése megmaradt ugyanolyannak, amilyen volt: meglepett és ártatlan, mint ahogy akkor este ránézett baseballütővel a kezében és Verától várta a választ, vajon miért nem kel fel Joe? Amikor a börtönben nyilvántartásba vették, akkor is valószínűleg az motoszkált a fejében, miért történik mindez vele? Hiszen olyan jólelkű fiú volt, ő csak azt akarta megvédeni, akit a legjobban szeretett a világon. Szomorú, fájdalmas, szívet rengető történet az övék: a lányáé és Chucké... Azt hitte, örökre vége. Nem is jutott eszébe az a fiú, aki isten tudja mennyit szenvedett azóta a rácsok mögött és most... most megszökött? Nézte a közzétett fényképet, hátha csak nagyon hasonlít rá az a fiatalember, azonban amint a műsorvezető kimondta a nevét, nem fért hozzá semmi kétség, hogy Ő az!

- Chuck Ronden és Lincoln Hower, mindketten életfogytiglanra ítélt bűnözők, úgyhogy roppant veszélyesek. A hatóságok mindenkitől azt kérik, ha látják valahol őket, ne próbáljanak meg a közelükbe férkőzni vagy elkapni őket, hanem hívják a rendőrséget.

Verának a torkában zakatolt a szíve, a vérnyomása kezdett az egekbe szökni, és érezte, hogy mindjárt kiveri a víz. Chuck. Nem egy elveszett ember, aki sosem adja fel, a leglehetetlenebb helyzetben sem. Hát mire képes ez a fiú? Egyáltalán hogyan tudott megszökni az Államok egyik legszigorúbban őrzött börtönéből? És miért tette? Mi vezérelte a szabadságvágyon kívül?

- Uramisten! Betty...

Az asszony azonnal rohant a telefonhoz és remegő

kézzel emelte fel a kagylót.

- Csak nyugalom, Vera, nyugalom. Próbálj meg higgadtan gondolkodni! - mondogatta magának félhangosan és megállt a kezében a készülék, aztán inkább visszaeresztette a kagylót a helyére. Most kell okosnak lennie, nem hamarkodhat el semmit.

Betty másállapotban van, nem hozhatja rá a szívbajt, mert az végzetes következménnyel járhat, amin már egyszer átesett. A lánya és az unokája egészsége mindennél fontosabb, Betty nem idegeskedhet semmin, mert az árthat a babának. Talán nem hallja meg a hírt, mostanában nem szokott tévét nézni, egyre többet kell pihennie, olykor délután is lefekszik néhány órára, talán átaludta a kora esti híradást. És ha Arthur hazaérkezik, nem biztos hogy arról beszélgetnek késő este, mit hallottak a hírekben. Ez volt az egyik feltevés, mely higgadtságra és nyugalomra késztette Verát.

Chuck megszökött. Na és? Még ha szeretne is Bettyvel találkozni valaha az életben, akkor sem lenne rá alkalma. Főleg nem így, rendőrökkel a nyomában. El van foglalva a szökésével, a meneküléssel, bujkálással. Vera tudta a legjobban, hogy Chuck egyedül van ebben a kegyetlen világban, mint a kisujjam. Se családja, se barátja, se rokona. Vera nem hitte, hogy akadna olyan személy, aki ebben a helyzetben segítene neki, esetleg bújtatná. S ilyenkor a legnehezebb dolog a rejtőzködés mellett az élelemszerzés. A szállás mellékes, valószínűleg az utcán tölti majd első szabad éjszakáját, mialatt biztosan Bettyről álmodik... Viszont vajmi csekély az esély arra, hogy viszontláthassa. Különben is, olyan messze vannak New Yorktól, Chucknak eszébe nem jutna ebben az isten háta mögötti kisvárosban keresni szerelmét. Már ha lenne rá módja. Körözés alatt áll és Vera biztos volt benne, hogy pár héten belül elfogják.

Nem kell tartaniuk tőle.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Vera, miután meghallgatta a híreket, jobban aggódott a lányáért, mint valaha. Azelőtt is minden nap benézett hozzá, azonban Chuck szabadulásának köszönhetően esténként még telefonált is, hogy megkérdezze, jól van-e.

- Persze, hogy jól vagyok anya, ne aggódj - mosolygott mindig Betty a vonal másik végén, mert feleslegesnek tartotta ezt a túlzott aggódást. Azt viszont nem tagadhatta, hogy jólesett neki. Az anyján kívül a férje és az anyósa is a tenyerén hordozta, kényeztették, s azon versenyeztek, ki tudna jobban a kedvében járni. Betty nem akarta elhinni, hogy ennyi szerető ember veszi körül.

Amióta hozzáment Arthurhoz, megváltozott az élete, még soha nem kapott annyi szeretetet, gondoskodást, mint az elmúlt másfél évben, mialatt házasnak mondhatta magát. Arthur nemcsak szerette, hanem egyenesen imádta a feleségét, és amikor Betty elvesztette a gyermeküket, hihetetlen kitartásról tett tanúbizonyságot. Átszervezte a napirendjét, lemondta a tárgyalásait, és amint tehette, bent volt a kórházban a felesége mellett. Fogta a kezét, és nem győzte állandóan a fülébe suttogni, mennyire szereti. Ez sokat jelentett Bettynek, még a pszichiáteréhez is elkísérte... Arthurnak nagy szerepe volt abban, hogy Betty hamar kilábalt a depresszióból és túltette magát a vetélés szörnyűségein. Talán ez játszott közre abban, hogy viszonylag hamar teherbe esett, éppen amikor lejárt az orvosi határidő és amikor senki nem számított rá. Még ő

maga sem. S mikor az orvosa megnyugtatta, hogy minden rendben van, a magzat szépen fejlődik és van esélye a „zavartalan” kihordásra, Bettyvel madarat lehetett volna fogatni.

Vera már nagyon várta az unokáját és remélni merte, hogy valóban minden rendben lesz. Betty nem tudta, hogy Chuck szabadlábon van. Az asszony érezte, a fiú felbukkanása elindíthat egy őrületes lavinát, mely szétzúzná és maga alá söpörné a lánya boldogságát.

- Nem történt semmi különös?

- Nem. Ma reggel is ugyanúgy hánytam, mint eddig. Ettől eltekintve eseménytelenül telt a napom - Betty kissé szokatlanul fogalmazott, a hajnali szenvedéseit próbálta tréfásan felfogni. Elvégre édes teher volt ez...

- Ó, kicsim! Hamarosan elmúlnak majd a rosszullétek, hidd el és akkor a terhességed minden percét élvezni fogod.

- Most is élvezem. Többé-kevésbé.

- Voltál orvosnál?

- Anya! - Ez a mondat Bettynél mindig kiverte a biztosítékot. - A terhesség nem betegség, hanem egy állapot. Nem kell állandóan orvoshoz szaladnom, ha bármi bajom van. Egyébként holnap megyek.

- Egyedül?

Betty szerette az anyját, azonban a túlzott aggódása olykor kezdett az idegeire menni.

- Nem, nem egyedül. Arthur elkísér.

Verának olyankor nagy kő esett le a szívéről, ha megbizonyosodott afelől, hogy a lánya mellett van valaki. Biztos, ami biztos. Így legalább nem fog senki a közelébe férkőzni. Aznap az asszonynak ez volt a második hívása, de telefonált volna többször is, azonban azzal túl gyanússá vált volna, úgyhogy inkább idegességében otthon rágta a körmét, mert valami nem hagyta nyugodni. Az anyai

ösztöne azt súgta, vigyáznia kell, veszély leselkedik rájuk. Először nem tartott túlzott jelentőséget neki, azonban amikor a hírekben hallott Chuck szökéséről... Mostanra már egyre jobban nyugtalanította a dolog, mert eltelt egy hét és egyik híradásban sem számoltak be róla, hogy elfogták volna a szökött rabokat. Úgyhogy Verának megmaradt a félelme, amiről senkinek sem beszélhetett. De legalább az megnyugtatta, hogy Betty nem hallott Chuckról, különben már említette volna.

Másnap délelőtt pontosan tíz óra tíz perckor a férfi ugyanúgy rostokolt a mögött a fa mögött, ahol négy napja szokott. Ezúttal felettébb ideges volt, mert akit várt, az nem jelent meg sem a templomban, sem a környékén. Vajon mi történhetett? Megsejtette, hogy várja valaki? Vagy észrevette, hogy figyelik? Követik? Az emberek nem szoktak változtatni a szokásaikon, csak ha valami közbe jön. Mindenképpen szeretett volna találkozni azzal a nővel és az izgalom felerősödő fokozatai hullámként vonultak végig a testén. Életbevágóan fontos volt, hogy beszéljen vele. Hosszú utat tett meg idáig, és nem kis erőfeszítésébe került, mire kidolgozta a tervét és végrehajtotta. Íme, most a nagy kutatómunka, nyomozás, rátermettség és egy kis szerencse után ott állt a cél kapujában, s erre a nő nem jött.

A férfi jól tudta, hogy valamiért egyedül jár ide, teljesen egyedül, ami egyrészt kapóra jött neki, másrészt viszont gondolkodóba ejtette. Miért alakult ki éppen ez a szokása? A fiatal nők általában nem szoktak egyedül lenni, mint az öregek, ha mást nem, a barátnőiket magukkal hívják. Bár az ismerősei közel sem biztos, hogy kellemes időtöltésnek tartanák azt, ha délelőttjeiket egy templomban töltenék, bármennyire szép, hangulatos kis hely volt ez a nemrég felújított oltárával és freskóival együtt. Betty viszont rendszeresen egyedül érkezett, nem véletlenül. Vajon miért

olyan fontos minden délelőtt megjelennie Isten házában és fohászkodni hozzá? Ekkor jutott az idegen eszébe, talán otthon sem olyan a légkör, hogy ezt nyugodtan megtehetné. Szóval Betty titkol valamit, amiről ez a férfi nagyon jól tudott. A felfedezés jó érzéssel töltötte el a szívét, mert köze van hozzá.

Több mint fél órája bújt meg a fa mögött és kezdte azt hinni, hogy hiába. Pedig annyi mindent tett azért, hogy ez a titkos találka létrejöjjön - annyira titkos volt, még az érintett sem tudott róla -, mégis valami kizáró ok keresztbe húzta a számításait. Remélte, hogy Bettynek csak úgy hirtelen megváltozott a programja, hiszen nem akárki lett belőle: polgármesterasszonyként ez könnyen előfordulhat vele. A férfi a rosszra inkább nem gondolt - ugye nem esett semmi baja?

Majdnem háromnegyed óra telt el. És ahogy a percek szaladtak, a férfi annál szomorúbb és idegesebb lett. Adja fel? Most már azt kell eldöntenie, meddig álljon még lesben, ami értelmetlen dolognak tűnt. Ideje, mint a tenger, a türelme viszont fogytán volt. Annyira akarta viszontlátni őt, a közelében lenni, belenézni a szemébe, magába szippantani érzéki illatát... Pusztán a vágyakozás kellemes hatást gyakorolt rá, vajon mi fogja a hatalmába keríteni akkor, ha valóban a közelében lehet? Nagyon szerette volna, mindennél jobban, azonban nem volt biztos abban, hogy erre sor kerül. Ma legalábbis nem. Vajon mikor?

Már majdnem feladta és megfordult, amikor egy bézs színű Jaguar fékezett le a fekete vaskapu előtt. Az idegen tágra nyitotta a szemét, látta hogy egy szőke hajú nő és egy férfi ül benne. Remélte, hogy Betty az. Egyelőre csak hátulról látta a nőt, a gyönyörű, szőke hajzuhatagot, amint pár szót váltott a vezetővel, majd megcsókolták egymást. Aztán kinyílt az ajtó, a férfi szíve a fa mögött a torkában

dobogott, s egyszer csak kiszállt ő, akire oly régóta várt! Csodálatos asszony lett belőle, tűzpiros kosztümöt viselt, jobb felső zsebére fehér selyemvirág volt tűzve. Karjára lazán felakasztotta fekete táskáját, amit minden alkalommal magával vitt a templomba. Miután kiszállt, megigazította a szoknyáját, haját hátracsapta, szőke fürtjei a lapockáját söpörték. A leskelődő férfinak ismerősnek tűnt ez a mozdulat, nagyon ismerősnek... Betty boldogan emelte fel a kezét és integetett a Jaguar vezetőjének, aki valószínűleg a férje volt. Micsoda egy szerencsés pali, gondolta az idegen. És nem csak ő gondolta így, hanem bárki más, aki ismerte Bettyt.

A nő kecses léptekkel indult a templom lépcsője felé, az arcán ott ragyogott az a régi, kedves, bájos mosoly. A férfit a fa mögött teljesen letaglózta a látvány. Eredetileg úgy tervezte, hogy már a lépcsőknél leszólítja, azonban mozdulni sem tudott, a lábai földbe gyökereztek, akkora hatást gyakorolt rá a döbbenet és a viszontlátás öröme. Most nem a bokor mögül leste őt, ahonnan szokta, hanem közelebb merészkedett, ezért választotta a fát, és így jobban szemügyre vehette. A vastag törzs alkalmasnak bizonyult arra, hogy jól elbújhasson mögötte, vékony, sportos alkatát eltakarja, ha sor kerül rá. Azonban nem figyelte őket senki. Sőt, szinte nem is volt senki a környéken. Korábban egy idős asszony ment be a templomba, de az alatt az idegtépő fél óra alatt végzett is, és elhagyta a temetőt a szélső kapunál. Betty mindig a főkapun lépett be, és ahogy végighaladt a köveken, haját rendszerint meg-megborzolta a szél, csodálatos ruhaköltményeiben, kecses mozgásával bármelyik topmodellt lepipálhatta volna. A férfi akár órákon át is bámulta volna őt, talán ezért tűnt egy szempillantásnyi időnek, mialatt Betty eltűnt a templom sötétjében. Utána kell mennie. Most vagy soha. De ahhoz,

hogy elindulhasson, szüksége lesz minden erejére és bátorságára. Mert nagy bátorság kell ám ahhoz, amit most fog tenni.

Még egyszer körülnézett, nem járt akkor arra senki. Elnézett a temető felé is, egy teremtett lelket sem látott. Mintha az égiek kizárólag az ő kedvéért így intézték volna. Végre, ezúttal nem kerülte el a szerencse, mely annyi balul sikerült év után igencsak ráfért.

- Nagyszerű! Akkor mindent bele, haver - biztatta magát. Odakint a nap bevilágított a szemébe, a kék baseballsapkáját jobban belehúzta az arcába, mely nem csak napellenzőként funkcionált, hanem nagyon jól takarta az arcát. A világért sem szerette volna, ha valaki felismeri. Éppen ezért volt kockázatos ez a találkozás. Egyedül Betty ismerheti fel és tudta, nem fogja elárulni.

A templomban kellemes hűvösség fogadta, amint belépett úgy érezte, egy másik világba csöppent. A szemét immár nem vakította el a nap, a pupilláit tágra nyitotta, és valami odabent nyugalmat árasztott felé, mely nagy hatást gyakorolt rá. Már nem remegtek a lábai és a szíve sem zakatolt annyira. Ő világ életében hitetlen volt, talán most került a legközelebb Istenhez, és ez mégiscsak az ő háza, ahol a férfi élete fordulópontját várta. Mert nagyon sok múlott ennek a találkozásnak a kimenetelén, ezért izgult annyira, egész éjjel nem aludt, s a nyugalom odabent meglágyította a szívét, onnan terjedt tovább, behálózta az egész testét, végül kellemes hullámként söpört végig rajta. Érezte, ahogy a gyomrában megszűnik a görcs, a végtagjai ellazulnak és kezd visszatérni a jókedve, mely az utóbbi időben nagyon ritkán fordult elő. Ez a nap sorsfordító volt az életében, s ettől fogva minden másképp lesz...

Fogalma sem volt, mit kell tenni egy templomban, úgyhogy azt cselekedte, amit a szíve diktált. Keresztet

vetett. Utána fordult meg a fejében, talán le kellett volna térdelnie hozzá, vagy az csak elég a padsorban? Ismét alaposan szemügyre vett mindent. Hangulatos kis templom volt ez, és ami a férfi számára a leglényegesebb: nem tartózkodott benne senki, csak az a gyönyörű, szőke hajú nő, aki ott ült az első sorban. Miután terepszemlét tartott és megnyugodott, a férfi levette a baseballsapkáját és elindult az oltár felé. Azelőtt sosem járt templomban, nem volt senki, aki megtanította volna a hit szeretetére. Elhaladt a padsorok között és tekintetét le nem vette Bettyről, aki nem vette észre, hogy valaki közeledik felé. A férfi az első sornál megtorpant, most oldalról bámulta őt, azonban nem sokat látott az arcából. A nő nem mozdult, kezét imára kulcsolva hagyta a pad tetején, fejét lehajtotta, így hosszú szőke tincsei előre lógtak, eltakarva ezzel hófehér, egy kis pirosítóval feldobott bőrét. A férfi először csak állt, földbe gyökerezett lábakkal, aztán belépett a padba és leült. Már csak egy méterre volt tőle... Azt hitte, történni fog valami azzal, hogy helyet foglalt, ugyanis a pad fagerendái egy kicsit nyikorogtak, azonban a nőt ezt nem zavarta fohásza közben. És akkor az idegen közelebb csúszott hozzá, a vér lüktetni kezdett az ereiben, immár egy karnyújtásnyira volt tőle!

A nő érzékelte, hogy valaki leült a közelében, azonban nem tulajdonított túl nagy jelentőséget ahhoz, hogy felnézzen és abbahagyja az imádságot. A férfi hallotta, mit mormol: „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek..." Nem tudta megállni, hogy közbe ne szóljon.

- Isten útjai kifürkészhetetlenek - mondta azon a mély, bársonyos hangján, ami a nőnek ismerősen csengett. Hirtelen felkapta a fejét és akkor a tekintetük találkozott. A férfi elmosolyodott. - Szia, Betty...

- Chuck!? - A nőt az ájulás környékezte. Rémülten meredt a férfira, gyorsan végigfutatta a tekintetét rajta. Farmernadrágot és sötétkockás rövid ujjú inget viselt, fehér, kissé elnyűtt tornacipővel. A kezében egy baseballsapkát szorongatott. Sötétbarna haja gondosan hátrafésülve és bezselézve, arcvonásai keményebbnek tűntek, a vállai szélesebbnek, mondjuk korábban sem volt egy gyenge, vézna alkat. A pillantása, mosolya, bársonyos hangja viszont a régi volt. Úgyhogy nem bolondult meg, valóban őt látta, ott ült mellette... Hihetetlen... fenomenális...

- Igen, én vagyok, drágám.

Bettynek fogalma sem volt, mit mondjon, de nem is kellett. Chuck nem tétlenkedett, megtette az első lépést, magához ölelte rég nem látott szerelmét.

- Annyira hiányoztál! - Chuck sem akarta elhinni, hogy ismét kezében tarthatta azt a nőt, akit a legjobban szeretett a világon. Kezét végigsimította selymes haján, magába szippantotta érzéki illatát, aztán megsimogatta az arcát. - Te jó ég, hét éve vártam erre a pillanatra...

Igen, pontosan hét éve történt, hogy azon a szörnyű júliusi napon összeverekedett az apjával és véletlenül olyan ütést mért rá, ami a halálát okozta. Hét éve tartóztatták le, hét éve választották el őket egymástól és hét éve csak a vágyakozás maradt a kinti élet és a menyasszonya iránt. Azonban most itt ültek egymás mellett és megérinthette, megfoghatta a kezét. Mennyei volt ismét érezni vékony ujjainak tapintását, bőre finomságát.

- Mit keresel itt? - Végre Betty ki tudott nyögni valamit a száján. Hiszen, ha az emlékei nem csaltak, az anyja azt írta neki Afrikába, Chuckot húsz évre ítélték szándékos emberölésért. Még most is eleven élt benne a pillanat, mikor kézhez kapta azt a levelet és elolvasta a sorokat. Akkor értette meg, hogy mindennek vége, a sors örökre

elválasztotta őket egymástól. Sok fájdalmat élt már át, de az volt az egyik legkegyetlenebb és legkínzóbb érzés, ami valaha belehasított a szívébe. Azt hitte, belehal... De túljutott rajta, nem volt könnyű, egyáltalán nem... Mégis összeszedte magát, és mire végleg elfelejtette szerelmét, most egyszer csak megjelent. Mintha a sors rossz tréfát űzött volna vele. - Kiengedtek?

Betty számára idegtépő várakozás következett. Remélte, hogy az anyja nem hazudott neki csak azért, mert el akarta választani őket. Betty nem vett részt a tárgyalásokon, mert nem volt idegzete hozzá, inkább Marta nővérrel elutazott Afrikába. Ez volt a feltétele annak, hogy teljesítse anyja kérését... hogy aztán új életet kezdhessen... egyedül... tiszta lappal...

- Nem hallgattad a híreket?

- Nem. - Általában rosszul voltam. Hánytam, meg aludtam, gondolta magában, de nem merte kimondani.

- Megszöktem.

- Hogyan?

- Nem volt könnyű feladat. Négy évnyi tervezés után sikerült végrehajtani, úgyhogy országos körözés van érvényben ellenem. A két hírhedt szökevény közül én vagyok az egyik.

- Uramisten... - kapott a fejéhez Betty. Még csak ez hiányzott neki! Jó volt újra látni Chuckot, így megállapíthatta, hogy jól van, nincs rajta sérülés, azonban nem tudta, örüljön-e neki vagy sírjon.

- De engem nem érdekel más, csak te! Érted tettem. Szeretlek, Betty! - vallotta be őszintén és Betty tudta, hogy igazat mond. Chuck felé hajolt, meg akarta csókolni. Betty szíve a torkában dobogott, nem tartotta jó ötletnek, az érzelmek kavarogtak benne. S mielőtt az ajkuk összeért volna, hirtelen elfordította a fejét.

- És ha meglát valaki? - idegesen tekintett körbe.

- Ne izgulj, nincs itt rajtunk kívül senki. Meggyőződtem róla, mielőtt bejöttem.

Igen, Chuck számára minden egyes lépés kockázatos, nyugtázta magában Betty. Honnan tudta, hogy ide jön éppen ma, amikor kétséges volt? Arthurral sokat kellett várniuk az ultrahangos vizsgálaton és csak a férje jóindulatán múlt, hogy a fontos megbeszélése előtt még elhozta őt. És különben is, irtózatosan messze voltak New Yorktól...

- Hogy találtál meg, ebben az isten háta mögötti kisvárosban?

- Olvastam az újságokban, hogy férjhez mentél. Nem akárki lett belőled.

- Chuck, én... sajnálom...

- Ne, nem kell mentegetőznöd, drágám! Megértelek.

Betty nem akart hinni a fülének. Szóval nem hibáztatja őt, amiért cserbenhagyta? Holott örök szerelmet ígért neki a beszélőn, az üvegfalon keresztül. Még most is érezte az üveg hűvösségét, mikor a tenyerüket összetapasztották rajta. Betty gerincén borzongás futott végig, amint az emlék felötlött benne. Milyen borzalmas, kilátástalan helyzet volt...

- A helyedben én is ezt tettem volna. Elvégre azt hitted, öregségemig a rács mögé zártak. De most itt vagyok és újra kezdhetünk mindent, szerelmem...

Chuck boldogságot tükröző ajka egyre jobban közeledett felé. Betty nem akarta letörni a lelkesedését, boldogtalanná tenni, szertefoszlatni az álmait, azonban nem hagyhatta, hogy a férfi illúziókba ringassa magát. Hét év hosszú idő egy fiatal lány életében és azóta megváltoztak a dolgok.

- Ne, Chuck! Kérlek, ne... - szólt alig hallhatóan, azonban az a néhány parányi hang, mely elhagyta kívánatos ajkait,

megálljt parancsoltak a férfinak.

Súlyos csend telepedett közéjük. Chuck úgy nézett rá, mintha fejbe kólintották volna.

- Miért? Már nem szeretsz?

Betty félt válaszolni rá, mert hirtelenjében maga sem tudta a választ... A férfi felbukkanása felkavarta benne az emlékeket, és fogalma sem volt, mit érzett... Mert eddig el kellett fogadnia, hogy Chuck nem lehet részese az életének. De most újra itt volt és Bettynek halvány gőze sem volt arról, mitévő legyen. Bátorítani viszont nem akarta.

- Nem erről van szó.

- Hát miről? Ha két ember szereti egymást, akkor semmi sem állhat közéjük. A szerelem erejével mindent le lehet győzni, csak akarni kell. - Igen, így gondolták évekkel ezelőtt. Csakhogy azóta mindkettejük élete más fordulatot vett.

- Én nagyon szerettelek, Chuck... És amikor elítéltek azt hittem, soha többé nem találkozhatunk. El kellett, hogy felejtselek.

- Ami köztünk volt, azt nem lehet elfelejteni. - Ő hét év alatt nem tudta és nem is akarta. - Azért sem, mert valaki összeköt minket. Mi van a gyermekünkkel, Betty?

Egyik kérdése fájdalmasabb volt a másiknál... Miért kényszeríti rá a sors őt, hogy összetörje ennek a csodálatos embernek a szívét? Éppen Chuck Rondenét, akit egy életre boldoggá tehetett volna, ha nem végződik olyan szerencsétlenül az a verekedés.

Chuckot a hét évnyi börtön alatt az éltette a legjobban, hogy találkozhasson a fiával vagy a lányával, akit még sosem látott. Nagy fájdalom hatolt a szívébe, mikor megtudta, hogy Betty férjhez ment. Legszívesebben széttépte volna azt az újságot, melynek címlapján ott mosolygott lélegzetelállító menyasszonyi ruhában. Chuck

féltékeny volt rá, rettentően féltékeny, mert szerelme egy olyan férfival kötötte össze az életét, akivel egy szegény, árva, börtönviselt lélek nem veheti fel a versenyt soha. De megértette és megemésztette a dolgot, holott borzalmasan nehéz volt. Akkor még nem tudta, hogyan végződik a szökési kísérlete és úgy gondolta, megpróbálja. Ha beledöglik, akkor is szabad akart lenni... És ha csak egy pillanatra adatik meg neki a szabadság, mert az őrök lefülelik és lelövik, már megérte, minthogy ott rohadjon meg abban a mocskos cellában, elhagyatva, magányosan. Bettyn és a gyermekükön kívül senkije sem maradt. Nem veszítheti el Bettyt, megérdemlik a boldogságot, mely elérhetetlen álomnak tűnt, egészen a mai napig.

Kedvese szégyenkezve sütötte le a szemét, s ebből Chuck megérezte, hogy baj van. Mi történhetett? Az újságok nem tettek említést, hogy a polgármesterasszonynak lenne egy gyermeke. Chuck lassan egy hete figyelte minden lépését, ahogy kitette a lábát a házból, azonban kisgyerek sosem volt vele, akinek mostanra hat évesnek kellett lennie. A közös gyermekük...

- Hol van? - Ugye, nem adta örökbe, miután megtudta, hogy az apja csak felnőtt korában láthatja, ha minden jól megy...

Betty még mindig hallgatott, a férfi szerette volna felrázni, amikor egy hirtelen jött gondolat megrémisztette, amint átsuhant az agyán.

- Nem halt meg, ugye?

Betty ekkor ráemelte a tekintetét, s a szeméből kibuggyant egy könnycsepp.

- Meg sem született.

- Tessék? - Chuck épp olyan értetlenül nézett rá, mint annak idején a bíróra, mikor kimondta az ítéletet: bűnös. Húsz év fegyház. A gyermeke halott, illetve még esélyt sem

kapott arra, hogy éljen.

Mindegy, gondolta Betty, innen már nincs visszaút. El kell mondania az igazságot, bármennyire fáj.

- Elvetettem.

Chucknak ez már túl sok volt. Egy világ dőlt össze benne, s most először érzett haragot Betty iránt. Szerette volna azt remélni, hogy csak a bolondját járatja vele, azonban egy pillanat alatt átsuhant az agyán: ugyan miért tenné? Betty nem szokott hazudni. A férfi sok mindenben hitt, mikor megtervezte a szökését, és amikor sikerült véghezvinnie azt hitte, elérkezett a Kánaán. Arra viszont nem számított, hogy az a nő töri össze a szívét, akiért mindezt végigcsinálta. Még azt a cseppnyi reményt is elvette tőle ezzel a vallomással, ami ott pislákolt a lelkében, mikor megkereste. Mégsem lehetnek egy család?

- Hogy tehetted?

- Sajnálom, Chuck... - kezdte Betty könnyes szemmel, arca elpirult.

- Megölted a gyerekünket!

- Én... nem... - Betty vívódott. Vajon mondjon-e többet neki annál, mit szabadna? Ha elmondaná a teljes igazságot, akkor minden megváltozna és a nő nem akarta, hogy minden megváltozzon. Nem adhat reményt kettejük jövőjének.

- Hogy voltál képes rá? Te, a vallás mintaszobra! - Lepillantott a kezére. Most is össze volt kulcsolva és Chuckban végleg felment a pumpa. - Te álszent! Szóval ezért jársz el minden nap ide, hogy könnyíts a lelkeden!

Igen, valóban könnyíteni akart a lelkén, de egyáltalán nem ezért... Ha azt Chuck tudná...

- Én... nem tehettem mást, értsd meg! Azt hittem, soha többé nem jössz ki a börtönből és nem akartam, hogy a gyermekünknek olyan élete legyen, amilyen nekünk volt.

Csak szenvedtünk és küszködtünk mindketten, mire felnőttünk. Na és? Megérte? Ezért mondtam le róla, de nem öltem meg... - Igen, ez a legjobb szó rá. Lemondott róla. Csak az Isten megmondhatója, mennyire megbánta.

- Hogy lehetsz ilyen?

- Miért? Hogyan neveltük volna fel? Két választásunk lett volna: hogy te egész életedben börtönben csücsülsz, vagy szökésben állsz, s nem lesz egy nyugodt percünk sem. Szerinted melyik a jobb?

- Attól még nem kellett volna...

Bettyben is kezdett felmenni a pumpa, így beléfojtotta a szót. Hogy jön ő ahhoz, hogy egyszer csak felbukkan a semmiből és kioktatja? Van fogalma arról, min kellett keresztülmennie?

- Neked meg nem kellett volna megölnöd az apámat, akkor most minden másképp lenne! - Végre kiadta magából az elmúlt évek alatt összegyűlt haragját, sérelmét, elkeseredését. Mennyit szenvedett ezért a szerelemért, még a mai napig sem tudta igazán eltemetni magában, hiába ment férjhez időközben. Senki nem sejtette, mekkora terhet cipel, s hogy milyen nehéz elszámolnia a lelkiismeretével.

Chuckban egy világ dőlt össze. Nem erre számított, mikor ide jött. Pedig úgy várta ezt a napot, hogy találkozhasson szerelmével, akinek ebben a pillanatban sikerült elérnie, hogy meggyűlölje.

- De neked kapóra jött, nem? Meg az anyádnak is. Elvégre megmentettelek benneteket tőle. Nekem köszönhetitek, hogy rendbe jött az életetek, az enyém meg... széthullott...- Chuckot nagyon érzékenyen érintették a nő szavai, akiből inkább egy kislány beszélt. Majdnem kibukott egy árulkodó könnycsepp a szeméből, az utolsó pillanatban tudta visszatartani. A börtönben megtanulta, hogyan maradjon kemény. Se szerelme, se gyereke, se

jövője. Így értelmetlen a szabadsága.

Betty érezte, túl messzire ment. Ezt is elrontotta, mint minden mást. Nem kellett volna hallgatnia az anyjára. Sohasem!

- Jaj, ne haragudj! Nem akartalak megbántani...

Sajnos sikerült. Chuck szomorúan szegte le a fejét.

- Pedig csak egy ártatlan ütés volt... - A világ legfájdalmasabb sóhaja hagyta el a száját.

- Tudom. - Hogy együttérzéséről biztosítsa, Betty megfogta a kezét. A puha, bársonyos ujjak érintése ezúttal nem hatott, nem olvadt el tőlük Chuck úgy, mint annak idején. Már semmi sem volt olyan, mint rég, és ezt mindketten sajnálták.

- Mégis engem vádolsz. Ahogy mások. És én ezért szöktem meg?

Ez egyszerűen képtelenség. Gyilkosnak tartják, elítélték, neki mégis sikerült megszöknie a szigorúan őrzött börtönből, a zsaruk a nyomában és erre a szerelme így viselkedik. Még egyetlen jelét sem adta annak, hogy örül a jelenlétének. Nem mondta, hogy hiányzott neki, nem is aggódott érte. Nem kérdezte meg, hogy érzi magát. Mondjuk a jelen pillanatban valószínűleg sejtette: pocsékul. Ennél pocsékabbul már nem is lehetne.

- Kérlek, bocsáss meg! Nem lett volna szabad a fejedhez vágnom olyasmit, amiről nem tehetsz. Csak feldühítettél...

- Szerinted én nem vagyok elég dühös?

- Minden okod meg van rá. Cserbenhagytalak. Azt ígértem neked, örökre szeretni foglak és kitartok melletted, bármi lesz is.

- Nem tudtam, miért nem jelentkeztél. A tárgyalásra sem jöttél el. Az anyád viszont igen. Ez meglepett.

- Az idegösszeomlás szélére kerültem. Elutaztam Marta nővérrel Afrikába. A misszióban végzett munka teljesen

átformált és segített abban, hogy ne csavarodjak be vagy ne legyek öngyilkos. Akkoriban üldözni kezdtek az újságírók, hogy nyilatkozzak és egyszerűen nem bírtam elviselni a nyomást. Ha kitettem a lábam otthonról máris megjelentek, vakuk villogtak körülöttem és jöttek a kameráikkal, meg a mikrofonjaikkal, amit úgy a képembe a nyomtak, kész csoda, hogy nem haraptam bele. El kellett bújnom a világ elől. Az is megfordult a fejemben, hogy apáca leszek.

- Ehelyett e város polgármesterének a felesége lettél.

- Arthur annyira rendes volt hozzám, meg az anyámhoz is. Őt nem érdekelte honnan jövök, ki vagyok. És mivel rólad le kellett mondanom, ezért úgy döntöttem, legalább őt boldoggá teszem, ha már téged nem tehettelek. - Átfutott az agyán, vajon elmondja-e, mennyire nehéz volt kitörölnie a szívéből és elfelejtenie a szerelmüket? Hogy a nagy napon akkora félelem tört rá, vajon helyesen cselekszik-e, hogy majdnem faképnél hagyta a vőlegényt az oltárnál. Hazudna, ha azt állítaná, hogy a szertartás alatt nem gondolt Chuckra. Végig rá gondolt, s olyan sokáig volt bűntudata, mert megpróbált boldog lenni - a fiú nélkül, akiből immár igazi férfi lett.

- Tud rólam?

- Nem. Sokáig megközelíthetetlen voltam, azt hazudtam neki, azért, mert korábban volt egy férfi az életemben, aki megcsalt és elhagyott.

- Mázlidra elhitték, mi?

- A hazugságot mindig könnyen elhiszik, az igazságot sokkal nehezebb elhitetni az emberekkel. Nem ismertek, fogalmuk sem volt a múltamról, csak azt tudták, hogy nagyon szegények voltunk anyámmal. Apámról azt mondtuk, szívroham vitte el. Nem firtatták.

- Hát igen. Messziről jött ember azt mond, amit akar. - Úgy látszik, a sok szörnyűség ellenére Chuck nem

veszítette el a humorát.

- Valahogy úgy.

- Miért pont egy polgármestert választottál?

- Az egyetemen ismerkedtünk meg, visszahúzódó lány voltam, te már csak tudod - kacsintott egyet Chuckra, aztán folytatta -, de ő kitartóan udvarolt és sikerült áttörnie a páncélomat.

- Egyetem?

- Képzeld, felvettek a jogra.

- Mindig is okos voltál.

- A tanuláshoz lehet, az élethez nem eléggé. Annyit gondolkoztam a történteken, Chuck! Meg kellett volna állítanom téged, ha aznap nem mész oda, akkor...

- Akkor odamentem volna másnap, vagy a következő nap, hogy helyben hagyjam az öregedet.

Kínos csend telepedett közéjük. Azt a napot mindketten százszor átgondolták már. Sőt, ezerszer! Azonban a történeken nem lehetett változtatni. így alakult.

Chuck szólalt meg ismét.

- Ügyvéd lettél?

- Á, nem! Csak két évet végeztem el. Otthagytam az egyetemet, mikor Arthur megkérte a kezem. Neki ez volt a harmadik diplomája, s akkor kezdett a politika felé kacsingatni. Egyszer csak a fejébe vette, hogy indul a polgármester választáson. Aztán elkezdődött a kampány, melynek az egyik főszervezője lettem. Szüksége volt rám, minden értelemben. Először nem hittek benne, aztán mégis sikerült nyernie.

- Biztosan neked köszönheti - mosolygott sejtelmesen Chuck. Betty hátán különös bizsergés futott végig. Istenem, milyen rég látta ezt a pajkos mosolyt!

- Ugyan! Én csak asszisztáltam mellette. Csodálatos ember, hihetetlen milyen képességek rejtőznek benne. Még

nem találkoztam hozzá hasonlóval. Talán az fogott meg benne, hogy rettentően tiszteli a nőket. Nem engedett vissza az egyetemre, az ő elve az, hogy a családot a férfinak kell eltartania, mert a nőkre a világ legszebb és egyben legnehezebb feladata vár: az anyaság. Sok asszonyt fogott meg ezzel, szerintem rengeteg nő szavazott rá.

- Nem féltél, hogy ha kiderül a múltunk, mi lesz?

- Dehogynem. Ha tudnád mennyire izgultam, rettegtem minden egyes nap a kampány során. Arra gondoltam, ha mégsem nyeri meg, legalább ne miattam veszítse el. Egy politikus családjának nagyon vigyáznia kell a jó hírére.

- Ahogy mesélsz róla, csodálatos embernek tűnik. Inkább csodapalántának. Szereted őt?

Nem annyira, mint egykor téged, gondolta Betty, viszont nem merte bevallani. Talán soha senkit nem fog szeretni annyira az életben, mint egykor Chuckot. Azonban mindez régen volt, s azóta a dolgok megváltoztak. Örökre.

- Azt hiszem igen.

- Azt hiszed? - Chuck felvonta a szemöldökét.

- Tudom. Érzem.

- Biztos vagy benne? Valóban vele akarod leélni az életed?

Egymás szemébe néztek és Betty határozottan válaszolt.

- Igen.

- Nem úgy tűnik, mintha a polgármester úr lenne számodra az igazi.

- Ezt miből gondolod?

- Mikor volt az esküvőtök? Ha annyira családpárti, akkor miért nem született gyereketek? - Az ilyen párok általában a nászútról már hármasban térnek haza... Úgy sejtette, Betty nem akarta, mert bizonytalan.

- Néhány hónapos házasok voltunk, mikor teherbe estem. Utána nem sokkal spontán elvetéltem.

Chucknak tágra nyílt a szeme.

- Ó... sajnálom...

Betty pedig folytatta, nem gondolva arra, hogy ezzel ismét rosszat tesz. Elindítja a lavinát.

- Mostanra sikerült túltennem magam rajta, mert itt van... - a hasára tette a kezét és mosolygott, annyira örült neki. - A második gyermekünk...

Chuck nem akart hinni a fülének és a szemének sem, mikor jobban szemügyre vette szerelme pocakját. Valóban, egy kicsit már gömbölyödött. Hogyhogy nem vette észre? Betty tekintetében boldogságot pillantott meg, mely nagyon fájt a férfinak.

- Micsoda? Állapotos vagy?

Abban a pillanatban végleg összetört benne minden, az álma szertefoszlott, a vágya semmivé lett. Rádöbbent, hogy nincs helye többé Betty életében. Lehet, hogy bizonytalannak tűnt az imént, de az nem jelent semmit. Az viszont igen, hogy férje van - nem akárki! - és hamarosan gyerekük születik. Chuck fejében cikáztak a gondolatok. Fogalma sem volt, mit kívánjon neki. Sok boldogságot? Vagy hogy veszítse el ezt a gyermeket is?

A vérnyomása hirtelen az egekbe szökött, a tenyere ökölbe szorult, legszívesebben belevágott volna a falba, hogy dühét levezesse. Ami az elmúlt fél órában kiderült róla, az sem volt piskóta, de ez... ez egyszerűen képtelenség! Ennyire szerencsétlen nem lehet, mintha minden összeesküdött volna ellene... ellenük... a boldogságuk ellen... Folytatásról, közös jövőről nem is álmodhatott. A börtönben még lehetett, idekint viszont már nem. Vége. Vége mindennek. Hiába lett szabad. Ránézett erre a gyönyörű nőre, és irigységet, féltékenységet, gyűlöletet érzett iránta. De még mindig szerette...

- Szóval gyereket szülsz egy másik férfinak, a miénket

meg elvetetted... Ez nem igazság! Kurvára nem az...

Chuck arcán könnyek folytak végig, majd hátat fordított a szerelmének és kirohant a templomból. Betty meg csak állt ott ledermedve, mozdulatlanul. Szeretett volna a föld alá süllyedni szégyenében.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Betty egész nap idegesen járkált a szobájában fel-alá és úgy tűnt, képtelen megnyugodni, holott már három órája ért haza a templomból. A feszültség egyre nőtt benne, ami jelen állapotában csak rosszat tett neki. Jólesett volna egy erős whisky vagy egy cigaretta, azonban tudta, hogy nem lehet. Meg különben sem az ő stílusa, sosem szokott más „szerhez" nyúlni, legyen az alkohol vagy dohány, vagy kábítószer. Így maradt a stressz, mely már-már annyira ránehezedett, szinte összeroppant alatta. Elszokott ő ettől az állapottól, így nem csoda, hogy egyre nehezebben viselte, amint csigalassúsággal araszoltak a percek, holott egykor ez számított természetesnek. Az apja egész életében terror alatt tartotta őket, és úgy látszik, hiába halt meg, Betty most sem lehet nyugodt, nem élhet olyan életet, amit bárki más, amiről gyerekkora óta álmodott. Hiába találta meg a legtökéletesebb férjet hozzá... Amikor végre azt hihette, egyenesbe jött, hirtelen kártyavárként omlott össze minden. Egyszer már érzett ilyet, mikor Chuckot lecsukták. Álmában sem gondolta volna, hogy ez a szörnyű érzés újra a hatalmába keríti, éppen a fiú szabadulása kapcsán. Fiú? Milyen csodálatos férfi lett belőle! Erős, izmos, az arcvonásai megváltoztak, úgyhogy ha nem lenne férjnél, jobban vonzódna hozzá, mint valaha...

Chuck. Egy csodálatos ember, aki - hihetetlen - mit meg nem tett érte! A hangja még mindig ott csengett a fülében, neki köszönheti, hogy megszabadult a brutális apjától és

kitörhetett abból a mocsokból, amiben fel kellett nőnie. Ebben igaza volt Chucknak. Betty hálával tartozik érte és erre mit tett? Nem elég, hogy cserbenhagyta, még meg is bántotta. Sőt, belegázolt a lelkébe, amit nem lett volna szabad. Azok után, hogy... Chuck őmiatta szökött meg a börtönből hihetetlen bravúrral, miatta áll harcban az egész világgal, miatta vált gyilkossá és üldözötté, s miatta lett elveszett... Mert neki most már semmije se maradt. Vagyona úgysem volt, de Betty megfosztotta a szerelemtől, a gyermekétől és a reményétől is. Egy utolsó, aljas, hazug nőszemélynek érezte magát. Pedig a fiú nem kérte, hogy hűséget fogadjon neki a beszélőn, Betty szabad akaratából tette és mégsem váltotta be az ígéretét, ez volt a legundorítóbb az egészben. Miért hallgatott az anyjára? Nem, ebben nincs igaza. Nem akarta ezt az egészet az anyjára kenni, nem háríthatja át a felelősséget másra, saját magának kell lakolnia érte. Így sem bánt vele kesztyűs kézzel a sors... És még őt irigyelték nők százai sőt ezrei, hogy a polgármester felesége lehetett! Talán mégsem kellett volna hozzámennie Arthurhoz, őt is tönkre fogja tenni, ahogy Chuckot tönkretette, mert mellette egyetlen férfi sem lehet boldog...

Legszívesebben szemen köpte volna magát, mert felerősödött benne a bűntudat, mint már annyiszor; például mikor úgy döntött, elmegy Afrikába és elbújik a világ elől. Most is szeretett volna elbújni, és azt kívánta, bárcsak sosem tért volna vissza az Államokba! Az egyszerű törzsekben, hihetetlen szegénységben élő emberek között sokkal jobb dolga lenne, hiszen ott valóban tiszta maradhatott volna, és azok az emberek elhalmozták volna önzetlen szeretetükkel. Hiszen Afrika világa egy különös világ, merőben különbözik más földrészektől. Ott nyugalomra lelne, és többé nem találkozott volna Chuckkal.

Azonban a sors nem így akarta. Úgy látszik, a születésétől kezdve szenvedésre volt ítélve, talán élete végéig. Nem talán, biztos. Chuckot egyszerűen nem bírta kiverni a fejéből. Rettentően sajnálta, óriási pácban volt. Megfordult a fejében, hogy pártfogásába veszi, hiszen rajta kívül senki sem segítene neki. Mondjuk nagyot kockáztatna azzal, ha egy szökött fegyencet istápolna, erre nemcsak a házassága, hanem a férje karrierje is rámenne. De mégis úgy érezte, mi ez az áldozatvállalás ahhoz képest, amit Chuck hozott érte? Az anyja biztosan azt mondaná, hogy megbolondult, éppen ezért nem szabad elmondania neki - az egyetlen személynek, aki megérthetné, akihez fordulhatna, aki megnyugtathatná.

A gondolatai hiába kalandoztak el, néhány perc elteltével mindig visszatértek Chuckhoz. Hogyan keresse meg, mikor a rendőrök a nyomában vannak? Különben sem biztos, hogy a történtek után szóba állna vele, pedig szeretett volna bocsánatot kérni tőle. Istenem, miért volt olyan ostoba, hogy hagyta őt úgy elmenni, abban a feldúlt állapotban... megsértve... megalázva... elhagyatva... Chuck joggal érezte becsapva magát, hiszen Betty nem ezt ígérte. Úgy szerette volna jóvátenni, biztosítani segítő szándékáról. Ugyan mivel segíthetne neki? Csak pénzzel, ha már a szerelmével nem tud... Chuck viszont túl büszke volt ahhoz, hogy elfogadja tőle. Éppen tőle. Ezzel Betty más képet tüntetne fel magáról, mint amilyen valójában. Pénzt használna fel arra, hogy könnyítsen a lelkén? Nem. ez nem Betty Spingler módszere.

Aznap enni sem tudott, és ki sem mozdult a szobájából. Úgy viselkedett, mint egy gyáva nyúl. Egyre jobban gyötörte a bűntudat, percről percre mélyebben vágott bele a húsába. Szörnyű, elviselhetetlen érzés volt. Maga sem értette, hogyan vészelte át azt a napot, azonban tudta, mire

a férje hazajön, valahogy össze kell szednie magát. Arthurt édes hitvesi csókkal fogadta, mint mindig. A férfi ledobta a táskáját a padlóra, levette a zakóját és meglazította a nyakkendőjét. Eszméletlenül vonzó volt így is, hófehér ingben, elcsúszott, világoskék nyakkendőben. Bettynek egyből az jutott eszébe, nem érdemli meg ezt a férfit.

- Hogy vagy, drágám? - Mindig megkérdezte, mert mindig aggódott érte. Sajnálta a rosszullétei miatt, ami mostanában szerencsére elkerülte a nőt.

Pocsékul, felelte volna őszintén Betty, de nem tehette. Színlelnie kellett, amit rettentően utált.

- Egész jól.

- Hú, de fárasztó napom volt! - vakarta meg a fejét Arthur. - Ne haragudj, hogy késtem. Az utolsó tárgyalás nagyon nyögvenyelősen ment.

- Semmi baj. Gondolom, már nagyon éhes vagy.

- Hogy eltaláltad! - mosolygott Arthur. Felesége mindig kitalálta a gondolatait, vagy megérezte őket. Többek között ezért is imádta annyira.

- Gyere, készítettem vacsorát - Betty megfogta a kezét és a tágas étkezőbe vezette, mely ott volt a nappali bejárata mellett, egy légtérben a konyhával. Egy csodálatos boltívvel volt elválasztva egymástól a két helyiség, a boltív lábainál két korsót emelő asszony vékony alakját formáló szobor állt.

- Ez igen! - bólintott elismerően Arthur, mikor megpillantotta a gyönyörűen megterített és feldíszített asztalt. Fehér, csipkés abrosz, kék virágmintás porcelán étkészlet ezüst evőeszközökkel és ezüstös gyertyatartókkal, melyben szürke, legalább háromujjnyi vastagságú, csavart formájú gyertyák vártak meggyújtásra. Az asztal közepén egy antik váza, melyben fehér rózsákból kötött csokor pihent.

- Foglalj helyet! Máris hozom a fogást - mondta Betty és eltűnt a konyhában, hogy aztán háromféle salátával, sült hallal és krumplival térjen vissza.

- Ezt te csináltad? - ámuldozott a férfi, mialatt az orrát megcsapta a tepsiben álló, tejfölös mártással leöntött hal finom illata, melynek gerince citromkarikákkal volt díszítve.

- Miért olyan hihetetlen? - nézett a férje szemébe, éppen akkor ült le mellé az asztalhoz. Elégedetten.

Arthur gyengéden megsimogatta a terítőn pihentetett, kecses csuklóját.

- Nem kellett volna ennyit fáradnod miattam. A te állapotodban...

Ha tudná, mennyit idegeskedett egész nap! A főzés szinte meg se kottyant neki, s legalább lefoglalta magát.

-A terhesség nem betegség, ezt anyámmal is elég nehéz megértetnem. Ma jó formában voltam és úgy gondoltam, miért ne kezdhetnék a temérdek szabadidőmmel valamit, míg haza nem jössz.

- Beértem volna egy rendeléssel is...

- Egy pizzával?

- Van étterem a városban, nem is egy...

- De ott nem tudnak háziasan főzni.

-Az igaz. Isteni szakács vagy, drágám!

Arthur alig várta, hogy szedhessen magának. Betty meggyújtotta a gyertyákat. Rég telt az estéjük ilyen romantikus hangulatban. Bettynek viszont kétségei támadtak, nem érdemli meg, hogy itt üljön a város legbefolyásosabb és talán leggazdagabb emberével, aki történetesen a férje és a születendő gyermeke apja, miközben... Miközben Chuck életét tönkretette... Egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből egykori szerelmét. Vajon mit csinálhat most? A sebeit nyalogatja? Van mit

ennie? Van hol aludnia? Betty abban bízott, nem kell az utcán töltenie az éjszakákat, a hajléktalanok között. Istenem, olyan jó lenne, ha legalább egy kis pénzt küldhetné neki valahogyan! Rejtély volt számára, Chuck miből és hogyan fog élni ezután. Soha nem támogatta senki, és ezután sem számíthat senkire. A szíve összeszorult, amint átfutott az agyán, Chucknak miken kellett keresztülmennie az életben. És a megpróbáltatásoknak még közel sincs vége, hiszen a fél világ a nyomában van. Betty fejében cikáztak a gondolatok, talán át kellene szöknie a határon, elmennie egy olyan országba, ahol nem adhatják ki a bűnözőket. Talán Afrikába, ahová Betty is menekült annak idején, ott kevés az esély arra, hogy megtalálják. Betty még arra is képes lenne érte, hogy beszéljen Marta nővérrel. A misszióban biztonságban lenne, ott örökre eltitkolhatná és elfelejthetné a múltját.

- Betty!

Álmodozásából egyszer csak a férje hangja ébresztette fel.

- Tessék, mit is mondtál?

- Semmi, nem érdekes. Látom, mégis elfáradtál. Legközelebb nem kell az egész délutánt végigdolgoznod miattam a konyhában.

- Nem, nem... csak elbambultam... Ne haragudj.

- Miért haragudnék? Ha ilyen pompás vacsorát kapok, akkor elnézem neked, ha az asztalnál nem érdekel a politika. Igazad van, este nem a munkámmal kellene foglalkoznom. Csak hát nehezen tudok elszakadni tőle. Ez szakmai ártalom.

- Szerintem ezért vagy jó polgármester.

- Te meg csodálatos feleség. Köszönöm a fogást, nagyon finom volt! - odahajolt hozzá, hogy megcsókolja.

Betty lehunyta a szemét, mialatt érezte, Arthur ajkai

gyengéden érintik az övét, és arra gondolt, nem érdemli meg férje kényeztetését.

- Szeretlek... - súgta Arthur az édes csók után, mit sem sejtve Betty vívódásából.

- Én is - válaszolta a nő, ám közel sem volt biztos benne, mit érez. Chuck váratlan felbukkanása mindent felforgatott. Ha arra gondolt, hogy Chuck nincs többé, illetve nem játszhat szerepet az életében, akkor szerette Arthurt... Hiszen eltemette magában Chuckot, eddig olyan volt, mintha halott lenne. De visszajött, és Betty nem tudta, hogy ez áldás vagy átok rá nézve.

- Gyere, menjünk be és nyújtózzunk ki - javasolta Arthur. Esténként szeretett a csontszínű bőr ülőgarnitúrán pihenni, feltett lábakkal, közben nézni a tévét és hallgatni a híreket.

- Megmasszírozzalak? - ajánlotta Betty, melynek a férje sosem tudott ellenállni. Ilyenkor Arthur mindig belehajtotta a fejét az ölébe, s a fiatal asszonykája puha ujjaival a halántékánál apró mozdulatokkal finoman dörzsölni kezdte a bőrét.

- Imádom a fejmasszázsodat, drágám. Legalább felfrissíti a gondolataimat. - Valóban jó hatással volt rá, főleg amikor fájt a feje. Sokszor mondta, ez a módszer jobban hat, mint a kávé vagy a fájdalomcsillapító. Fárasztó napja volt. - Majdnem elfelejtettem! -jutotteszébe hirtelen, közben megnyomta a távirányító gombját és arra a csatornára kapcsolt, ahol most kezdődött a híradó.

- Igen? - Betty figyelme a férjére összpontosult, nem a bemondónőre.

- Elkészült az általános iskola felújítása, már csak fel kell avatnom és kezdhetnek odajárni a város lurkói.

- Hiszen ez csodálatos, Art! - Betty tudta, milyen sokat jelent ez a férjének. A választási kampányban megígérte, hogy felújítja az iskolát meg az óvodát, s a választóknak tett

ígéretének felét már teljesítette. Fontos volt a siker a számára, s olyan jól érezte magát a polgármesteri székben, hogy a következő ciklusban sem szeretett volna kiszállni belőle. Ilyen üzlet- politika és aktív tevékenység mellett minden esélye megvolt arra, hogy újraválasszák.

- A jövő héten lesz az ünnepség és szeretném, ha eljönnél velem. Persze, ha nem túl megterhelő...

- Ezer örömmel. Mondtam már, hogy nem vagyok beteg. Különben sem kell annyira félteni, hiszen nem a bányába megyünk szenet lapátolni vagy az út szélére árkot ásni. - Nem szerette, ha úgy bántak vele, mint egy frissen műtött szívbeteggel. Azt valóban kímélni kell, vigyázni minden egyes mozdulatára. A terhesség egészen más... Ha Arthur tudná, hogy Bettynek már volt egy terhessége, nem éppen idilli körülmények között és a gyermekének akkor sem lett baja, amikor az apja félholtra verte. Mellesleg jó érzéssel töltötte el, hogy Arthur gondol rá és ragaszkodik hozzá, hogy élete fontos pillanatában mellette legyen.

- Akkor megnyugodtam - mosolygott Arthur. - A gyerekek biztosan örülni fognak neked.

Betty elismerően bólintott, s már maga elé képzelte az ünneplőbe öltözött kislányokat, ahogy tapsolnak, ujjonganak, és zászlót lengetnek. Biztosan aranyosak lesznek, hiszen a lányok mindig olyan bájosak. Úgy szerette volna tudni a gyermekük nemét! Arra viszont egy kicsit még várnia kell...

Közben Arthur felerősítette a tévét, mert a műsorvezető meglepő hírt közölt. Bettyt gondolataiból felébresztette, mikor valamelyik börtön nevét említették. Aztán mutatták az épületet, amit Betty felismert. Megtalálták az egyik szökött rabot, írták ki a képernyő aljára.

- Kapcsolunk a helyszínre... - Betty mindössze ennyit hallott meg az angyalarcú műsorvezető nő bejelentéséből.

Közben érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

Egy fekete göndör hajú, farmernadrágot és farmeringet viselő, sportos testalkatú férfi jelentkezett be mikrofonnal a kezében, s a háta mögé mutatott.

- Ebben a bárban ismerték fel a szökött fegyencet. A helyiek szerint egy whiskyt kért. Természetesen azonnal hívták a rendőrséget. A férfi nem engedelmeskedett a járőröknek, megpróbált elmenekülni, végül rálőttek.

- Uramisten! Meghalt? - suttogta maga előtt Betty, a sírás környékezte. A riporter folytatta.

- Mire a mentők kiértek a helyszínre, nem tudták megmenteni a férfi életét.

A kamera a vérfoltos járdára mutatott, mely sokkolta Bettyt. Nem, az nem lehet! Chuck! Legszívesebben felordított volna fájdalmában, de nem tehette. Fogalma sem volt meddig bírja még tartani magát a férje előtt, hogy ki ne follyanak a könnyei. És akkor, egyszer csak a riporter újabb bejelentést tett.

- Chuck Rondent, a másik rabot továbbra is körözik...

Betty nem akart hinni a fülének, a következő pillanatban Chuckról mutattak egy pocsék arcképet, mely koránt sem hasonlított a volt vőlegényére. Szerencsére, így nehezebben ismerik fel, hiszen ő ma találkozott vele a templomban, és a valóságban nem így nézett ki. Egy kicsit hosszabb a haja, egyáltalán nem olyan rövidre nyírt, s azóta megváltoztak az arcvonásai is: keményebbek lettek, és közel sem volt olyan kisfiús az ábrázata, mint azon a felvételen. Valószínűleg a börtöni nyilvántartásból vették, tábla lógott a nyakában. Csakhogy közben eltelt hét év... Bettynek nagy kő esett le a szívéről. Hála istennek, hogy nem őt lőtték le, gondolta. Nem hitte volna, hogy ennyire aggódni fog érte. Az első pillanatban Chuck jutott az eszébe... nem a társa...

- Jól vagy, szívem? - kérdezte Arthur. Nem gondolta,

hogy a feleségét ennyire felkavarja a hír. Mondjuk a terhessége igen érzékennyé tette. Betty először azt sem tudta, mit feleljen. - Muszáj volt lelőniük, jól jártak el, hiszen egy közveszélyes bűnöző. Egy gyilkos.

Gyilkos. Igen, a törvény előtt Chuck is gyilkosnak számított, mégsem volt az. Betty sosem fog úgy tekinteni rá, a megmentőjét látta benne, egy hőst, aki mindent megtett érte, amit ember megtehet. Ő meg cserben hagyta... A bűntudat gyötrelme ismét megérintette a szívét, a fájdalom fokozódott, mintha egy kéz erősen megmarkolta volna, és Betty úgy érezte, addig szorítja, még ki nem facsarja... Levegő után kapkodott.

- Tudom. Csak a helyszín... a vér látványa... olyan ijesztő...

- Ó, már értem. Ne gondolj rá, felejtsd el, amit az imént láttál. El is kapcsolok innen. - Megnyomta a távirányítót, majd letette az asztalra és átölelte a feleségét. - Nem szédülsz? Ne hozzak egy pohár vizet?

- Nem kell, köszönöm. Inkább megyek és lefekszem.

- Ahogy gondolod.

Arthur bekísérte feleségét a hálószobába, gondosan betakarta és megcsókolta a homlokát. Betty megkönnyebbült, miután a férje becsukta az ajtót. Semmire sem vágyott jobban, minthogy egyedül maradjon. Kétségek közt aludt el, egyfolytában Chuck járt a fejében és azért imádkozott, hogy ne úgy végezze, mint a társa.

HUSZADIK FEJEZET

Betty nem tudta, mivel érdemelte ezt ki, de ismét összecsaptak a feje felett a hullámok, kész rettegéssé vált az élete. A félelem újra átjárta a testét, s befészkelte magát a sejtjeibe. Szeretett volna elbújni a világ elől, ezért ki sem mozdult az otthonából, ám a férje hivatásának köszönhetően kénytelen volt kimozdulni, az iskolai ünnepség végett. Más körülmények között valószínűleg örült volna az eseménynek, viszont most a hátára sem kívánta azt a nagy felhajtást, melynek a részese, illetve a díszvendége lesz. A polgármester feleségeként illik megjelennie, nem akárhogyan, még ha az állapota miatt nem is érzi olyan jól magát.

Egy szolid, bokáig érő vajszínű ruhát választott magának, melynek gallérján és az ujjak végén zöld csíkban virágok futottak. A haját egyszerű kontyba csavarta, arcára egy kis pirosítót tett, hogy a lehangoló sápadtságát ellensúlyozza, azonban így is roppant vonzó volt. Bettynek sosem volt szüksége temérdek festékre ahhoz, hogy szép legyen, őt a természetessége varázsolta elbűvölővé. Aki szép az szép. Mindegy milyen ruhát, frizurát vagy sminket visel. Betty kócosan, karikás szemekkel is gyönyörűnek hatott a reggeleken, amikor csak a férje láthatta.

- Jó leszek így? - kérdezte kissé félénken, mikor Arthur váratlanul benyitott a szobájába. Néhány perccel ezelőtt lett kész és éppen méregette magát a tükörben. A férfit meglepte a látvány.

- Gyönyörű vagy! - mondta Arthur, büszkesége egyből kiült döbbent arcára, mely egy örömteli mosolyban nyilvánult meg.

Bettynek jólesett a bók, a jelenlegi lelkiállapotát figyelembe véve meg főleg. Nagy szüksége volt a biztatásra, mert az elmúlt két hétben az önbizalma a nulla alá csúszott.

- Tényleg?

- Azt imádom benned a legjobban, hogy olyan szerény vagy. - Arthur megölelte feleségét. Szerette volna megcsókolni, de nem tette, mert nem akarta tönkretenni a sminkjét. Jól tudta, hogy a feleségének a készülődés fárasztóbb és sokkal nehezebb, mint azelőtt. Óvatosan megsimogatta a fejét, nehogy kárt tegyen a kontyában. Aztán mélyen belenézett a szemébe, és következett a megrendítő vallomás, melyre Betty kis híján könnyekben tört ki.

- Te vagy a legcsodálatosabb nő, akivel valaha találkoztam.

Vajon akkor is így gondolná, ha ismerné a múltját? Már volt egy ember az életében, aki legalább annyira szerette, mint Arthur, két hete mégis azt vágta a fejéhez, hogy álszent. Azt a pillanatot sosem fogja elfelejteni, legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében... mint ahogy most is... Úgy szerette volna elmondani az igazságot valakinek, hogy könnyítsen a lelkén, de nem tehette.

- Már megint túlzol. - Ha tudná, mennyire!

- Szerintem mások is osztoznak a véleményemben. Az emberek mindenesetre rád jobban kíváncsiak, mint rám, ha megjelenünk valahol. És ez ma sem lesz másképp.

Arthurnak ebben tökéletesen igaza volt. Amikor megjelentek az ünnepségen és meglátták őket a gyerekek, egyből tapsolni és ujjongani kezdtek. Az igazgató már ott

várta őket a kapuban, Arthur először neki mutatta be a feleségét, majd a tanárokkal is egyenként kezet fogtak, aztán Betty odament a gyerekekhez és igyekezett megsimogatni mindegyik feje búbját azok közül, akik körbe vették és ott sündörögtek körülötte. Betty valóban nagy szenzációnak számított ezen a jeles eseményen, olykor úgy érezte magát, mint egy világsztár, azzal a különbséggel, hogy tőle nem kértek autogramot.

Azt hitte, az új iskola avatása hosszadalmas lesz és unalmas, ám kellemes csalódás érte. Az igazgató nyitotta meg az ünnepséget, a gyerekek verssel és dallal készültek, aztán Arthur következett, aki megható beszédet mondott, majd elvágták a szalagot, mire tapsvihar tört ki.

- Éljen a polgármester!

- Éljen a polgármesterasszony! Éljen, éljen!

Arthur gyengéden megfogta a felesége kezét, és büszkén nézett a tömeg szemébe, mialatt arra gondolt, mennyire tökéletes az élete. A karrierje az egekbe szökött, a magánélete úszott a boldogságban, hiszen megnyerte azt a nőt, akire mindig is vágyott. És útban volt a gyermekük... Mi kell még? Ennél többet nem is kívánhatott volna. Az járt a fejében, vajon mit szólnának a gyerekek hozzá, ha megcsókolná előttük a feleségét? Biztosan örülnének neki, hiszen ilyen szerelmes polgármestert még nem láttak... Arthur rápillantott Bettyre, aki látszólag élvezte a népszerűséget, aztán valami történt, mert hirtelen elfehéredett az arca és jobban szorítani kezdte a férje kezét,

- Rosszul vagyok... - suttogta, majd a hasát fogta és Arthur kezdett pánikba esni.

- Mi a baj drágám? Hívjak orvost?

Betty felszisszent a fájdalomtól, ami belevájt a hasába. Egy hatalmas görcs kínozta, melytől szinte kapaszkodni sem tudott, lerogyott a földre.

- Inkább mentőt... - alig bírta kipréselni a szavakat a száján, a keze remegett, hiszen egyszer már került ehhez hasonló állapotba és nem akarta, hogy megismétlődjön.

Félt. A görcsök viszont könyörtelenül kínozták, s egy örökkévalóságnak tűnt a számára, mire a mentőautó lefékezett az iskola előtt, holott a hívástól számítva négy percen belül kiértek. Betty annyira legyengült, hogy a hordágyon fekve szinte már nem is látott a fájdalomtól, meg a könnyektől, mely átláthatatlan fátyolként húzódott a szemére. Arthur beszállt a mentőbe vele együtt és mindvégig fogta a kezét, míg a vijjogó kocsi száguldott az utcákon, hogy minél hamarabb elérjen az ügyeletes kórházig.

- A kisbabám... - nyögte Betty a görcsök közepette. A könnyek addigra végigfolytak az arcán, mert érezte, hogy nagy a baj.

- Tarts ki drágám! Mindjárt beérünk a kórházba és nem lesz semmi baj! - Arthur lelkesen biztatta, közben ő is attól tartott, amitől a felesége. Próbálta visszatartani a könnyeit, ő nem sírhatja el magát a felesége előtt, erősnek kell maradnia.

Azonban Betty tudta, érezte, mi megy végbe a szervezetében, amit már átélt egyszer, csak akkor sokkal fiatalabb volt a magzata. Azt hitte, rémálmában sem jön elő többé, erre most megint ott feküdt az ambulancián, és fehér ruhás emberek sündörögtek körülötte, mikor az ájulás környékezte. Infúzió folyt a karjába, és amikor meghallotta az orvos hangját, hogy azonnal vinni kell a műtőbe, abban a pillanatban minden reménye elszállt...

Az altatásból kábultan, egy külön kórteremben ébredt fel, Arthur ott ült mellette és fogta a kezét. Nem mosolygott, mint azelőtt szokott. A férfi úgy nézett ki, mintha kicsavarták volna.

Nála viszont szörnyűbb állapotban volt Betty.

- Hogy érzed magad?

- Borzalmasan.

Arthur bólintott, majd lesütötte a szemét. Döbbent csend telepedett közéjük és az asszony érezte, hogy a férje fél megszólalni. Nem tudta, hogyan mondja meg neki az igazságot, azonban Betty tisztában volt a helyzetükkel.

- Elvesztettem, ugye?

- Ó, drágám... annyira sajnálom... - most már Arthur sem bírta tartani magát, az első könnycsepp útnak indult a szeméből, majd követte egy másik is a pillanat tört része alatt.

Ráborult Bettyre, és együtt zokogtak a kórterem csendjében.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Mrs. Ring, a polgármester felesége lévén külön kórtermet kapott és ott feküdt egyedül: íme, a századok által irigyelt nő, asszony, szerető hitves, és úgy érezte, tönkrement az élete. Sosem lehet boldog, ez volt a második vetélése, magát hibáztatta a történtekért. A hozzátartozói nem győzték tartani benne a lelket, főleg Arthur. Amikor tehette, bement a kórházba, és ott ült az ágya mellett egész estig, azonban úgy tűnt, Betty lelkiállapotán semmi sem segíthet. Hiába mondták neki, hogy ő nem tehet róla, hiszen mindent megtett annak érdekében, hogy a gyermeke biztonságban legyen: mégsem sikerült kihordania. Nem cigarettázott, nem ivott, nem sportolt, csak kismama tornára járt és ott kímélte a szervezetét, ahol tudta, mégis megtörtént a baj, amitől a terhességi teszt pozitívvá válása óta rettegett. Uramisten, csak el ne veszítse, ez kavargott a fejében. Befurakodott a gondolataiba és egyből az jutott az eszébe, ha látott egy várandós hölgyet a városban vagy egy anyukát, aki babakocsit tolt az utcán. Nem véletlenül ment el minden nap a templomba imádkozni, Isten mégsem bocsátott meg neki a múltban történtekért... Mikor először ajándékba kapta a gyermekáldást, nem élt vele, inkább eldobta magától azt a szerencsétlen gyermeket. Úgy látszik, Isten annyira megorrolt rá ezért, hogy megfosztja őt az anyaság csodálatos érzésétől. A második vetélése sokkal jobban megrázta, mint az első. Isten büntetésének tartotta, és ahogy ott feküdt abban a gyönyörűen berendezett

kórteremben, ami akár az otthoni szobája is lehetett volna - televízióval, pirosra festett szekrényekkel, egy asztallal, melyen virágok sorakoztak, mellette karosszékek a látogatók részére, bal oldalt nyílt egy ajtó, ahol külön fürdőszoba állt a rendelkezésére és egy erkély, melyről lelátott a magánkórház frissen vágott gyepére, a fűzfák árnyékában álldogáló padokra. A kertben nővérek sétálgattak a betegekkel, azonban Bettynek nem volt kedve sétálni. Sőt, ki sem kelt az ágyból...

Szóval, ahogy ott feküdt a kórteremben, melyet több beteg megirigyelt volna, rettentően magányos volt és elveszett. Pedig hol Arthur, hol Donna, hol az anyja ült az ágya mellett, és ha Art bement a hivatalba, túlzsúfolt délelőtti programjában mégis szakított arra időt, hogy felhívja a feleségét. A családja mellette állt, s Betty arra gondolt, vajon akkor is ezt tennék, ha rádöbbennének ki ő valójában? Ha ismernék a múltját, hogy tulajdonképpen miért töltött két évet Afrikában. Még az anyja sem ismerte a teljes igazságot, mely ha kiderülne, fenekestül felforgatná mindannyiuk életét... mert amit akkor tett... Betty úgy vélte, azért nem lehet boldog... És úgy látszik, nem tehet boldoggá mást sem...

Nyomasztó gondolataiból halk kopogás ébresztette fel. Furcsállta a dolgot, hiszen a családtagjai nem szoktak kopogni és Betty nem is várta el tőlük, természetesnek vélték, hogy bemehetnek. Csend következett, s miután nem szólt, a kopogás megismétlődött, most már erősebben.

- Tessék! - Betty kíváncsian emelte fel a fejét a párnájáról, és amikor az ajtó kinyílt, elakadt a lélegzete.

Egy farmemadrágos, baseballsapkát viselő férfi lépett be a terembe, a sapkáját nem véletlenül húzta le egészen a homlokáig, hogy a sildje a lehető legtöbbet takarjon az arcából. Viszont Betty azonnal felismerte.

- Chuck! Te vagy az? - Nem akart hinni a szemének. A fiatalember lekapta a sapkát a fejéről, és úgy mosolygott rá, ahogy azelőtt szokott.

- Szia Betty... - mondta kissé félszegen, aztán hirtelen felbátorodott, lehajolt hozzá és egy röpke csókot nyomott a homlokára. Betty majdnem elolvadt tőle, de nem tudta mire vélni a dolgot. Megfordult a fejében, hogy csak álmodja az egészet, hiszen ahogy elváltak a múltkor...

- Mit keresel itt? - Nem ezt érdemelné tőle, azonban Chuck most is vállalta érte a veszélyt és eljött meglátogatni őt. Számtalanszor bebizonyította már előtte, mennyire jó ember, a szíve aranyból van. Nem értette, hogyan hozhattak életfogytig tartó ítéletet felette. Mert nem ismerték, senki sem ismerte, csak Betty. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer még aggódni fog érte, azonban abban a pillanatban ugyanúgy rettegett, mintha ő is szökött fegyenc lenne. - Ez egy magánkórház, sok a látogató. Bármikor felismerhetnek...

Betty halkan beszélt és felváltva pillantott hol a férfira, hol meg az ajtóra. Istenem, csak nehogy rájuk nyisson valaki! Ellenben viszont valahogy élvezte ezt a félelmet, mert a régi időkre emlékeztette, mikor titokban kellett randevúzniuk. Akkor is ott motoszkált a levegőben a lebukás veszélye, ami sokkal izgalmasabbá, romantikusabbá tette minden egyes percüket. Mondjuk most nagyságrendekkel nagyobb volt a tét, nem az apja elől, hanem egy egész ország elől kellett elbújniuk.

- Nem érdekel. Csak látni akartam, hogy vagy.

- Nem valami fényesen. - Betty kicsit szégyenkezett a külseje végett, az utóbbi napokban nagyon elhanyagolta magát. - Honnan tudtad, hogy...?

- Olvastam az újságokban.

- Megírták a lapok? - kérdezte felháborodva. Sem Arthur,

sem az anyja nem említette. Biztosan meg akarták kímélni...

- Hát sosem lesz nyugtom tőlük?

-Valószínűleg jót akartak, az avatási ünnepségről szerettek volna beszámolni. Senki sem sejtette, hogy rosszul leszel. Betty, azért jöttem, hogy elmondjam, mennyire sajnálom, ami veled történt.

- Köszönöm, Chuck. - Betty elfordította a fejét, legszívesebben sírt volna, minden erejével azon volt, hogy megpróbáljon erősnek tűnni a férfi előtt.

- Én... én nem gondoltam komolyan, amit a templomban mondtam. Megbántottalak, holott... még mindig nagyon szeretlek... Csak dühös voltam és féltékeny, mikor megtudtam, hogy férjnél vagy és gyereket vársz.

- Az semmiség ahhoz képest, amit én vágtam a fejedhez, Chuck. Nekem kell bocsánatot kérnem tőled, amiért cserbenhagytalak. Elvégre örök szerelmet ígértem neked, ehelyett... jogos volt a haragod és megérdemeltem mindent, ami azóta velem történt.

- Ne mondj ilyet! - ekkor Chuck leült az ágy szélére és a tenyerébe vette Betty gyenge, elhidegült kezét, s lassan, körkörös mozdulatokkal simogatta. - Azóta gyötör a bűntudat. Mert nem mondtam ki, de azt kívántam, bárcsak elveszítenéd ezt a gyereket is, mint a miénket. És erre tessék, mit olvasok hetekkel később az újságban? Ne haragudj rám, kérlek.

- Nem te tehetsz róla.

- Felbolygattam az életedet. Sejthettem volna, amikor először olvastam az esküvődről, hogy nem fogod otthagyni a férjedet, meg azt a biztonságot, amit én sosem adhatok meg neked. Hogyan is várhatnám el tőled? Hiszen hova jutnál egy szökött fegyenccel? Nem mindenkinek adatik meg az a szerencse, hogy egy polgármester felesége lehet. Ez sem egy utolsó szempont, ugyebár.

- Ó, Chuck! Annyian irigyelnek érte... Szerinted is irigylésre méltó a helyzetem? Nézd meg, hol vagyok?

- Ahová én juttattalak - szégyenkezve hajtotta le a fejét, mikor Betty felült az ágyon és megsimogatta az arcát. Chuck szinte beleborzongott az érintésbe.

- Nem a te hibád, mint ahogy az sem, hogy börtönbe kerültél.

- Gondolom, mennyire felkavarhatott téged a találkozásunk a templomban. Sokat idegeskedhettél, aminek az lett az eredménye, hogy elvetéltél.

Végre felemelte a fejét, és egymás szemébe néztek. Betty a fejét ingatta.

- Jóval többet idegeskedtem akkor, mikor börtönbe kerültél, és mégsem vetéltem el. Nem veled, hanem velem van a baj. Ez már a második vetélésem, úgy érzem, bennem van a hiba. Isten így büntet azért, mert nem tartottam ki melletted és lemondtam a gyerekünkről. Úgy szeretném visszaforgatni az időt és jóvátenni a történteket, Chuck!

- Sajnos, erre már nincs lehetőségünk - felelte a férfi. Őt is a sírás környékezte és gyorsan magához ölelte Bettyt, nehogy észrevegye a kibuggyanó könnyeket a szeméből. Életében kétszer adta fel a reményt: amikor letartóztatták, és amikor találkozott vele a templomban. Akkor minden világossá vált a számára.

- És ha mégis?

- Nem tudom. Nem sodorhatlak veszélybe, éppen elég, ha az én életem egy lidércnyomás. Te legalább biztonságban vagy a férjed mellett, aki szeret téged. Legalábbis, a fotók alapján úgy tűnik. Meg ahogy meséltél róla...

- A te jövőd sincs még veszve, Chuck. Számíthatsz rám. Úgy szeretnék segíteni!

- Nem tudsz. Már nem. - Chuck nemcsak jószívű volt,

hanem okos is, különben nem bírt volna megszökni az ország egyik legvédettebb börtönéből. És nem volt önző sem, éppen ezért nem kérte Bettyt, hogy hagyja ott a férjét.

- Nincs szükséged pénzre? Egyáltalán miből élsz?

- Ismersz engem, a jég hátán is megélek, ha kell. Különben sem akarom, hogy belebonyolódj ebbe, sokat veszíthetsz vele. A férjed nem akárki. És neki aztán igazán nincs köze ehhez. A gondomat meg valahogy megoldom.

- Ne légy büszke. Engedd, hogy segítsek! Te annyit tettél már értem, ezúttal rajtam a sor, hogy megháláljam. Főleg most, mikor nagy szükséged van rá...

- Rendben van. Csak egy dolgot kérek tőled, mielőtt eltűnők innen.

Eltűnik? Örökre? Betty nem mert belegondolni, hogy nem látja többé. Itt a vége? Többször gondolta ezt és érték már meglepetések, de egyszer a csodák ideje is lejár.

- Bármit teljesítek - mondta lelkesen, csak ne haragudjon rá. Így is fájdalmas volt, viszont ezerszer jobb érzés, ha szépen válnak el egymástól.

- Szeretnélek még egyszer megcsókolni. Utoljára...

Betty mindenre számított, csak erre nem. A szíve nagyot dobbant. Maga sem volt tisztában azzal, mit érez Chuck iránt tulajdonképpen, de képtelen volt ellent mondani a férfinak.

Az ajkuk lassan közelített egymáshoz, amikor mintha bomba robbantotta volna szét őket, mert rájuk nyitottak. Úgy rebbentek szét, mint a galambok. Betty összerezzent és azon imádkozott, csak ne a férje lépjen be a kórterembe. Az anyja volt.

- Ó, látogatód van? - kérdezte Vera szórakozottan, mikor megfordult hogy az ajtót becsukja. A férfi azonnal felpattant és akkor Vera jobban szemügyre vette. Egyiküknek sem fért hozzá kétsége, hogy Vera megismeri. -

Chuck? Chuck Ronden?

Mindketten megdermedtek és döbbenten futatták végig tekintetüket a másikon. A meglepetésekben Chuck volt előnyben, már hozzászokhatott, hogy a puszta jelenléte felkavarja az embereket, és alig hisznek a szemüknek, hogy látják őt. Azonban Vera látogatása a kórházban váratlanul jött, ezúttal Chuck is megérezte, milyen hatást gyakorolt másokra hirtelen felbukkanásával a semmiből. Semmiből? A börtön poklából... Vera nem mozdult, még egy perc sem telt el, viszont Chuck úgy érezte, legalább öt perce állnak mozdulatlanul, mialatt nem történik semmi - csak az ő esélye nő egyre jobban a lebukás felé. Amióta szökésben volt, számára a pillanat törtrésze is értékes időtartamnak számított, míg más észre sem vette, ő viszont úgy élte meg, mintha egy órát vesztegetett volna el. Szörnyű volt üldözöttnek lenni, kiismerni az embereket egy pillanat alatt, és dönteni, hogy vajon veszélyesek-e rá nézve vagy sem? Mert borotvaélen táncolt a nap huszonnégy órájában, percében, pillanatában, és bármikor bekövetkezhetett az, hogy egyszer csak vége szakad a kinti létnek, a szabadságnak. Túl sokat tett ezért, túl sokat küzdött, hogy szabad lehessen, és azt már eldöntötte magában, hogy többé nem megy vissza a hűvösre. Inkább lőjék agyon, mint Lincolnt.

Belenézett Vera szemébe, de nem tudott olvasni benne. Ismerte ezt az asszonyt, mégsem tudta igazán kiismerni. Az jutott eszébe, hogy annak idején kedvelte, hiszen sosem állított akadályt közéjük és mindig szívesen fogadta az otthonában, mikor a lányának udvarolt. Csak nem fogja lebuktatni... Vera még mindig nem mozdult, akkora hatást gyakorolt rá, s Chuck úgy döntött, majd ő megteszi a kezdő lépést.

- Üdvözlöm, asszonyom... Rég találkoztunk - odalépett

hozzá és kezet nyújtott neki, miközben az villant át az agyán, talán meg kellene köszönnie, hogy annak idején ő volt az egyetlen személy, aki megjelent a tárgyalásán. Ez jó érzéssel töltötte el akkor, ebből is gondolta azt mindig Veráról, hogy jólelkű asszony.

Azóta viszont történt egy s más, a dolgok megváltoztak, és Vera arcizmai megfeszültek, mikor Chuck felé közeledett. Hirtelen hátrálni kezdett és úgy nézett rá, mint az ellenségére.

- Ne jöjjön közelebb, különben hívom a rendőrséget!

Chuck megtorpant. Felfogta, hogy az egykori szimpátia, mely annak idején kialakult köztük, örökre eltűnt. Vera korábban megértette őt, mostanra viszont megváltozott a véleménye. Egyedül Betty maradt a régi, az egyetlen, aki nem tekintette gyilkosnak, csak egy pórul járt szerencsétlennek. Chucknak mindig nehéz volt az élete, mindig kapott pofonokat, azok az emberek, akikben megbízhatott volna, cserbenhagyták. És most közéjük állt Vera is, ami meglepte a férfit, de különösebb hatást nem ért el a lelkében. Ennél sokkal nagyobb fájdalmakat kellett elviselnie, úgyhogy ez szinte meg se kottyant neki. Egy újabb ember, akiben csalódnia kellett. Na és? Az volt a lényeg, hogy Betty lelkiekben mellette állt, már ha a szerelemben nem is.

- Mit keres itt? - Vera vádlón nézett hol Chuckra, hol pedig Bettyre.

- Nyugodj meg, anya! Csak tudni akarta, jól vagyok-e.

Ebben a helyzetben viszont Verát nem lehetett megnyugtatni.

Rég nem tapasztalt gyűlölet forrt benne, arca rákvörösé változott.

- Hagyja békén a lányomat és tűnjön el innen! Egyáltalán mit akar tőle? Egyszer már tönkretette az életét.

Chucknak megütötte a fülét, hogy magázta. Egykor tegezte, családtagnak tekintette. De hol volt az már?

- Sajnálom, hogy így érez irántam. Pedig én ugyanaz a fiú vagyok, aki voltam. Csak a külsőm változott. És akkor szeretett...

- Míg meg nem ölte a férjemet.

Mi ütött ebbe az asszonyba? Nem várta el tőle, hogy ugorjon a nyakába, de azért nem kellene megvetnie.

- Véletlen volt. Ezt maga tudja a legjobban, hiszen ott volt. Sőt, örült neki, nem de? Hiszen így örökre megszabadult a brutális férjétől, aki azóta valószínűleg tönkretette volna a családját. Úgyhogy hálás lehet nekem.

Látszott, hogy Vera elszégyelli magát, lelkiismeret furdalása támadt, azonban ez nem akadályozta meg abban, hogy tovább gonoszkodjon.

- Mégis? Mit vár tőlem?

- Semmit. És ne aggódjon, nem akarom tönkretenni a lánya életét, mert még van annyira fontos nekem, hogy ne akarjak rosszat neki. Csak azért jöttem, hogy elbúcsúzzam tőle. És ha a távozásom után nem hívná azonnal a rendőrséget, azt megköszönném. Mert legalább ennyivel tartozik nekem...

- Rendben van. Ha megígéri, hogy soha többé nem megy a lányom közelébe.

- Akkor megegyeztünk- válaszolta, majd a szerelme felé fordult. - Ég veled, Betty!

Szerette volna megcsókolni, vagy legalább megölelni, azonban ezt nem tehette. Szorította az idő.

- Vigyázz magadra, Chuck! - Még hallotta Betty szavait, mialatt felvette a sapkáját, de nem fordult hátra. Belehúzta a szemébe, hogy újra álcázza magát, majd gyorsan kisurrant az ajtón és eltűnt, mint a kámfor.

Verát a szívroham kerülgette, levegő után kapkodott,

majd lassan odalépett a falra szerelt telefonhoz és felvette a kagylót.

- Mit csinálsz, anya? - Betty hüledezve nézett rá.

- Szerinted? Hívom a zsarukat.

- De hát az imént ígérted meg neki, hogy... - a lánynak könnyek környékezték a szemét. Egy világ dőlt össze benne, mert nem gondolta volna: ekkorát fog csalódni az anyjában.

- Na és? - majdnem tárcsázott, mikor Betly hangja sikoltásba csapott at.

- Azonnal tedd le azt a telefont!

- Ennek a gazembernek börtönben a helye. - Egy gombot már lenyomott és lenyomta volna a másikat is, ha Betty nem pattan ki az ágyból és nem tépi ki a kezéből a készüléket.

- Hogy lehetsz ennyire aljas?

- Betty drágám... mi ütött beléd?

- Képes lennél beköpni őt azok után, amit értünk tett? Igaza volt, megmentett minket apától, s ezek után te így köszönöd meg neki?

- Tisztában vagy vele, mit művelsz? Ő egy szökött rab, Betty... Ha segítesz rajta, azzal megsérted a törvényt. Bajba sodrod magadat és Arthurt is, megfoszthatod ezzel a férjedet a polgármesteri széktől. Gondolkozz!

- Chuck nem kért semmit, csak annyit, hogy ne hívd a rendőrséget. Ez nem bűn. De úgy veszem észre, hogy te szándékosan rosszat akarsz neki.

- Csak féltelek tőle. Ha nem vigyázol, magával ránt téged is a sárba. Szerinted miért jött ide? Hogy kihasználja az érzéseidet és befolyásoljon téged. Gondolom, szép szerelmes szavakat suttogott a füledbe, de lefogadom, hogy már azon jár az esze, hogyan csikarjon ki pénzt tőled. Az sem elképzelhető, hogy a szabadsága megtartása érdekében

zsarolni fog, mert neki nincs veszteni valója. Neked meg a férjednek viszont igen. Arthur befolyásos ember, szerezhet neki hamis útlevelet és átcsempészheti a határon, ha kell vagy...

- Ebből elég, anya! - Verának fogalma sem volt, mennyire megbántotta a lányát azzal, hogy így beszélt előtte arról a fiúról, akinek tulajdonképpen jóra vált sorsukat köszönhetik. Igazságtalanul vádolta, mint mindenki más ezen a világon. Talán az ügyvédje sem hitt a fiúnak, ezért nem tudott kiharcolni neki felfüggesztett büntetést. Betty abban a pillanatban határozta el, hogy azért is segíteni fog Chucknak, még ha ezzel bajba is kerül miatta. - Nem ismered Chuckot és sosem fogod megérteni.

- Jaj, Betty... Álomvilágban élsz, rózsaszín ködfelhő lebeg a szemed előtt. Kérlek térj észre! Chuck egyszer már tönkretette az életedet... - Még folytatta volna, azonban a lánya kikelt magából. Végleg elfogyott a türelme.

- Nem, te tettél tönkre, anya! - ordította, ahogy a torkán kifért. - Nem kellett volna rád hallgatnom egyszer sem. Soha! Bánom, hogy megtettem. Évekig tűrtem, hogy az apám verjen minket, mert nem volt szabad a többieknek megtudnia. Pedig ha akkor elmentem volna a rendőrségre, minden másképp alakul... Chuck fellépése kellett ahhoz, hogy megszabaduljunk attól a terrortól, melytől a mai napig félénk, visszahúzódó, döntésképtelen, depressziós, ostoba nőszemély vagyok. Félek a holnaptól, félek a jövőtől, képtelen vagyok elengedni magam, és boldog lenni.

- Fogalmad sincs, miről beszélsz. Biztos ki vagy készülve, a baba elvesztése, a gyász, meg a gyógyszerek. Inkább feküdj le, kicsim! - Verának rosszul estek lánya szavai, de próbálta nem meghallani őket. Betty most ki van készülve, ami érthető. Chuck látogatása felkavarta, aki a lehető legjobbkor időzített ahhoz, hogy sikerüljön összezavarnia

Bettyt, és így a saját malmára hajthatja a vizet. Hát van szíve annak a fiúnak, hogy éppen ebben az állapotban keresi fel, nem sokkal azután, hogy elvesztette a babáját? Persze, ilyenkor Betty sokkal sebezhetőbb, gyengébb, megvezethető. De mondjon a lánya bármit, vágjon a fejéhez bármit, Vera akkor sem fogja hagyni, hogy ostobaságot kövessen el. Igen, ott állt a háttérben, és befolyásolta Bettyt, mert ezt a lányt irányítani kellett. Neki köszönheti, hogy végre révbe ért Arthur oldalán, és egy szép napon meg fogja köszönni az anyjának, amiért azelőtt mindig beleszólt a dolgaiba - azokba a dolgokba, amik nem tartoztak rá. Még mindig annak a gyámoltalan kislánynak tartotta Bettyt, aki az apja cirkuszaitól megrémülve elbújt a szekrény mögé vagy lekuporodott a sarokba. Nem hitte el, hogy az a rettegő kislány már felnőtt, s Vera nem is akarta, hogy felnőjön.

- Eszem ágában sincs lefeküdni! És nagyon jól tudom mit beszélek, már korábban meg kellett volna mondanom, mit érzek! Mindvégig te irányítottad az életemet és én megbántam, hogy hallgattam rád. Ez az igazság! Nem kellett volna kitépnem a szívemből Chuckot! Azóta sem bocsátottam meg magamnak, hogy lemondtam a gyerekünkről! Talán a sors éppen ezért nem engedi meg nekem, hogy legyen egy másik. És nem kellett volna férjhez mennem Arthurhoz, mert nem tudom boldoggá tenni... - Betty hangja zokogásba fulladt. Leroskadt az ágyra, Vera odaült mellé, magához akarta ölelni, de a lány azonnal kibontakozott a karjaiból. - Ne érj hozzám!

- Miért?

- Mert mindenért te vagy a hibás. Ráadásul még szemét vagy és hazudozó. Megígéred ennek a szerencsétlennek, hogy futni hagyod, ha már egyszer annyit szenvedett miattunk... a mi családunk... a mi magánügyünk miatt...

Chuck mindössze igazságot akart tenni, megvédeni engem azon az éjszakán, mikor apa félholtra vert és erre tessék, mit kap cserébe? Egyből ráküldenéd a zsarukat?

- Nem hívom fel őket, ha úgy akarod, csak...

- Csak? Mi csak? Hogyan hihetném el, hogy nem csapsz be? Az imént arcátlanul ugyanezt tetted.

- Megesküszöm neked... - Vera a szívére tette a kezét, mialatt folytak a könnyei. Nagy érvágás volt ez neki.

- Remélem, így lesz. Mert ha Chuck miattad jut vissza a börtönbe, többé nem állok szóba veled. Örökre elveszítesz, érted?

- Senkinek sem szólok arról, ami ebben a kórteremben történt. Még mindig szereted ezt a fiút? - Neki mindig is az az árva fiú marad, számára sosem lesz Chuck férfi.

Betty először úgy döntött, nem válaszol, azonban ahogy belenézett az anyja szemébe, nem bírta megállni szó nélkül. Súlyos dolgokat vágott a fejéhez az imént és ezúttal sem kímélte.

- Semmi közöd hozzá.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Vera nehezen tudta elviselni a tényt, hogy a lánya meggyűlölte. Vajon hogyan jutottak idáig? Ő csak jót akart neki és azért szólt bele mindig az életébe, mert meg akarta védeni. Betty olyan tapasztalatlan, gyámoltalan volt... Inkább hagynia kellett volna, hogy kiderüljenek az otthoni cirkuszok, és az egész város rajtuk csámcsogjon? Vera mindenkinél jobban ismerte Joe-t, akinek haragjától az Isten se védte volna meg őket. Mégis, mit tehetett volna a rendőrség? Beviszik egy kis időre és aztán? Joe amint szabadlábra kerül, az lett volna az első dolga, hogy megkeresi és megöli mindkettőjüket. Viszont ezt senki nem hitte el az asszonynak... Jobb lett volna, ha mindketten így végzik? Hogy az emberek azt mondogatják a haláluk után, szerencsétlen asszonynak igaza volt, ő előre tudta, megérezte? Vera szentül meg volt győződve róla, csak jót cselekedett azzal, hogy megóvta a lányát, azonban ehhez a teljes irányítása kellett.

Aztán a sors úgy hozta, hogy Chuck véletlenül megölte Joe-t, mely valóban megváltás volt a két nő számára, viszont egyúttal átok is. Mert a fiút elítélték, s arról nem Vera tehetett. Betty nem is sejti, mennyire aggódott érte akkoriban, és mennyire izgult azon, hogy felfüggesztettet kapjon. Akkor úgy alakulhattak volna a dolgok, ahogy a fiatalok szerették volna, hiszen csak egy hajszál választotta el őket a házasságtól. De nem így történt. És Vera szerint nem lett volna anya, aki a helyében azt tanácsolta volna a

lányának, hogy maradjon hű egy olyan emberhez, akinek egész életét a börtönben kell leélnie és talán, ha minden jól megy, öreg korában szabadulhat. Ha mindvégig példás magaviseletét tanúsít és meg tudja gyó'zni a felügyelő bizottságot, hogy alkalmas a társadalomba való beilleszkedésre. És ha úgy döntenek, hogy mégsem engedik ki? Akkor Betty hiába várt volna, hiába tékozolta volna el az életét egy plátói szerelem kedvéért, mert Chuck nem viszonozhatta, nem tehette boldoggá a börtön falain keresztül.

És a gyermekük, akit elvetetett... Milyen élete lett volna? Betty hogyan nevelte volna fel, mikor még szinte maga is gyermek volt? Vera azt is jó döntésnek tartotta, mint a házasságot, mely előtt Betty majdnem megtorpant. Az elmúlt évek szenvedéseiért kárpótolta őt a sors, mert olyan férjet kapott ajándékba, akiről más csak álmodhatott. Betty mégsem volt boldog, szomorúan, magába roskadva feküdt az ágyában minden egyes alkalommal, mikor Vera bement hozzá. A többiek azt hitték, a kisbabája elvesztése miatt van ilyen állapotban, egyedül Vera tudta, hogy sokkal nagyobb teher nyomja a lelkét. És úgy szeretett volna segíteni rajta... Betty viszont nem hagyta.

- Tényleg segíteni akarsz, anya?

- Hát persze, drágám. Tudnod kell, bármi történt is köztünk, nagyon szeretlek téged. Csak jót akarok neked.

- Akkor hagyj magamra és ne látogass túl gyakran - felelte morcosan.

- Miért? - Nem tesz jót a jelenléte? Egyszer már eljutottak erre a szintre, amikor Betty egészen Afrikáig menekült. Akkor azt hitte, örökre elveszíti őt és beáll a lány apácának, azonban végül mégis sikerült egymásra találniuk. Vera abban bízott, hogy ezúttal is így lesz, csak ki kell várnia, hogy Betty észhez térjen. Annyi sokk érte mostanában...

- Mert szeretnék egyedül lenni.

- De... ugye, nem csinálsz semmiféle ostobaságot?

Betty ordítani tudott volna tehetetlen dühében: már nem vagyok gyerek! Anyjának akaratán kívül is sikerült a lelkébe gázolnia. Mikor fogja megérteni végre, hogy felnőtt nő és azt tesz, amit akar?

- Ne izgulj, Chuck biztosan nem teszi be ide a lábát többé. - Le sem tagadhatta volna, hogy egyfolytában egykori szerelmén járt az esze.

- Nem rá gondoltam. ígérd meg nekem, hogy nem teszel kárt magadban.

- Hát ez nagyszerű! Szóval szerinted ennyire gyenge vagyok, depressziós és esetlen? Csak ezt nézed ki belőlem? Azt, hogy esetleg talpra állok - persze nélküled -, azt nem?

Verának be kellett látnia, bármennyire fájt is az anyai szíve, hogy a lánya egy időre nem kér belőle. Holott az asszony mindig alig várta ezeket a találkozásokat, mégis meg kell válnia tőlük.

- Elmegyek. Remélem, egyszer képes leszel megbocsátani nekem és megérted, hogy bármit tettem, csak a javadat akartam.

Ennyi? - gondolta Betty. Elege volt már ebből a szentbeszédből. Vera megfogta a táskáját és búcsú nélkül távozott, mert megértette, a legjobb, amit tehet, ha minél előbb távozik a kórteremből.

Betty megkönnyebbült, mikor az anyja után becsapódott az ajtó. Már-már úgy érezte, az agyára megy az asszony, aki bárcsak ne szerette volna, és ne féltette volna annyira, hogy ezt alaposan túlzásba vigye a születésétől kezdve. Másnap hazaengedte az orvosa. Arthurnak délelőtt tízkor sikerült elszabadulnia a hivatalból és maga kísérte haza a feleségét. Amikor Betty belépett a házuk megszokott csendjébe és nem volt ott sem az anyja, sem az anyósa, úgy

érezte, végre levegővételhez jut. Megkérte Arthurt, szóljon Donnának, hogy egy darabig ne látogassa. Egyedül akart maradni, s elege volt a túlzott gondoskodásból, féltésből, ellenőrzésekből. „Csak meg akartam nézni, jól vagy-e, azért ugrottam be" - ezektől a mondatoktól borsódzott a háta. Azt szerette volna, ha mindenki békén hagyja, egyáltalán hagyják élni... Ellentétben mással, Bettynek nem volt ellenére az egyedüllét, sőt! Az utóbbi időben egyedül érezte magát a legjobban. Azt se bánta volna, ha kirakják egy lakatlan szigetre.

Amint Arthur visszament dolgozni, a házuk is úgy nézett ki, mintha lakatlan lett volna. Betty fel-alá járkált benne, meg kiment a kertbe sétálni és egyfolytában csak gondolkodott, gondolkodott és gondolkodott. Mindenről. Az egész életéről.

Három napig nem mert kimozdulni otthonról, egyszerűen nem akart emberek közé menni. Aztán egyik nap délelőtt úgy döntött, mégis elmegy a templomba, ott általában meg szokott nyugodni, ha mond egy imát vagy gyertyát gyújt valamelyik szentnek. Ezen kívül valami másért is vágyott a templomba, abba a bizonyos templomba a temető mellett. Ott találkozott Chuckkal.

Ugyanabban az időpontban érkezett, amikor szokott. Egy öreg hölgyet látott feketében, valószínűleg gyászolt valakit, más nem volt odabent. Nem lehetett látni az arcát, fekete kalapot és fátylat viselt, mely az ajkáig lógott és leszegezett fejjel ült jobb oldalon, középen. Betty a bal oldali első sorban szokott helyet foglalni és ezúttal is úgy tett. Mielőtt belépett a padba, keresztet vetett, majd leülvén, azonnal belekezdett az imádságba. Sok imát mondott el, mikor egyszer csak azt érezte, hogy valaki gyengéden megérinti a vállát. Ijedtében összerezzent.

- Bocsáss meg, nem akartalak megijeszteni - mondta

halkan egy férfihang.

Betty felnézett és felragyogott a szeme.

- Chuck! Mégis itt vagy? Nincs semmi bajod? - Láthatóan örült a férfinak és még Chuckot is meglepte azzal, hogy nyomban megölelte és bújt hozzá, mert éreznie kellett teste melegét, bőre illatát. Bettynek annyi szörnyűség járt a fejében, hiszen Chuck minden egyes percben veszélyben volt, és a puszta kezével kellett meggyőződnie arról, hogy ép és egészséges, ezért tapogatta végig a vállát, a karját. Különben is, nagy szüksége volt az ölelésére, s amint Chuck Betty köré fonta izmos karját, valahogy biztonságban érezte magát benne éppúgy, mint rég - amikor az apjától menekült hozzá.

- Tudok magamra vigyázni - mosolygott. Amikor ide jött, azt hitte ez is épp olyan szomorú és fájdalmas találkozás lesz, mint az előzőek. Álmában sem gondolta volna, hogy Betty így fog örülni neki, ami rendkívül jól esett a szívének. Szüksége volt minden csepp szeretetre.

- Nem gondoltam volna, hogy viszontlátlak... - Csak az álmaiban szerepelt ez a találkozás és most íme, valóra vált. Betty a fellegekben járt, mert újabb esélyt kapott a sorstól, hogy végre tisztázhassák kettejük dolgát.

- Nem sikerült elbúcsúznunk a múltkor.

Szóval visszajött, hogy elbúcsúzzon tőle? De Betty nem akarta, hogy elmenjen, hogy örökre elváljanak.

- Mihez akarsz kezdeni? Van valami terved?

- Terveim azok vannak... mindig is voltak... Csak az a kérdés, valóra tudom-e váltani őket.

- Kérlek engedd meg, hogy segítsek!

- Betty, nem akarom, hogy belekeveredj. Túl veszélyes és túl sok veszteni valód van. Nekem nincs más, csak az életem.

- Ne mondj ilyet! Isten őrizzen attól, hogy úgy végezd,

mint a társad.

- Pedig ha rám talál a rendőrség, én is futni fogok, és nem állok meg. Inkább lőjenek le, de nem megyek vissza a börtönbe.

- Nem akarom, hogy meghalj. Ó, Chuck! Ha tudnád mennyire aggódtam érted, miután elmentél! - sóhajtott és ismét megölelte a férfit.

- Tényleg? - Betty úgy viselkedett és olyanokat mondott, mintha még mindig érezne iránta valamit, mintha nem hűlt volna ki a szerelmük teljesen... - Szerencse, hogy anyád nem hívta a zsarukat.

Pedig ha tudná, hogy mindezt Bettynek köszönheti, aki ezáltal egy életre meggyűlölte az anyját. Azonban nem akarta a részletekkel traktálni, hiszen gondolta, hogy most is kevés idejük van egymásra. Gyorsan témát váltott és a lényegre tért.

- Hová mész?

- Egyelőre el innen. Nem maradhatok sokáig egy helyen, túl veszélyes.

- Itt biztonságban vagy.

- Az nem olyan biztos - sóhajtotta.

- Nem találtak rád.

- Alaposan ügyelek arra, hogy ne ismerjenek fel, de egy szökött rabnak nem szabad sokáig egy helyen tartózkodnia, ez aranyszabály. Addig megbújok máshol, míg gondosan kitervelem, hová menjek, hol éljem le az életem. Az lenne a legjobb, ha halottnak hinnének.

- Olyan országba kell menned, ahonnan nem adják ki a szökött rabokat az Államoknak.

- Tudod, kockázatos dolog átjutni a határon, kapcsolat nélkül, pénz nélkül, minden nélkül. Mert ha nincs pénzed, nincs kapcsolatod sem.

- Éppen ezért jövök én, adok neked pénzt, bármennyit...

Csak áruld el végre, mennyire van szükséged.

- Szó sem lehet róla! - Bármennyire szegény volt élete során, sosem fogadott el pénzt senkitől. Mindig megkereste, ha kellett keserves munkával, vagy inkább nélkülözött. Az, hogy nőtől fogadjon el, pláne Bettytől, azt morbidnak tartotta. Különben sem azért jött ide.

Betty váratlanul megérintette a kezét. A férfi szinte beleborzongott az érintésbe és úgy érezte, még egy ilyen mozdulat és nem fog bírni magával.

- Chuck, ez az egyetlen dolog, amivel segíteni tudok neked. Te már annyi mindent tettél értem, ez a legkevesebb, amivel tartozom... - Egyszer már cserbenhagyta, most nem akarta és nem érdekelte a kockázat. Ha már Chuckot úgyis elvesztette... meg a gyereküket...

- Nem, nem tartozol semmivel. - Megőrizte szerénységét, a kemény börtönévek sem formálták át a személyiségét, ugyanaz a fiú maradt, akibe egykor Betty beleszeretett. Erre gondolt a polgármesterasszony, mialatt hallgatta, és könnyes lett a tekintete.

- Kérlek, ne haragudj rám. Én csak boldoggá akartalak tenni, ehelyett felforgattam az életedet és tönkretettelek - hüppögött.

Chuck csodálkozva meredt rá, a gyönyörű arcon legördülő könnyeket látván.

- Miket beszélsz?

- Engem védtél, miattam kerültél börtönbe.

- Nem miattad kerültem a rács mögé, de miattad szöktem meg. Nem telt el úgy nap, hogy ne gondoltam volna rád. Miattad álltam talpra, eszeltem ki azt az őrültséget, hogy megszököm, és lám, sikerült. Neked köszönhetem a szabadságomat, Betty. - Megsimogatta az arcát, s letörölte a könnyeit. - Kérlek, ne sírj! Az fáj nekem a legjobban, ha sírni látnak. - Meg hogy nem lehet az övé,

azonban ezt nem mondta ki. Felesleges lett volna. Nem veheti fel a versenyt a polgármester férjjel, Chuck sosem fog tudni olyan életet biztosítani neki, mint Arthur. Szerencsés fickó, átkozottul szerencsés.

- Figyelj, mindenképpen szeretném jóvátenni a hibámat. Gyűlölöm magam azért, amiért egykor cserbenhagytalak... - mondta volna tovább, azonban Chuck félbeszakította.

- Nincs ember a földön, aki abban a helyzetben másképp cselekedett volna. Az élet igazságtalan...

Most Betty szakította félbe őt.

- A gyerekünk... Chuck, tudnod kell, hogy...

- Ne, kérlek ne beszéljünk róla! Ne foglalkozzunk a múlttal, a jelennel kell törődnünk.

- Jól van! - sóhajtott egy nagyot a nő. A férfi nem vette észre, hogy valami fontosat akar mondani. Talán mégsem ez a legmegfelelőbb pillanat. Betty remélte, hogy lesz még alkalma kiönteni a szívét. - Amikor kijöttem a kórházból, elhatároztam, hogy segítek neked. A látogatásod sok mindenre rádöbbentett... Emlékszel, a múltkor említettem, hogy a letartóztatásod után Afrikába mentem, és két évig éltem ott. A missziót a mai napig az az apáca vezeti, akinek sokat köszönhetek, szinte a lányának tekint. Titokban felhívtam telefonon, és azt mondta, szívesen egyengetné az utadat, ha eljutnál odáig...

- Tessék?

- Marta nővérnek hívják, benne megbízhatsz, nem fog elárulni. Afrikában biztonságban lennél és nyugodtan élhetnél a bennszülöttekkel, míg... - elcsuklott a hangja.

- Míg meg nem halok? - Ez úgy hangzott, mint egy tündérmese. Bárcsak valóra válhatna! Abban a pillanatban minden porcikája azt kívánta, bárcsak úgy lenne.

És akkor Betty váratlan bejelentést tett.

- Míg utánad nem megyek.

- Hogyan? - Chuck semmit sem értett. Vagy egyszerűen nem akarta megérteni, elhinni. Olyan régen volt már, mikor hitt a jövőben, a boldogságban.

- Egy kis időre van szükségem, mialatt elrendezem a dolgaimat az Államokban és elválok a férjemtől.

Chucknak időbe telt, mire felfogta, miről van szó. Betty tulajdonképpen meg akar szökni vele?

- Ne, miattam ne tedd! Nem engedem meg...

Betty ismét megfogta a kezét és most jól meg is szorította, nem csak megérintette. Mélyen belenézett a férfi szemébe, elszánt volt és határozott.

- Nem akarok tovább hazudni magamnak és Arthurnak sem. Én nem vagyok boldog ebben a házasságban, Chuck. Szeretem a férjemet, mert sok mindent köszönhetek neki, de nem úgy szeretem, ahogy... ahogy kellene... Hálából mentem hozzá végső elkeseredésemben, hogy ne maradjak egyedül, mert azt hittem, örökre elvesztettelek téged.

- Még mindig engem szeretsz?

- Megpróbáltam küzdeni ellene, elfelejteni ami köztünk történt, kitépni a szívemből, de nem megy.

A férfi döbbenten állt előtte és csak pislogott. Azt hitte, álmodik. Viszont a következő pillanatban rá kellett jönnie, hogy ez a valóság, mikor Betty teljesen letaglózta. Egyszerűen odahajolt hozzá, és megcsókolta. Az ajka először finoman érintette az övét, Betty olyan hatást gyakorolt rá, hogy Chuck nem bírta tovább féken tartani az érzelmeit. Megölelte, és szájuk szenvedélyes csókban forrt össze, a nyelvük találkozott, a másikét simogatva, cirógatva, édesen kalandozva és játszadozva egyik szájból a másikba. A csók mindkettejüknek jólesett, le sem tagadhatták. A szerelmük újra lángolt és felcsillant ugyan a remény a közös jövőre nézve, azonban Chucknak voltak fenntartásai.

- Biztos vagy benne, hogy mégis engem akarsz?

- Lehet, hogy őrültségnek hangzik, amire készülök, de a szívem ezt diktálja.

- Nem szeretném, ha később megbánnád.

- Azt bántam meg, hogy az anyámra hallgattam és hozzámentem valaki máshoz.

Most Chuck húzta magához és csókolta meg szerelmét. Sajnos, nem maradt több idejük a romantikázásra. A férfi kissé idegesen tekintett körbe a templomban. Az a fekete ruhás hölgy már eltűnt, ami gyanúra adott okot. Mondjuk a szökése után minden jelentéktelennek számító dolog gyanúsnak tűnt a számára. Még a saját árnyéka is, mikor sétált az utcán.

- Mennem kell - suttogta halkan kedvesének. Betty csak bólintott.

- Tudom. - Majd belenyúlt a táskájába és előhúzott egy vastag borítékot. - Ezt tedd el! Benne van Marta nővér elérhetősége, a misszióról néhány tudnivaló, meg egy térképmásolat Afrikáról. Bejelöltem rajta, hogyan juthatsz el legkönnyebben a táborba.

Betty roppant felkészült volt és eszes. Mennyi mindent kigondolt, elintézett, eltervezett... Aztán várt, hogy Chuck jelentkezzen. Bámulatos! Vajon mióta készült rá? Megszervezte annak a férfinak a szökését, akit szeretett és úgy látszik, ez a szerelem mindent legyőz.

- Szóhoz sem jutok, milyen csodálatos teremtés vagy. Köszönöm. - Hitetlenkedve nézett a szemébe, ennyi jót még senki nem tett vele, mint most ő. Alig találta a szavakat.

- Még ne köszönd meg, majd ha újra együtt leszünk, akkor. Ha épségben és biztonságban elérsz a táborba, Marta nővér üzen nekem. Én akkor fogok indulni.

- Rendben. Várni foglak... Afrikában! - Furcsa volt kiejtenie ezt a szót: Afrika. Még sosem járt ott. Hihetetlen

volt, hogy a történtek ellenére ott kezdhetnek új életet. Hihetetlen, de valóra válhat. Miért ne sikerülne? Ha meg tudott szökni egy börtönből, akkor elviekben át tud szökni egy másik kontinensre is, a szerelméért...

- Most előre megyek és körülnézek. - Betty résen volt. Nem tudta miért, azonban benne is felmerült a gyanú: talán az a gyászoló asszony felismerhette Chuckot? Olyan hamar eltűnt a templomból. Vagy már neki is üldözési mániája van? - Hátha sétál egy-két rendőr a környéken. Ha tíz percen belül nem jövök vissza, akkor tiszta a levegő.

Betty úgy beszélt, mint egy vérbeli profi, mintha egész életében körözött személyek bújtatásával foglalkozott volna.

- Igen is, főnökasszony! - viccelődött Chuck, mialatt tiszteletadást gyakorolt, mint a hadseregnél szokás.

- Egy dolgot ígérj meg nekem!

- Bármit, édesem... bármit...

- Kérlek, maradj életben! - aggodalom ült ki az arcára, melyet Chuck egy utolsó csókkal elfoszlatott.

A férfi meghatódva figyelte, ahogy Betty kisurran a templom kapuján. Tulajdonképpen azért jött ide, hogy örökre elbúcsúzzon tóle, ehelyett kedvese újra értelmet adott az életének. Még odabent várakozott, kinyitotta a borítékot, azonban az említett dolgokon kívül más is volt benne. Néhány ropogós bankó és egy cetli, melyen ez szerepelt: Szeretlek. B.

Most már tényleg nincs más dolga, mint felkutatni azokat a bizonyos kapcsolatokat és biztonságban eljutni Afrikába.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Arthur a dolgozószobájában ült a szokásos papírhalom felett, de valahogy nem volt kedve a munkához - éppen neki, aki munkamániásnak számított! Viszont ő is emberből volt, és ahogy tekintete rátévedt az asztalán álló, oly becsben tartott képre, ahonnan Betty mosolygott le rá menyasszonyi ruhájában, hihetetlen vágyat érzett bájos felesége iránt. Inkább úgy döntött, végleg leteszi a tollat a kezéből aznapra. Különben is, az órájára pillantva megállapította, hogy elmúlt öt, és aznap valahogy semmi nem tudta rábírni, hogy tovább maradjon abban az irodában, ahol a fél életét töltötte.

Jobb kezével lenyúlt az asztal alá és felvette fekete aktatáskáját. Miután kipattintotta rajta a zárat, ismét meggondolta magát. Nem, ma nem fog egyetlen iratot sem beletenni, ma nem visz haza munkát, mert nem fog dolgozni. Inkább visszatette a táskáját a helyére és felpattant a székből. Ezt az estét, ami előtte áll, a feleségének szánta. Hazafelé betért a virágoshoz. Betty mindig örült egy csokornak, főleg mostanában, hogy megváltozott a hangulata. Arthur bízott benne, nem fog örökre mély depresszióba süllyedni, és úgy látszott, sikerült kimásznia belőle. Eddig két gyereket veszítettek el, mely éppúgy fájt Arthurnak is, mint a feleségének, csak ő büszke férfi lévén ezt sosem mutatta, mégis úgy érezte, nem szabad feladniuk. Talán, ha megemlítené a feleségének... Többek között ezért hozta a virágot, és nagy izgalom lett úrrá rajta,

mintha az első randevújukra érkezett volna, mikor a kulcsát beletette a zárba. A lakásban a megszokott patyolat tisztaság és csend várta.

- Szervusz drágám! Megjöttem! - kiáltotta. Ekkorra már a cselédek hazamentek, általában Betty szokta tálalni a vacsorát, olykor megfőzni is. Úgyhogy kettesben voltak, és így kiváló alkalom nyílt egy kis romantikázásra. A szerelem sok mindent legyőz, gondolta Arthur - elnyomja a félelmeket és végül is a nagy lelkesedésben, ha elfelejtené az óvszer használatát, talán elkezdődhetne egy újabb fejezet az életükben, a gyermekcsinálási program, ahogy Arthur hívta. Különben is, olyan régen szeretkeztek már... Orvosi utasításra Betty nem szedett fogamzásgátlót, úgyhogy nem kellett megvárnia annak kiürülését, tehát bármelyik éjszaka megtörténhet a csoda. Hiszen a második gyermekkel is épp egy hasonló véletlen folytán maradt terhes...

A házban szokatlan csend uralkodott, Betty már az első hangra elő szokott jönni valamelyik helyiségből, most viszont Arthur semmi mozgást nem érzékelt. Megfordult a fejében, talán nincs is itthon, mikor felesége egyszer csak kilépett a nappaliból és belebotlott a folyosón éppen elhaladó férjébe.

- Ó, bocsánat! - Betty ijedt képet vágott, főleg mikor meglátta a kezében a csokrot. - Art! Te már itthon vagy? - kérdezte, mintha megzavarta volna valamiben.

- Miért? Nem örülsz nekem?

Az asszony nem a kérdésre válaszolt.

- Hogyhogy ilyen korán?

- Nem volt kedvem a szerződések fölött görnyedni az irodámban, inkább hazajöttem az én imádnivaló feleségemhez - mosolygott, és gyorsan átnyomta a tűzpiros liliomcsokrot a kezébe. Betty épphogy megfogta, mikor érezte, hogy Arthur átöleli a derekát, majd egy

szempillantás alatt felemeli a magasba.

- Mit csinálsz? Engedj el!

- Nem tudtam, hogy térizonyod van - mondta, miközben visszaeresztette szerelmét a földre, aki felváltva pillantott hol rá, hol meg a nagyfejű liliomokra. - Talán nem tetszik?

- Nagyon szép csokor - vallotta be Betty, s közben lesütötte a szemét.

- Hát akkor? Mi a baj? - Más a helyében boldogan repült volna a nyakába. Arthur rosszat sejtett. A feleségének mégsem sikerült teljesen kilábalnia a depresszióból?

- Az, hogy nem érdemlem meg.

- Ne mondj ilyet!

- Beszélnünk kell - nézett komolyan a férfi szemébe, aki arra gondolt, talán ő is érzi, hogy ezen a siralmas helyzeten, amibe a házasságuk jutott az utóbbi időben, változtatniuk kell. A gyászra a legjobb gyógyír: egy másik gyerek.

- Állok elébe - húzta fel pajkosan a szemöldökét, azonban Bettyt nem találta vicces kedvében, még mosolyra se méltatta a fáradozását. Lehetetlennek tűnt felvidítania.

- Gyere, igyál előtte egy whiskyt! - Alig, hogy kiejtette a száján már sarkon is fordult és beviharzott a nappaliba. Mire Arthur utána lépett, az asszony már ott állt a bárpultnál és az üveghez nyúlt.

Előre elkészítette? Vajon mi lehet az, amihez egy férfinak erős italra van szüksége? Észrevette, hogy Bettynek kissé megremeg a keze, mialatt az italt a pohárba öntötte, és amikor megfordulva a szemébe nézett úgy látta, mintha megtorpant volna. Talán nehéz döntésre szánta el magát? Egyre jobban fokozta férje kíváncsiságát.

Betty nagyot sóhajtott, mielőtt a whiskyt Arthur kezébe nyomta. Vegyes érzelmek kavarogtak benne, amióta megkapta azt a bizonyos telefont, amit annyira várt. Marta

nővér hangja tegnap megnyugtatta, és Betty tudta, össze kell szednie a bátorságát ahhoz, hogy megtegye az utolsó meghatározó lépést a boldogsága felé. Úgy nyújtotta át az italt Arthurnak, hogy egy része a férfi kezére ömlött.

- Betty?

Ekkor az asszony felemelte a fejét és megtette, amit tennie kellett, még ha ez nem is volt korrekt dolog a részéről.

- Válni akarok. - Súlyos szavak hagyták el a száját, de megkönnyebbült tőlük, amint kimondta.

Arthurt viszont kétségbe ejtette.

- Hogyan?

- Sajnálom, Art... - Bettynek könnyek gyűltek a szemében, mert jól tudta, mennyire megbántja ezzel ezt a csodálatos férfit. Nem ezt érdemelné tőle, de nem tehetett mást.

- Miért?

- Én... képtelen vagyok boldoggá tenni téged...

- Ó, drágám! Honnan veszed már megint ezt az ostobaságot? - Arthur fellélegzett. Szóval megint a lelki válságáról lehet szó, valószínűleg nem gondolja komolyan. Hányszor hallotta ezt mát tőle, hogy ő nem elég jó neki!

- Ez nem ostobaság. Egy cseppet sem. - A férje azt hiszi, viccel? Azonnal ki kell ábrándítania. - Ma este elmegyek.

- Ugyan, nem mész te sehová - mondta Arthur mosolyogva és közelebb lépett, hogy magához ölelje a feleségét, aki távolodott tőle. Abban a pillanatban kezdte megérteni, hogy komolyan beszél.

- Már bepakoltam a bőröndjeimbe.

- Tessék? El akarsz hagyni? - Arthur most fogta csak fel igazán, mi történik vele. A felesége éppen kilépni készül az életéből. - Miért?

- Te jobbat érdemelsz nálam...

- Hagyd már ezt a maszlagot Betty! - emelte fel a hangját Arthur. Nem szerette, ha a bolondját járatták vele. - Van valakid?

- Nincs - hazudta. Előre elhatározta, hogy történjék bármi, Arthurnak nem fogja elárulni a teljes igazságot. Hogy sosem szerette, mindig is Chuck foglalta el a szívében az első helyet.

- Akkor? Nem értelek.

- Én nem fogok tudni gyereket szülni neked.

- Az nem olyan biztos... És ha mégis így lenne, nekem akkor is kellesz. Szeretlek, Betty!

Csak az volt az egyetlen baj, hogy Betty nem szerette. Azonban ezt az asszony semmi szín alatt sem akarta a férje tudomására hozni. Nem véletlenül titkolta el éveken keresztül, ami olyan jól sikerült, hogy még magának sem merte bevallani. Egészen addig a pillanatig, míg Chuck meg nem szökött a börtönből.

- Én is szeretlek, éppen ezért mondok le rólad, hogy boldog lehess...

- Én boldog vagyok... veled...

- Most még így érzed, Art. De mi lesz később? Jól ismerlek, tudom mennyire vágysz egy gyermekre, amit nem adhatok meg neked. Előbb-utóbb megelégelnéd a helyzetet, és máshol keresnél vigaszt.

- Ugyan, hová gondolsz? Egyáltalán hogy feltételezhetsz rólam ilyet, te csacsi? - Arthur habozás nélkül magához szorította a feleségét. Nem gondolta volna, ez lesz az utolsó ölelése, mert a házasságuknak vége. Azt hitte, meg lehet menteni. Sőt, észre sem vette, hogy nem az igazi. - Nem azért vettelek el, hogy gyereket szülj nekem, hanem azért, mert szeretlek.

És történjék bármi, kitartok melletted. Ha úgy hozza a sors, hogy nem lehet gyerekünk, akkor örökbe fogadunk

egyet, mint ahogy mások teszik... De semmiféleképpen nem hagylak el és nem csallak meg, afelől nyugodt lehetsz.

Betty hagyta, hogy a férje megölelje, viszont amikor meg akarta csókolni, ódzkodott tőle.

- Kérlek, ne!

- Az isten szerelmére, mi ütött beléd, Betty?

- Ne haragudj rám Arthur, de... nem tudok tovább élni így... - könnyek peregtek le az arcán. Rettenetesen sajnálta ezt a férfit, akinek annyi mindent köszönhetett, és most hálátlannak, érzéketlennek tűnt, azonban meg kellett tennie. Mert nem szerette szerelemmel, ahogy az megérdemelte volna.

- Így? - Arthur arcára kiült az iszonyat. Mi történt a feleségével? Megbolondult? Vagy ez csak egy rossz álom? Remélte, minél hamarabb felébred belőle.

- A vetélésem óta nem telik el úgy nap, hogy ne jutna eszembe... Egy adoptált gyerek nem segítene a problémán. - Ismét a szemébe nézett, és akkorát hazudott, mint egy ház. Muszáj volt. - Én nem fogadok örökbe gyereket soha. Érted?

Bettyt gyötörte a bűntudat, mikor látta a férje tekintetében, mekkora fájdalmat okozott neki ezzel a mondattal. Az igazság viszont sokkal fájdalmasabb lett volna, ha elmondja, hogy egész idő alatt egy másik férfiért dobogott a szíve. És most éppen azt a másik férfit készül boldoggá tenni. Nem, inkább higgye azt, hogy a gyermektelenség vet véget a kapcsolatuknak.

- De hát, ezért nem kell elmenned. Attól még lehet boldog a házasságunk... - Arthur kezdte belátni, hiába mond vagy tesz bármit, nem tudja meggyőzni a feleségét. Vagy már nem is a felesége?

- Döntöttem Arthur, és a döntésem végleges. Nem fogom meggondolni magam.

A férfi elkapta a karját.

- Ne hagyj el, kérlek! - Nem kérte, hanem könyörgött, mialatt egy könnycsepp hagyta el a szemgödrét.

Bettynek nagyon erősnek kellett lennie ahhoz, hogy ne sajnálja meg. Chuckra gondolt, ha kettejük közül választani kell: Chuck jobban megérdemli a boldogságot, mint Arthur. Chucknak senkije sem maradt... Különben is: a szeretet nem elég a házassághoz, hiába társul mellé mérhetetlen hála és tisztelet. Betty amióta az eszét tudta, egyetlen embert szeretett: azt a fiút, aki azon a bizonyos napon a rongyos nadrágjában belépett az osztályterembe.

- Egy napon még hálás leszel nekem ezért, Arthur. Hidd el, így lesz a legjobb mindkettőnknek.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Bettyn soha nem látott izgalom lett úrrá, mikor a gép felszállt vele a magasba. Tudta, ez a boldogsághoz vezető útja. Amikor legutóbb Afrika felé tartott, nem gondolta volna, hogy kisebb-nagyobb kitérővel, de azt a kontinenst választja majd új hazájának. Most már mindenkije ott volt, aki számított, azok az emberek, akiket a legjobban szeretett a világon. Elsősorban Chuck... Marta nővér... És még valaki, akinek létezését a jóságos apácának köszönhette...

A szíve nagyot dobbant, ha visszagondolt azokra az időkre, arra a gondtalan két évre, mely észrevétlenül járt el felette. Betty az ülés karfájába kapaszkodott felszállás közben és behunyta a szemét, de nem azért, mert félt a magasságtól. Hanem mert emlékezni kezdett...

Afrika... nyolc évvel ezelőtt... Akkor is ugyanabból a célból utazott, mint most: hogy új életet kezdjen. Csak nem volt egyedűl, a pocakjában akkor még volt valaki és Bettyt kétely gyötörte, mert nem akart megválni tőle. Nem akart lemondani róla, nem akarta megfosztani azt a kis lényt az élettől mindössze azért, mert mások azt szerették volna, mert úgy tartották helyesnek. Isten nem tartja helyesnek az abortuszt, mondogatta Marta nővér folyton, mikor együtt imádkoztak.

- Mit tegyek? - Hányszor feltette ezt a kérdést Betty! Egyedül a nővérben bízott, neki merte kiönteni a szívét, az ő vállán sírta el a bánatát.

- Ne mások mondják meg, szerintük mi lenne a jó neked.

Magadnak kell eldöntened, gyermekem.

Ó, Marta nővér! Édes, drága Marta nővér! Mennyit segített neki, rá mindig számíthatott, mindig mellette állt, ott volt, ha baj érte... azokban a förtelmes órákban is, mikor Bettyt elviselhetetlen görcsök kínozták.

- Marta nővér! - kiáltotta ziháltan, bele az éjszakába.

- Itt vagyok, drágaságom... Ne félj, nem lesz semmi baj. - Az apáca vizes ruhával törölgette verejtéktől gyöngyöző homlokát. Betty a plafonon bámulta azt az ócska ventilátort, mely nehezen bírta pörgetni a romos házba beszorult, állott levegőt. Hiába voltak nyitva az ablakok, hiába esett jó pár fokot a hőmérséklet, a meleg mégsem akart szűnni a rozoga falú hosszúkás téglaházban, aminek nem volt ép fala, melyről ne potyogott volna a vakolat. Azért állt még az épület, mert masszív téglából készült, egy angol vállalkozó építtette. Kezdetben iskolának szánták, körülbelül fél évvel ezelőtt alakították át kórházzá, mert az eredetileg kórháznak szánt épület összeomlott. Itt az emberek csak az idegenek adományaira számíthattak, maguk rendbe hozni képtelenek voltak. Az más kérdés, vajon rendbe hozható lett volna az a kórház? A hosszú évek alatt a hanyagság rátette bélyegét, és ez okozta a vesztét.

Most itt voltak hát, a helyieknek újnak számító házban, amit közel sem lehetett újnak nevezni. És Marta nővér éppen ezért érkezett a misszióval, hogy segítsen átköltözni. Hozott új kötszereket, gyógyszereket, lepedőket, huzatokat, tisztítószereket. Mindannyian megfogták a munka végét, takarítottak, fertőtlenítettek, átcipelték az ágyakat, melyekbe frissen mosott ágyneműk kerültek, meg puha párnák a betegeknek. És most Betty is ott feküdt azoknak az ágyaknak az egyikében, abban a szerény kis kórházban, amit maga segített átköltöztetni, és egyúttal hozzájárult a megmentéséhez.

- Nem bírom... nem bírom tovább... - nyögte, az arca eltorzult a fájdalomtól. A szűnni nem akaró hőség a kínlódását még elviselhetetlenebbé tette. Amint újra elérte a fájdalomhullám, görcsösen kapaszkodott a nővér kezébe.

- Muszáj... még egy kicsit... már nem tart soká...

Ekkor hallotta az orvos kiáltását.

- Most nyomjon kislány! Vegyen egy mély levegőt és nyomjon... gyerünk...

Betty összeszorította a fogát és megpróbálta. Pokolian fájt, s ő pokolian üvöltött.

- Ez az... Na még egyet! - biztatta továbbra is az orvos. A lánynak már a könnyei potyogtak.

- Nem megy! Nem bírom...

- Nehogy elsírja magát itt nekem! - parancsolta. - Eddig nagyon ügyes volt, már tényleg nincs sok hátra. Mindjárt meglesz...

- A sírás elveszi az erődet, Betty - szólt közbe a nővér. - Gondolj a szerelmedre, elvégre érte teszed.

- Nyomjon! - az orvos ismét ráordított. - Most! Gyerünk!

- Ááá! - azonban Betty fájdalmas üvöltése mindent felülmúlt.

- Ez az kislány! Még egyszer! Ne hagyja abba, már látom a fejét!

Betty azt hitte, belepusztul. Eljött a vég. Lehunyta a szemét és várta a halált. Valóban meg akart halni, s egyszer csak azt érezte, hirtelen megszűnik minden fájdalom. Vajon ilyen hamar átjutott a túlvilágra? Aztán egyszer csak gyereksírás ütötte meg a fülét.

Gyorsan kinyitotta a szemét, és rádöbbent, hogy itt van a való életben, mikor az orvos kezében megpillantotta a csecsemőt.

- Gratulálok anyuka! Egészséges kisfiú - mosolygott a férfi, s hatalmas tenyerében, egy véres lepedőben ott

kapálózott az újszülött.

Anyukának szólította? Eddig megszokta, hogy kislánynak hívta, de mostantól fogva anya lett... Anya lett!

- Máris odaadom - mondta, majd elvégezte a szokásos műveleteket, amit kell.

Betty ebből annyit látott, hogy ellenőrzi a szívverését, az orrnyílását, és valamit csöpögtet a gyermek szemébe. Aztán megmosdatva, Marta nővér egy tiszta lepedőbe csavarva boldogan nyújtotta át neki a kisbabát.

- Valami baj van, asszonyom? - A stewardess aggódva nézett rá, mikor Betty visszatért a jelenbe. Hirtelen azt sem tudta, hol van. Kellett hozzá egy perc, hogy észhez térjen.

- Nem, nincsen... nincsen semmi...

- Hiszen Ön sír.

Betty érezte a nedvességet az arcán, gyorsan odakapott, hogy letörölje könnyeit.

- Csak elérzékenyültem. Tudja, a fiamhoz utazom, őrá gondoltam. Rég láttam... - Nagyon rég... hat éve... Másfél éves volt, mikor Marta nővér meggyőzte, menjen vissza az Államokba és próbáljon meg új életet kezdeni. Azt mondta-, kár lenne hagyni elhervadni egy virágot, ha egy másik világban tündökölhetne, új hajtásokat hozhatna és bokorrá terebélyesedhetne, stabil gyökerekkel. Hiszen akkor Betty is gyerek volt még, és Marta nővér megígérte neki, ő gondját viseli a fiúnak, míg Betty eldönti, milyen életet választ magának. Itt marad ezen az isten háta mögötti helyen a bennszülöttekkel, örökké Chuck után siránkozva, vagy megpróbálja felépíteni a saját életét és megtalálni a boldogságot. Nos, Arthur mellett majdnem megtalálta. Azt viszont ő sem remélte, hogy egyszer visszatér, mert úgy hagyta el Afrikát, hogy örökre lemondott a fiáról, és hátat fordított a múltnak. Éppen ezért nem tudott róla senki, még

az anyja sem. Sokáig volt lelkiismeret furdalása a gyermek miatt, azonban azzal nyugtatgatta magát, hogy Marta nővérnél a lehető legjobb helyen van. Legalább megmentette az életét, mert képtelen volt elvetetni.

- Értem. Nem kér egy italt, mellyel kellemesebbé tehetné az utazást?

- Egy üdítő jólesne.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A terminál önműködő ajtaja kinyílt, és a zsúfolt folyosóról az utasok beözönlöttek a nemzetközi repülőtér előcsarnokába. Elegáns sofőrök álltak tábláikkal közvetlenül az ajtóban, és szinte az ember képébe nyomták tábláikat. Betty alig bírta kikerülni őket, mialatt a nyakát nyújtóztatta, és egyszer csak megpillantotta a tömegben hátul Marta nővért. Az apácaruha kirítt az emberek közül, s Betty egyből kiabálni kezdett.

- Marta nővér! Itt vagyok!

Az asszony forgatta a fejét a hang irányába, aztán amikor találkozott a tekintetük a sok fej és integető karok között, elkezdtek egymás felé futni, tülekedni.

- Betty! Isten hozott!

A nővér boldogan ölelte magához a lányt. Nem gondolta volna, hogy valaha is viszontlátja.

- Anyám! - Az asszony valóban anyja helyett anyja volt. Olyan szoros kötelék alakult ki közöttük, mintha Betty valóban a tulajdon gyermeke lett volna.

- Úgy hiányoztál! - Hónapokig sírt, mikor a lány elment, de erről bölcsen hallgatott. Tudta, el kell engednie, hogy élhesse a saját életét. Betty olyan volt, mint egy elesett madárka, akit ő meggyógyított, hogy elhagyhassa a fészket és kirepüljön belőle. Hát, a madárka most visszatért.

- Te is nekem - vágta rá rögtön, s kíváncsian tekintett körbe. - Chuck?

- Jól van. Nem hoztam magammal, az túl kockázatos

lenne.

- Ezt okosan tetted. Ó anyám, annyi mindent köszönhetek neked! Egy élet sem lesz elég arra, hogy megháláljam... - mondta és letérdelt elé, szeretett volna kezet csókolni neki.

- Ugyan, ne butáskodj, gyermekem. Állj fel azonnal! - parancsolt rá nyomban. Marta nővér nem csak jóságáról, de szerénységéről is éppúgy híres volt. - Szerintem lesz még alkalmad rá, azért az élet nem olyan rövid. Isten ad feladatot nekünk bőven. Sok árva, elveszett lélek él nyomorúságos körülmények között ezen a földrészen - válaszolta, majd belekarolt a lányba és a kijárat felé húzta. - De minek vesztegetjük az időt, mikor már nagyon várnak minket?

A nővér ugyanazzal a dzsippel jött érte, amit akkor is használtak, mikor Bettyvel érkeztek a táborba, és kiválóan vezette! A zötykölődő út során azért odasúgta a fülébe:

- Chuckot az elmúlt hónapokban volt alkalmam megismerni. Valóban csodálatos ember és ráadásul jóképű is. Már értem, miért rúgtál fel miatta mindent. Megérte átszöktetni Afrikába!

- Megérte, mint az is, hogy nem hallgattam az anyámra és megszültem a gyerekünket. Ezt is neked köszönhetem.

- Nekem? Ki kínlódta végig azt az éjszakát?

Betty örömmel tapasztalta, hogy az elmúlt nyolc évben sem vesztette el a humorérzékét.

- Tudod, hogy értettem. Tényleg! Ugye, nem szóltál neki róla?

- Nem vagyok bolond! Ezt a nem mindennapi feladatot meghagytam neked.

A tábor nem sokat változott, a pálmafa ágakból és levelekből épített kunyhók, a kötélen száradó szakadt ruhák, a keréknyomok a sáros-dagonyás úton, a

pocsolyákban játszó, mezítlábas, lesoványodott gyermekek látványa - ugyanaz a szegénység fogadta Bettyt mint nyolc évvel ezelőtt, azzal a különbséggel, hogy az egyik viskó előtt egy magas, jóvágású, izmos fiatal férfi állt szürke munkásnadrágban és fehér trikóban. A lábán a sártól összepiszkolt tornacipőnek megmondhatatlannak tűnt az eredeti színe. Mikor a dzsip lefékezett a tábor előtt és Marta nővér behúzta a kéziféket, mely az amerikai ember fülének szokatlan, rémes nyikorgó hangot adott, a gyerekek egyből odaszaladtak és ujjongva, a járművet körülugrálva örültek, kiabáltak a maguk felismerhetetlen nyelvén. Marta nővért majd le szedték a kocsiról, és tátott szájjal figyelték az utastársát, mint mindenféle idegent, aki megjelent szerény világukban.

Betty felállt, belekapaszkodott a szélvédő tetejébe és nem mozdult, mert megpillantotta az amerikai férfit, akit nagyon jól ismert. Nem akart hinni a szemének. Valóban ő az? Ép, egészséges? És mosolyog? A szíve nagyot dobbant, s hevesebben kezdett verni, mikor a férfi leeresztette mellkasa előtt összekulcsolt karját és kitárva elindult felé. Úgy nézett ki, akár egy akcióhős a filmeken, amint közeledett felé és Betty számára az is volt. Hiszen hosszú utat tett meg idáig, hogy a szerelmük beteljesedjen...

- Szerelmem! - mikor odaért hozzá, átölelte a derekát, úgy emelte le a dzsipről.

- Chuck! - Hihetetlen volt, de igaz. Végre ismét azok az erős karok vették körül, amire mindig is vágyott. Azonnal megcsókolták egymást. A gyerekek éljeneztek és tapsoltak körülöttük.

Chuck először beletúrt kedvese selymes hajába, majd megsimogatta az arcát, miközben élvezettel szívta be finom, érzéki illatát, melyről oly sok napon át csak ábrándozott. Olyan jó volt újra megölelni és megcsókolni

kedvesét.

A csók után Betty végigsimított a férfi széles vállán és izmos karján. Tényleg ő az? És nincs semmi baja?

- Úgy aggódtam érted! Attól féltem, hogy nem jutsz át a határon. - Azt nem élte volna túl, ha elkapják és visszaviszik a börtönbe.

- Látod, itt vagyok, ahogy ígértem.

- Én is betartom az ígéretemet és boldoggá teszlek, Chuck. - Azt merem remélni, különben nem tettem volna meg ezt a hosszú utat idáig - kacsintott a férfi és leemelte Betty bőröndjét a hátsó ülésről. - Gyere, megmutatom a közös kunyhónkat.

Megfogta a kezét, és elindultak az egyik viskó felé, mely majdnem az összedőlés határán volt, amikor Chuck ideérkezett, de megjavította, hogy hangulatos kis otthont varázsolhasson belőle. A pocsolyákat kerülgették és nagyokat kellett lépniük, hogy ne süllyedjenek el a sárban, mikor elhaladtak a kórház épülete előtt. Betty hirtelen megtorpant. A lépcsőn ott ült egy fehér fiú, világosbarna haja hátrafésülve, arca kissé maszatos, rövidnadrágja és pólója újnak tűnt, a lábán barna szandált viselt. Nem mezítláb járt, mint a többiek. Mosolygott az idegenekre.

- Szervusz Dávid - szólalt meg Betty, nagy döbbenetet keltve környezetében.

- Honnan tudod a nevemet? - kérdezte a fiú csodálkozva.

- Gyere ide hozzám, hagy öleljelek meg! - Betty leguggolt és széttárta a karját. A gyerek örömmel ugrott fel a lépcsőről és szaladt felé. - Drága kisfiam... - suttogta, miközben magához szorította kis vézna testét.

- Te vagy az anyukám? - bámult rá hatalmas szemeivel.

- Igen. - Betty a könnyeivel küszködött. - Többé nem hagylak el, ígérem.

- Hogyan? - Chuck értetlenül állt mellettük. - Dávid a

fiad... izé... a mi gyerekünk?

Betty úgy állt fel, hogy közben felemelte a fiát a levegőbe, majd magához szorította, és hosszan a karjaiban tartotta. Istenem, milyen rég volt már, mikor ugyanezt tette! Hat év telt el azóta...

- Szóval, mégsem vetetted el?

- Tulajdonképpen azért jöttem Afrikába, hogy titokban megszülhessem. Senki sem tudott a létezéséről, csak Marta nővér és én. Kérlek, bocsáss meg nekem, amiért nem szóltam róla, de addig nem mertem, míg nem derült ki, hogy egymáséi lehetünk...

Chucknak majd' leesett az álla. Felváltva pillantott hol a gyermekre, hol meg az anyjára.

- Van egy fiunk, Betty? De hiszen ez... ez csodálatos! - mondta, és átölelte őket, miközben elhullajtott egy könnycseppet.

Mindketten sírtak a meghatottságtól.